

ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΠΟΛΑΤΙΔΟΥ

ΟΙ ΣΦΑΓΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΩΚΤΑΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ



*Οι Πατέρες Ζηλωται εις ουδέν των του κόσμου αγαθών συνεδέσμευσαν,
δι' ο και ετοιμοι εισι προς εξορίαν και πᾶσαν βᾶσανον.*

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1978

 Athos Library
Αγιορειτική Βιβλιοθήκη

ΆΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- Ἡ καλή πορεία, 1973
- Ἐλεγχος ἐλεγχομένων, 1974
- Κεραυνός, 1977

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Καλόν ἔστι τὸν Μοναχὸν (εἰρηνευούσης τῆς Ἐκκλησίας) τῇ ἐρήμῳ διαμένειν ἡσύχως τὸν ἑαυτοῦ βίον διαπερᾶν σχολάζων τῇ νηστεία καὶ προσευχῇ, μηδὲ ὡς τῷ κόσμῳ ἑαυτὸν ἐμφανίσει. Ἐπὶ δὲ ἔστί καιρὸς αἰρέσεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας διωγμός, μὴ καθευδέτω καὶ μὴ διὰ τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον μόνον φροντίζων, ἀλλὰ τῆς ἐρήμου δεῖ τοῦτον ἐξελεθεῖν καὶ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ τῆς γραφίδος τὴν ταρασσομένην Ἐκκλησίαν ὅσον ὅσον βοηθήσει. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς βλέποντες τὰς περισσὰς αἰρέσεις, αἴτινες ὡς ἄγριοι θῆρες τὴν Ἐκκλησίαν περιέβαλον καὶ ταύτην εἰς τὸ ἐξαλείφαι ἐπέιγονται, τὴν μικρὰν ταύτην βίβλον εἰς φῶς προσενέγκαμεν, μηδὲ ὡς εἰς ἴδιον ὕλικόν συμφέρον ἀποβλέποντες. Ἡ βίβλος αὕτη ἐξ ἑννέα ἀποτελουμένη κεφαλαίων, ἀσχέτους τὰς ὑποθέσεις ἐν ἀλλήλοις ἐχόντων. Ἄλλ' ἐάν τις ἐπισταμένως θελήσῃ ταῦτα διελεθεῖν, εὐρήσει σύμφωνα κατὰ πάντα οὐσιωδῶς καὶ ἐκ τοῦ πρώτου κεφαλαίου ἐκφύοντα.

Δι' ὃ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παρουσίας ὡς προοίμιον τὸν ἐπὶ γῆς σπουδαῖον τῆς γυναικὸς προορισμὸν ἐγράψαμεν.

Ὅθεν δέξασθε τὸ μικρὸν τοῦτο πόνημα καὶ ἐπισταμένως διεξέλθετε καί, ἐάν τις εὐρη τὴν καλὴν καὶ ὠφέλιμον, μὴ ἡμᾶς, ἀλλὰ τῷ Θεῷ δόξαν δότω, ἐπειδὴ, πᾶν δῶρημα ἀγαθὸν ἐξ Ἐκείνου πηγάζει, ὡς ἀρχὴ καὶ πηγὴ πάσης σοφίας καὶ ἐπιστήμης ὑπάρχοντος. Ἐάν δὲ τις εὐρη τὴν σκολιὸν καὶ κατάγνωστον, ἐμὲ κατηγορησάτω τὸν τοῦτο ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας γεννήσαντα.

Ὁ συγγραφεὺς
Μοναχὸς Κάλλιστος Πολατίδης
Καψάλα, Καρυαί, Ἁγίον Ὄρος

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Οὐδὲν ἀμάρτημά ἐστι τόσον μέγα ὅσον τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀμαθείας καὶ τὸ τῆς ἀδιαφορίας. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ἄνευ φωτὸς νὰ ὀδεύσῃ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, οὕτω καὶ ἄνευ πνευματικῶν συζητήσεων καὶ μελέτης θρησκευτικῶν βιβλίων δὲν δύναται νὰ μάθῃ τὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμόν. Εἰς τὸ πρῶτον σφάλμα, εἰς τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ ὁ πολυμήχανος διάβολος νὰ ῥίψῃ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτό ἐστι τὸ τῆς ἀδιαφορίας. Ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης ἡλικίας προσπαθεῖ πάσῃ θυσίᾳ ν' ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ νοῦ καὶ καρδίας τοῦ ἀνθρώπου πᾶσαν ἀγαθὴν περὶ Θεοῦ σκέψιν. Οὐκ ἀφίει τοῦτον ἐρευνᾶν καὶ μαθεῖν τίς ὁ τοῦτον πλάσας καὶ δημιουργήσας καὶ διατὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἦλθε καὶ ποῦ προώρισται. Ἄντι δὲ τούτων ἐνσπείρει τῷ ἀνθρώπῳ ἄλλας κοσμικὰς καὶ ματαιὰς ιδέας ὄλως ἀδιαφόρους καὶ ἀσχέτους μὲ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Καὶ εὐρῶν τὸν ἀδιάφορον ἄνθρωπον οὕτως. εὐπειθῆ εἰς τὰς ἐκείνου ὑποβολιμαίας ἐννοίας στήνει τούτῳ ἐνέδρας καὶ ἐμπλέκει εἰς περισπασμούς καὶ πολυκτημοσύνην καὶ εἰς τὰ τοῦ κόσμου μάταια καὶ φθαρτὰ ἀγαθὰ καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀποξενώνει καὶ ἀπομακρύνει τοῦτον τελείως τοῦ Θεοῦ.

Οὗτος ἀρχῆθεν, ἀγνώμων πρὸς τὸν τούτου δημιουργὸν ἐφάνη ἀλαζονεῖαν καὶ ἀποστασίαν ἐνδειξάμενος καὶ μὴ εἰς τὴν ἐκείνου ἀπώλειαν ἀρκεσθεὶς τὸν ἄνθρωπον φθονήσας καὶ πολυμηχάνως πολεμήσας ἠθέλησε σὺν ἐκείνῳ εἰς τὰ τοῦ ἄδου πέταυρα συγκαταρρίψαι. Πωρωθεὶς ἐκ τῆς ἀχαριστίας καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλειφθεὶς αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς κατάραν ἔρριψε καὶ τὸν ἄνθρωπον δι' ἀπάτης καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων τοῦ παραδείσου ἐξωστράκισεν. Οὗτος, ὁ παμπόνηρος ὄφις, τοὺς πρωτοπλάστους ἐν τῷ παραδείσῳ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τιμηθέντας ἰδὼν,

φθονήσας καὶ τὴν Εὐαν περισσότερον τοῦ Ἀδάμ εὐάλωτον ἐννοήσας ταύτην, πελάσας καὶ παγιδεύσας, τοῦ παραδείσου ἀπέβαλε καὶ σὺν αὐτῇ ἠθέλησεν, τὸ ἔνδοξον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τὴν γυναῖκα, ὑπὸ χλεύην καταστῆσαι.

Ἀπατήσας διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων τὴν γυναῖκα καὶ ἀντὶ ἀγαθῶν, ὁ πάντα ψεύστης, ὧν ὑπεσχέθη, ὀδύνας καὶ ὠδύνας ἐν ἑαυτῇ ἐνσπείρας τὰς ἀπ' ἀρχῆθεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλουσίας ἀρετὰς καὶ θεῖα χαρίσματα δημιουργηθείσας εἰς ἐκθηλυσμούς μεταστρέψας, δούλην ταύτην καὶ σὺν αὐτῇ ἅπαν τὸ γυναικεῖον γένος τοῦ κόσμου καὶ καλλωπισμοῦ καταστήσας.

Οὐκ ἔστιν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμός τῆς γυναικὸς μόνον ὑπανδρευθῆναι καὶ ὄσους παῖδας ἐν τῷ κόσμῳ φέρειν καὶ αὐτούς ἐπιστήμας μαθοῦσα καὶ ἔπειτα ἀποκαταστῆσαι, ἀλλὰ τὸν καιρὸν ἐξαγοραζομένη, εὐφυῶς τὸ πᾶν μετερχομένη τούτους καλῶς καὶ χριστιανικῶς ἀναθρέψαι διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ καλῶν παραδειγμάτων ἐν τῷ παραδείσῳ κεκοσμημένους μετὰ πᾶσων τῶν ἀρετῶν ἀποστεῖλαι. Ἄλλως «κάλλιον ἦν αὐτῇ, ἵνα μὴ ἐγεννήθη», ἐπειδὴ ἐκ τῶν χειρῶν ταύτης θέλει ζητήσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν ἐκάστου παιδός, διότι κακῶς αὕτη τούτους ἀναθρέψασα αἰτία γέγονε τῆς τούτων καλᾶσεως καὶ ἀπωλείας, καὶ τότε ὡς σεσηπὸς μέλος καὶ σκεῦος ἄχρηστον καὶ ἀναξίαν μητέρα θέλει ῥίψει μακρὰν τοῦ παραδείσου. Πολλὰι μητέρες λησμονήσασαι τὸν ἐπὶ γῆς τούτων προορισμόν, ἐπήρεαζόμεναι ἀπὸ τὰς ματαίας χαρὰς τοῦ κόσμου, ἀμελῶς καὶ ἀδιαφόρως ζῶσαι οὐδόλως σκέπτονται τὸ τέλος τούτων καὶ τὴν φοβερὰν ἀπολογίαν ποῦ θέλουσι δώσει τῷ Θεῷ διὰ τὰ τούτων σπλάγχνα, τοὺς ἑαυτῶν παῖδας.

Εἶδατε τὰς καλὰς καὶ συνετὰς μητέρας αἱ ὁποῖαι εἰς οὐδὲν τὸ τοῦ κόσμου φθαρτὸν καὶ προσωρινὸν ἀγαθὸν ἑαυτὰς ἀνέμιξαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τούτων σπουδὴν καὶ μέριμναν θέσασαι εἰς τὴν τῶν παιδῶν χρηστὴν καὶ

πνευματικὴν ἀνατροφὴν. Τὰ σωματικὰ δὲν ἠμέλησαν καθ' ὃ γονεῖς, καὶ τοῦτο αὐτοῖς ἐπεβάλλετο, ἀλλὰ καὶ καθ' ὃ μητέρες χριστιαναὶ ἐγνώριζον τὸ θάρος τῆς εὐθύνης καὶ τὴν δεινὴν ἀπολογίαν τῆς φοβερᾶς ὥρας τῆς κρίσεως οὐκ ἔπαυον καθ' ἑκάστην ἡμέραν τε καὶ ὥραν λέγειν καὶ πράττειν τὰ κρείττονα καὶ κάλλιστα.

Μὴ ἐπήρεαζεσθε, ὦ μητέρες, αἱ τὸν Θεὸν φοβούμεναι, ἀπὸ τὰς φιλοκόσμους καὶ ἀπελπισθείσας γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι οὐδὲν περὶ Θεοῦ καὶ τῶν Τούτου κριμάτων μεμαθήκασι, εἰ μὴ μόνον τί τὸ κατὰ κόσμον ἀγαθὸν καὶ πᾶν ὅ,τι συνευδοκεῖ εἰς τὴν τούτων καταστροφὴν καὶ ἀπώλειαν. Ἄφετε ταύτας τῷ κόσμῳ ἀρέσκειν καὶ σκάπτειν τὸν τούτων λάκκον, σεῖς δὲ ἀνεξάλειπτον καὶ ἐνρίζωτον ἔχετε εἰς τὰς ὑμετέρας καρδίας τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἀπομακρύνθητε ἀπὸ ταύτας, ἵνα μὴ τὰ τούτων ἔργα μαθοῦσαι σὺν ταύταις συναπόλησθε. Ἄφετε ταύτας τὰς ὑπὸ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν διαδόλου χλευάζεσθαι, ἔχετε δὲ πρότυπον καὶ ἐγγάρακτον εἰκόνα καὶ ἄριστον διδάσκαλον τὰς χριστιανὰς καὶ χρηστὰς μητέρας, μερικῶν τῶν ὁποίων μέρος τῆς τούτων ζωῆς θέλω γράψαι.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅτε οἱ θάρβαροι ἐλεηλάτουں τὰς πόλεις καὶ χωρία καὶ ἐρήμουں τὰ πάντα καιόντες, αἰχμαλωτίζοντες καὶ πωλοῦντες ὡς δούλους τοὺς ἀνθρώπους, περιήλθόν ποτε καὶ τὰς ἐρήμους Σινᾶ καὶ Ῥαϊῖθῶ καί, ἀφοῦ ἠρήμωσαν καὶ κατέστρεψαν Μονὰς καὶ ἀσκητήρια, ἔσφαξαν τοὺς γέροντας ἀσκητάς, τοὺς δὲ νεωτέρους ἠχμαλώτισαν, διὰ νὰ πωλήσουں τούτους ὡς δούλους. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λεηλασίας καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ συναθροίσαντες, οἱ θάρβαροι, πάντα τὰ λάφυρα καὶ τοὺς αἰχμαλωτισθέντας ἀνθρώπους ἐν τῇ θαλάσῃ, ὅπου καὶ τὰ ἐκείνων πλοῖα ἦσαν ἠγκυροβολημένα, δύο ἐξ ἐκείνων εἶδον μικρὸν δρομίσκον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν, μὴ ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν οὐδ' αὐτάς τὰς μαχαίρας.

Ὁ δρομίσκος μετ' ὀλιγόλεπτον διαδρομὴν τοὺς ἔφε-
ρεν εἰς μικρὰν καλύβην, ὅπου ἠσκήτευσεν νέος τις Μοναχός,
περὶ τὰ δέκα καὶ ἕξ ἔτη, ἀλλ' ἔχων Γεροντικὴν σύνεσιν
καὶ λογικὴν καὶ πυλωρὸν τὴν προσοχὴν εἰς πάσας τὰς
τούτου αἰσθήσεις, ὁμόγλωστος ἐκείνων, ἀλλὰ τέκνον θερ-
μὸν τῆς ἡμετέρας τῶν χριστιανῶν πίστεως. Ἰδόντες τὸ
εὐπρόσωπον καὶ κάλλος τοῦ ἀγγελαιοῦς νέου ἀσκητοῦ
καὶ πονηρὰ κατὰ τοῦ ἀγίου οἱ ἐναγεῖς καὶ ἀσελγεῖς βου-
λευσάμενοι ὑπεσχέθησαν αὐτῷ ὅτι δὲν θὰ φονεύσωσιν,
ἐὰν μόνον ἀπεδέυτο τὰ ἑαυτοῦ ἱμάτια. Ὁ δὲ καλὸς νεα-
νίας ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔχων πρὸ τῶν τούτου ὀμμάτων τὰς μη-
τρικὰς συμβουλάς καὶ παραινέσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν φό-
βον τῆς αἰωνίου κολάσεως, εἰς οὐδὲν τὰς ἐκείνων μωρὰς
ἀπειλάς ἐλογίσαστο. Ἀντέστη γενναίως κατὰ τῶν ἀσελ-
γῶν, ὁ σώφρων, μὴ πτοούμενος οὔτε τὸ ἄγριον καὶ ἀπη-
νὲς ἐκείνων οὔτε τὰς ἀπειλάς καὶ βασανισμούς, περιφρο-
νήσας δὲ καὶ τὸ νέον τῆς ἡλικίας καὶ γλυκὺ τῆς ζωῆς.
Ἀπελπισθέντες οἱ παράνομοι καὶ αἰμοβόροι κύνες ἀπὸ

τὴν σταθερότητα καὶ ἀνδρείαν τοῦ νέου μετέβαλον τὴν
κακὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὴν συνήθη τούτων ὀργήν, ἤρπασαν
τὸν εὐλογημένον παῖδα ὡς ἐξαγριωμένοι λέοντες κτυπῶν-
τες ἀνηλεῶς, ἔπειτα ἠπλωσαν τοῦτον ἐπὶ γῆς, ἔλαβον πέ-
τρας κοπτερὰς καὶ ὡς ἀρνίον ἀπέτεμον τὴν τούτου κε-
φαλὴν κόπτοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν λαιμὸν τοῦ παι-
δός. Ἀναχωρήσαντες οἱ θάρβαροι νενικημένοι καὶ κατη-
σχυμμένοι, θαυμάζοντες τὴν γενναϊότητα καὶ θάρρος τοῦ
μειρακίου, διηγούμενοι τοῖς πᾶσι καὶ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου
τοῦ παιδός.

Μαθοῦσα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου τὸ ἔνδοξον καὶ μαρ-
τυρικὸν τέλος τοῦ πολυάθλου αὐτῆς υἱοῦ οὐδὲν τὸ γυναι-
κεῖον ἐπέδειξεν, ἀλλ' ὡς ἀνταξία μήτηρ τοιοῦτου παιδός
ἀρρενωπῶς σκεπτομένη δὲν ἔκλαυσε καταρωμένη τοὺς
φονεῖς, δὲν ἔτυψε τὸ στήθος, δὲν ἐξέσπα τὰς τρίχας τῆς
κεφαλῆς, οὔτε τὸ πρόσωπον ἔξεεν, ἀλλὰ πολυτελῆ καὶ
λαμπρὰ ἐνεδύθη ἱμάτια καὶ εἰς τὰς φίλας χαρίεσσα ἔλε-
γε: «Καλότυχος ἐγώ, ὅτι τοιοῦτου παιδός μήτηρ γέγονα.
Οὐ πενήθσω, οὐ κλαύσω τὸν υἱὸν μου, ἀλλὰ χαρήσω τρα-
νῶς, διότι ὁ υἱός μου ἠνδραγάθησεν. Χαίρω ἐπειδὴ πρωτί-
στως ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ εἶτα κατὰ τῶν ἀσε-
βῶν».

Ἐπειτα τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς
σηκῶσασα ταῦτα μεγαλοφώνως τῷ Θεῷ ἔλεγεν: «Σύ, Κύ-
ριε, δέδωκάς μοι τὸν υἱὸν ἀγῶ τοῦτον ὀλοψύχως Σοὶ δε-
δώρικα. Δὲν διήλθεν ἐκ τοῦ νοός μου ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλ'
ὅτι παρὰ Σοὶ ὑπάρχει. Δὲν σκέπτομαι ὅτι ἀφῆρέθη προ-
ῶρως ἡ ζωὴ αὐτοῦ καὶ ὅτι νέος ἔτι τὸν βίον κατέλυσεν,
ἀλλὰ χαίρω καὶ ἐγκαυχῶμαι, διότι τὴν ἀμαρτίαν ἐνίκησεν».

Εἶτα ὡς πρὸς τὸν υἱὸν διαλεγομένη ταῦτα ἔλεγεν:
«Ἐγώ, ὦ υἱέ μου, τὰς σφαγὰς τὰς ὁποίας καρτερικῶς ὑπέ-
μεινας, βραβεῖα ἀριθμῶ· ἐγώ τὰς πληγὰς στεφάνους με-
τρῶ· εἶθε καὶ περισσοτέρας πληγὰς νὰ ἐχώρει τὸ σῶμά
σου, ὦ γλυκύτατέ μου υἱέ, ἵνα καὶ περισσοτέρους τοὺς μι-

σθούς παρά τῷ Θεῷ εἶχες. Διὰ τῶν ἀθλητικῶν σου βασάνων, τὰς ὁποίας διὰ τὸν Θεὸν ὑπέμεινας, ἐπλήρωσάς με ποὺ ἐν τῇ κοιλίᾳ μου σὲ ἐβάστασα καὶ με ἐξεχρέωσας τοὺς πόνους τῆς κυφορίας. Ἐντημέφθην διὰ τὸ γάλα, ὅπερ σὲ ἐθήλασα. Ὁθεν δικαίως, καθ' ὃ μήτηρ σου, καὶ τῶν ἄθλων καὶ τῆς χαρᾶς συμμεριστὴν νὰ με λάβῃς. Σὺ, τέκνον μου, κατεσφάγης καὶ γὰρ συγχαίρω ἐπὶ τῇ ἀθλήσει. Σὺ πρὸς βαρβαρικὸν ἔσθης θυμὸν, ἐγὼ δὲ ἀντιπαλαίω πρὸς τὸν μητρικὸν πόνον. Σὺ, τέκνον μου παμφίλτατον, τὴν ὀδύνην τῆς σφαγῆς ὑπέφερες γενναίως, ἐὰν καὶ ἦτο ἀλγεινὸν, ἀλλὰ καὶ γὰρ σπαρασσομένων μου τῶν σπλάγγων ὑποφέρω τὴν θάσανον ὑπομονητικῶς. Ἐβασανίσθης, τέκνον μου, ἀλλὰ πρὸς ὦραν, ἐγὼ δὲ καθ' ὅλον μου τὸν βίον τὰ μητρικὰ σπαράξομαι σπλάγγνα. Μακαρία ἐν μητράσιν ἐγὼ τοιοῦτον ἀθλητὴν γενναῖον τῷ Θεῷ παραστήσασα. Συγχαρήτέ μοι, ὦ φίλοι, ὅτι καλῶς τὸν υἱὸν μου ἀναθρεψαμένη, στρατιώτην καλὸν τῷ Χριστῷ ἀπέστειλα».

ΔΕΥΤΕΡΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΜΗΤΗΡ

Ἐν τινι κώμῃ, πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπῆρχέ τις ἔνδοξος καὶ πλουσία οἰκογένεια ἔχουσα μονογενῆ υἱὸν δέκα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Καὶ ὁ μὲν πατήρ, ἐπειδὴ ἐνεδείξατο πολλὰς ἀνδραγαθίας εἰς τοὺς πολέμους καὶ τρανῶς παρά τοῦ βασιλέως τιμηθεὶς, ἐμελέτα καὶ τὸν υἱὸν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ νὰ κατατάξῃ. Ἡ δὲ ἐκείνου συμβία ἄλλως ἐσκέπτετο· παρεκάλει τὸν Θεόν, ἵνα τρόπον ἐξεύρη, ὅπως εἰς τὰς χορείας τῶν Μοναχῶν τὸν παῖδα συναριθμῆσιν καὶ τῶν θιοτικῶν μεριμνῶν καὶ ἀμαρτίας ἀπαλλάξῃ. Ἡμέραν τινὰ συναντήσασα γέροντα πολλὸν Μοναχὸν καὶ παρ' αὐτῆ, λάθρα τοῦ ταύτης συζύγου, λαβοῦσα τὰ κατὰ τοῦ παιδὸς αὐτῷ ἐνεπιστεύθη. Ἀκούσασα δὲ ὅτι ὁ Γέρων ἀσκητὴς ἦτο κάτοχος τῆς ῥητορικῆς

καὶ φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης, καθὼς καὶ γνώστης πάσης τῆς ἔξω σοφίας, τρανῶς χαρεῖσα καὶ τὴν χεῖρα τοῦ παιδὸς λαβοῦσα, ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ πατρὸς θέσασα μετὰ πολλῶν δακρύων εἶπε: «Τῷ Θεῷ καὶ σοὶ τὸν υἱὸν μου ἐμπιστεύσμαι· φρόντισον καὶ ἐπιμελοῦ τὴν τούτου σωτηρίαν ὡς νὰ ἦτο σὸς υἱός. Διὰ νὰ μὴ γίνουιν γνωσταὶ τῷ ἐμῷ συζύγῳ αἱ σκέψεις ἡμῶν καὶ ἡ παγίς αὕτη, ὕπαγε ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ δίδαξον εἰς τὸν υἱὸν μου τὰ τῆς φιλοσοφίας μαθήματα, κρυφίως δὲ δίδαξον αὐτῷ ἀκριβῶς πάντας τοὺς νόμους καὶ κανόνας τοῦ Μονήρους βίου. Καὶ ὅταν εἰς νόμιμον ἡλικίαν ἔλθῃ ὁ υἱός μου, ἀναχωρήσατε κρυφίως εἰς τὰς ἐρήμους, ἵνα μὴ εὕρῃ ὑμᾶς ὁ πατήρ τοῦ παιδός». Ταῦτα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου εἶπεν, ὁ δὲ καλὸς Θεὸς ἰδὼν τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ πάντα αἰσίως τετελείωκεν.

ΤΡΙΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΜΗΤΗΡ

Ἐν τινι κώμῃ τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρχε μία χήρα, ἣτις ἐσχόλαζεν εἰς καθημερινὰς νηστείας καὶ προσευχὰς καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφήν τοῦ ταύτης υἱοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον προσεπάθει ἑαυτὴν ν' ἀφήσῃ πρότυπον καὶ ζωντανὸν παράδειγμα. Διότι καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι περισσότερον ὠφελεῖται εἰς νέος ἐκ τῶν παραδειγμάτων, πᾶρεξ ἐκ τῶν συμβουλῶν καὶ νοουθειῶν. Παρακινήσας τὸν ταύτης υἱὸν ἐκ τῆς μικρᾶς καὶ ἀγνῆς ἡλικίας ν' ἀγαπήσῃ τὸν βίον τῶν Μοναχῶν καὶ πολλὰ συνεχῶς λέγουσα ἔπεισε τὸν παῖδα καὶ ἐγκατέλειψε πλοῦτον, δόξαν καὶ τὰς χαρὰς τοῦ κόσμου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἡσκήτεον καὶ ἠγωνίζοντο καὶ ἕτεροι ὑπεράριθμοι Μοναχοί.

Κυκλώσαντές ποτε τὴν ἔρημον οἱ βάρβαροι καί, ἀφοῦ ἠρήμωσαν καὶ ἐνέπηρσαν τὰς καλύβας τῶν πατέρων, τοὺς μὴ δυνηθέντας κρυβῆναι ἔλαβον αἰχμαλώτους πρὸς πώλησιν. Βλέποντες δὲ τὸν νέον, τῆς χήρας τὸν υἱόν, εὐ-

σωμόν και πάνυ ώραϊον ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς και ὠδή-
γουν εἰς τὰ ἐκείνων πλοῖα λέγοντες καθ' ὁδόν, ὅσα οὐ δεῖ.
Ὁ δὲ σώφρων μεῖραξ τὰς εὐχὰς τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς με-
τὰ πολλῶν δακρῶν ἐπικαλούμενος ἠκολούθει τοὺς ἀσελ-
γεῖς βαρβάρους προσθέτων δάκρυα τοῖς δάκρυσιν. Γνω-
ρίζων τί τῷ ἀνέμενε και ὅτι τὰ δάκρυα δὲν ὠφελοῦσιν, ἤρ-
πασεν αἴφνης τὸ ξίφος ἐνὸς βαρβάρου και ἐκτύπησεν ἄλ-
λον εἰς τὸν ὦμον, προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νὰ τὸν φονεύσῃ.
Ἰδόντες δὲ οἱ ἄλλοι τὸ θάρρος και τὴν τόλμην τοῦ παι-
δὸς θυμωθέντες κατέκοψαν μεληδὸν τοῦτον με τὰς ἑαυ-
τῶν μαχαίρας και οὕτω διὰ τῆς σοφίας του ἤλλαξεν ὁ
μάρτυς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν με τὴν αἰώνιον και ἀτελεύ-
τητον.

Μαθοῦσα δὲ τὸ ἔνδοξον τέλος τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ ἡ κα-
λὴ μήτηρ εὐχὰς και δοξολογίας ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ τῷ ἐν-
δυναμώσαντι και φωτίσαντι τὸν ταύτης παῖδα, ὅστις διὰ
τῆς σοφίας του ἐλυτρώθη τῆς κολάσεως.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΜΗΤΗΡ

Ἀναλογιζομένη τὰς μητρικὰς ἔναντι τοῦ Θεοῦ εὐθύ-
νας ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος δὲν ἔπαυεν ἐξ αὐτῆς
τῆς πρώτης ἡλικίας τοῦ υἱοῦ αὐτῆς νουθετοῦσα αὐτὸν και
συμβουλευούσα και πρὸ πάντων εἰργάζετο πᾶσαν ἀρετὴν,
ὅπως ἑαυτὴν ἀφήσῃ πρότυπον και ζωντανὸν παράδειγμα
τῷ παιδί. Ἀσθενήσασα και τὸ πέρασ τοῦ ἑαυτῆς βίου ἐν-
νοήσασα τὸν παῖδα πλησίον αὐτῆς ἐκάλεσεν, δεκαετῆ
ὄντα, και ταῦτα εἶπεν: «Τέκνον ποθεινόν, ὅτε ἐν τοῖς
σπαργάνοις ἦσο, ὁ πατήρ σου ἐκοιμήθη καγὼ τὴν σὴν
ἀνατροφὴν και παιδευσιν ἀναδεξαμένη μηδὲν παρημέ-
λησα τὰ κατ' ἐσὲ οὔτε τὰ πρὸς τὰς σωματικὰς σου χρεῖας,
ἀλλὰ περισσότερον τὰ πνευματικὰ. Ἐξ αὐτῆς τῆς μι-
κρᾶς ἡλικίας ἠρξάμην τὴν χριστιανικὴν παιδευσιν νουθε-
τοῦσα, ἐπιπλήττουσα και παρακαλοῦσα, ὅπως κοσμήσῃ

και ἐξωραίσῃ τὴν σὴν ψυχὴν. Ἦδη τὸ πέρασ τῆς ἐμῆς
ζωῆς ἔφθασε και ἐγὼ μὲν ὑπάγω μετὰ τοῦ σοῦ πατρὸς,
πατήρ δὲ και μήτηρ σου ἔσται ὁ πατήρ τῶν ὄρφανῶν Θεός.
Τοῦτον ἀγάπα και Τοῦτον λάτρευε και μὴ ὑπερμέτρως
φρόντιζε διὰ τὰ ἐπίγεια, τὰ ὁποῖα φθειρόνται και ἀπόλ-
λυνται και τὸν ἀκορέστως συναθροίζοντα αἰώνως κολά-
ζουσιν. Ἄφες τὰ δυσκόλως κατορθούμενα ἀγαθὰ τοῦ κό-
σμου και φρόντιζε διὰ τὰ οὐράνια και αἰώνια, τὰ ὁποῖα
οὐδεὶς δύναται ἐκ σοῦ ν' ἀφαιρέσῃ ἀλλὰ και πέραν τοῦ
τάφου θέλουσί σε συνοδεύσει. Καθὼς σὲ ἀνέθρεψα, οὕτω
θάδιζε και καθὼς ἐμὲ τὴν σὴν μητέρα εἶδες, πῶς τὸν ἐμὸν
βίον διήλθον, οὕτω και αὐτὸς ζῆσαι».

Ταῦτα ἐπὶ πολὺ τῷ παιδί λέγουσα ἐπλήσθη πνεύμα-
τος ἁγίου και τὸ ἔνδοξον τέλος τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ ἐννοήσα-
σα, εἶπε προφητικῶς: «Τέκνον ἐμὸν, τέκνον παμφίλτατον,
ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω, σὺ δὲ ἅμα τῇ ἐμῇ τε-
λευτῇ διάδος ὄλον ἡμῶν τὸν πλοῦτον τοῖς πτωχοῖς και
φύγε μακρὰν τῶν ἀνθρώπων. Γενοῦ Μοναχὸς και διέλθε
τὸν βίον σου εἰς τὰς ἐρήμους φροντίζων τῆς σεαυτοῦ σω-
τηρίας. Αἱ χαρὰι τοῦ κόσμου οὐδὲν εἰσι, παρὰ μόνον νὰ
πλανῶσι τὸν ἄνθρωπον και νὰ τὸν ἀποξενῶσι τοῦ Θεοῦ.
Τέκνον καλόν, διωγμὸς γενήσεται χαλεπὸς παρὰ τῶν εἰ-
δωλολατρῶν και αὐτὸς ἀξιώθησῃ τοῦ μαρτυρικοῦ στε-
φάνου. Μὴ πτοοῦ τοὺς τυράννους, μὴ δειλιάσῃς τὰς βα-
σάνους αἱ ὁποῖαι πρὸς ὦραν μόνον ὑπάρχουσιν. Ὅθεν ἀπ'
ἐντεῦθεν ἐτοίμασον σεαυτὸν με προσευχὰς και νηστείας.
Μικρὸς οὗτος ὁ ἀγὼν ἀλλὰ μετὰ ταῦτα αἰώνιος δόξα και
χαρὰ ἀνεκλάλητος και ἀνερμήνευτος. Ἐγὼ σὲ ἀνέθρεψα
μὴ τὸ παραμικρὸν ἀφήσασα, σὺ δὲ ἀπόδος μοι τὸν μισθὸν
τῶν ὠδίνων μου. Τὴν ἀναθρεψαμένην και πολλὰ κοπιά-
σασαν, τὴν σὴν μητέρα, δόξασον διὰ τῶν σπαρασσομέ-
νων σου μελῶν. Μακαρία ἐγὼ ἐν μητράσιν, ὅτι ἔσομαι
ἐπίδοξος δι' ἐσέ. Τοῖς σοῖς πόνοις ἐγκαυχωμένη, ὦ παῖ-
τοῖς σοῖς στίγμασιν ὠραῖζομένη».

Ταῦτα ἡ καλὴ μήτηρ ἐπὶ πολὺ λέγουσα τῷ υἱῷ τὰ μέλη ἐκείνου καταφιλοῦσα, μακαρία, λέγουσα, ὅτι μάρτυρος μέλη φιλεῖ. «Μακαρία ἐγὼ ἐν μητράσιν ὅτι τὸν μονογενῆ μου υἱὸν ὡς στρατιώτην γενναῖον τῷ Θεῷ δεδώρικα».

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ μήτηρ τὴν ψυχὴν αὐτῆς τῷ Θεῷ παρέδωκεν, ὁ δὲ υἱὸς τὸν τῶν Μοναχῶν ἐκλεξάμενος βίον μαρτυρικοῦ μετὰ ταῦτα ἠξιώθη στεφάνου.

ΠΕΜΠΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΜΗΤΗΡ

Ἡ μήτηρ τῶν ἑπτὰ ἀδελφῶν Ἀνούθ, Ποιμένος καὶ λοιπῶν, σπαρασσομένην βλέπουσα τὴν ἑαυτῆς καρδίαν καὶ φλεγομένην ἀπὸ τῆς τῶν υἱῶν ἐνθυμήσεως καὶ μὴ ὑποφέρουσα τὴν εἰς τὴν ἔρημον κρύφιον ἐκείνων ἀναχώρησιν, ἀπεφάσισε τὴν ἔρημον νὰ καταλάβῃ καὶ μικρὰν τινα παραμυθίαν ν' ἀπολαύσῃ ἀπὸ τῆν ἐκείνων θέαν. Ἐνδομύχως ἔχαιρε καὶ ἐνεκαυχᾶτο, διότι προσήγαγε τῷ Θεῷ τὰ ἑαυτῆς σπλάγχνα, ἑπτάριθμον στρατὸν ἀγγελικόν. Ἐχαιρε, διότι αἱ συμβουλαὶ ταύτης καὶ παραινέσεις εἰς οὐδὲν τὸ κακὸν κατέλυσαν, εἰ μὴ κατὰ Θεὸν ἐτελεσφόρησαν καὶ πολλαπλῶς ἐκαρποφόρησαν. Πλὴν, καθ' ὃ μήτηρ, ἐτέτρωτο τὰ μητρικὰ σπλάγχνα ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τῶν μικρῶν παιδῶν. Ἦσαν γάρ, ὅτε τὴν ἔρημον κατέλαβον, πέντε, ὀκτῶ καὶ δέκα ἐτῶν. Μαθοῦσα δὲ ποῦ τὸ ἑαυτῶν ἀσκητήριον ἐνέπηξαν, ἔδραμεν εἰς τὴν ἐκείνων ἀνεύρεσιν. Ἐκεῖνοι δὲ ἰδόντες ταύτην μακρόθεν καὶ γνωρίσαντες ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ εἰσελθόντες τὴν θύραν σφαιλισάντες, μηδὲν εἰς τὰ ἐκείνης δάκρυα, θρήνους τε καὶ κτύπους προσέχοντες. Ἰδόντες οἱ υἱοὶ ὅτι οὐ παύσῃ τὰ δάκρυα, οὐδὲ ἐκείθεν ἀναχωρήσῃ πλησιάσας τῇ θύρᾳ ὁ Ποιμὴν εἶπε τῇ μητρὶ: «Τί θέλεις, ὦ γραῦ»; (οὐκ εἶπεν ταύτην «μήτηρ», διὰ νὰ μὴ τὰ μητρικὰ σπλάγχνα τῆς γλυκείας ταύτης λέξῃως τρώσῃ).

Καὶ ἡ γραῖα ἀπεκρίνατο, κλαύσασα ἔτι περισσότερο

ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ: «Διατί μου τὴν θύραν ἐκλείσατε; Οὐκ ἐγὼ ἐγέννησα ὑμᾶς; Οὐ κεκοπίακα τοσοῦτον εἰς τὴν ὑμετέραν ἀνατροφήν; Ἀνεχωρήσατε κρυφίως κενώσαντες τὴν οἰκίαν καὶ ἄρτι τὴν θύραν τοῦ ὑμετέρου κελλίου ἐσφάλισατε». Καὶ ὁ υἱὸς εἶπεν: «Ποῦ θέλεις ἰδεῖν ἡμᾶς, ἐδῶ ἢ ἐν τῷ παραδείσῳ»; Καὶ ἡ γραῖα τοὺς λόγους τοῦ παιδὸς καλῶς ἐνόησασα, εἶπεν: «Καὶ ἐὰν μὴ ἴδω ὑμᾶς ὧδε, θέλω ἰδεῖν ἐν τῷ παραδείσῳ»; «Ναί», εἶπεν ὁ Ποιμὴν.

Καὶ ἡ γραῦς ἀπεμακρύνετο τοῦ ἀσκητηρίου, λέγουσα: «Κάλλιον ἰδεῖν ὑμᾶς, τέκνα, ἐν τῷ παραδείσῳ, παράξ ἐνταῦθα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΙΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

«Οὐαὶ ἐκείνῳ τῷ ποιμνίῳ, τῷ μὴ ἔχοντι τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὰς καλὰς νομάς, ὅς ἐπίσταται, ὅτι ὑπὸ λύκων καὶ θηρίων διαφθείρεται» (Ἄγ. Μακάριος).

Μεταξὺ τῶν πολλῶν Ἑωσφορικῶν ταγμάτων, τὰ ὁποῖα συνεχῶς καὶ ποικίλως πολεμοῦσι τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐν γένει παντὸς ἀνθρώπου, ἐνυπάρχει καὶ ἐν ἰσχυρότερον τάγμα, τὸ ὁποῖον προώρισται νὰ ἐνσπείρῃ πλάνας καὶ αἰρέσεις.

Τοῦτο τὸ τάγμα ἀποτελεῖται ἐκ τῶν πλέον πονηρῶν δαιμόνων, οἵτινες οὐδεμίαν ἄλλην ἐργασίαν μετέρχονται, εἰμὴ πᾶσαν τὴν τούτων προσπάθειαν καὶ σπουδὴν ἀφιερῶσιν εἰς τὸ νὰ ἐνσπείρωσι σχίσματα καὶ πλάνας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπου πλουσίως καὶ ἐντατικῶς ἐργαζομένη ἐνυπάρχει ἡ ἀρετὴ, καὶ περιφρονημένη ἡ ἐκείνων πλάνη καὶ κακία, ἐκεῖ καὶ πᾶσαν τὴν τούτων ἰσχύον καὶ πονηρίαν καταβάλλουσιν, ὅπως τὴν ἑαυτῶν ἐκπλη-

ρώσωσιν ἐπιθυμίαν. Πολεμήσαντες, οἱ δαίμονες, ποικιλοτρόπως καὶ παγίδας τρανάς καὶ χαλεπὰς στήσαντες πολλοὺς τῶν ἀνικητῶν κατέβαλον καὶ οὐκ ὀλίγους στύλους καὶ ἀγωνιστὰς κατεκρήμνισαν. Ἀλλὰ τὴν περισσοτέραν τούτων κακίαν καὶ μῖσος μεταχειρίζονται εἰς τούτους σκληρῶς ἀγωνιζομένους Πατέρας, ἵνα τὰ ἐκείνων ἔνεδρα προσπηδήσωσιν, ἐνταῦθα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἔνθα ἔλαμψε τηλαυγῶς καὶ λάμπει ἡ εὐσέβεια καὶ πᾶσα ἀρετὴ, πολεμεῖται δὲ καὶ περιφρονεῖται, ὡς ἀνίσχυρος ἰσθός, ἢ ἐκείνων ἰσχύς.

Πολεμοῦσι σκληρῶς, οἱ παμπόνηροι δαίμονες, τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν καὶ δὴ τοὺς Μοναχοὺς, καί, ὅταν ἴδωσιν ἀνίσχυρον τὴν τούτων δύναμιν καὶ πονηρίαν, τότε εἰσέρχονται ἐντὸς τῶν καρδιῶν τῶν εἰς τὴν ἐκείνων κακίαν ἑαυτοὺς ὑποτάξαντας καὶ μέσῳ τῶν οἰκείων δούλων ἐργάζονται τὰ ἐκείνων θελήματα, ἐνσπεύροντες πλάνας καὶ αἰρέσεις.

Ἡ μεγαλύτερα καὶ ἰσχυροτέρα ἐκ πάντων τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε καὶ πάντα ὑπάρχει ἡ ἐχθρὰ καὶ ἐπιβουλὸς ἡμῶν Ἀγγλία, ἔνθα ἐδρεύει ἡ μεγαλύτερα μυστικὴ ὀργάνωσις τῶν Ἑβραίων, ἣτις μέσῳ τῆς ἐπιβουλῆς τῆς Ἀγγλίας συγχέει καὶ ταραττεῖ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦ «Φωνῆ Σπουδαία», ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Φλαμιάτης, πρὸ διακοσίων χρόνων, ἀναφερόμενος εἰς ὅσας ταραχὰς καὶ ἀναστατώσεις προὔξενησεν καὶ προξενεῖ εἰς θάρος τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐπιβουλὴ τῆς Ἀγγλίας, σημειοῖ καὶ ταῦτα: «Τὸ μόνον ὀρθόδοξαν μέρος, τὸ ὁποῖον διετέλεσεν ἀνόθευτον, καὶ ἀμίαντον ἐκ τῆς περιῆς ὁ λόγος ἐπιβουλῆς μέχρι τινὸς ἐφάνη τὸ Ἁγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἀθωνος, ὡς ὀλιγώτερον, καὶ ὅλως σχεδὸν ἀνεπίδεκτον τῆς πλάνης. Ἡ ἐπιβουλὴ ὅμως, ἐπενόησε δόλια, καὶ βαθεὰ μέτρα, ἵνα νοθεύσῃ καὶ τὴν ἐκεῖ νεολαίαν, ὅπως ἔπειτα δι' αὐτῆς φέρῃ εὐστόχως καὶ ἀνυπόπτως τὴν κατάργησιν ὅλου τοῦ ἐκείσε Μοναδικοῦ τάγματος. Ἀπέστειλε πρὸ πολλοῦ ἐπί τοιοῦτο σκο-

πῶς ὑποκεκρυμμένα καὶ κατάλληλα ὄργανα, ἔχοντα ὄνομα καὶ σχῆμα κληρικοῦ καὶ ἐνεργοῦντα τὰ σκάνδαλα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης».

Σημειοῖ καὶ ὁ ἡμέτερος κάλαμος ταῦτα. Καὶ ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἱστορίας καὶ προφορικὰς συζητήσεις καλῶς γνωρίζομεν ὅτι πάντα ἐνυπῆρχον εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ ζιζάνια, ἅτινα ὑπεκρίνοντο τὸν Χριστιανὸν καὶ τὸν Μοναχόν, σκοπὸν ἔχοντα τοῦ συγχέειν καὶ ταρασσεῖν τὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὅσα κακὰ διενοεῖτο ἢ ἐπιβουλὴ ἐναντίον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἀγίου Ὄρους ἐπὶ τοσοῦτους χρόνους, σήμερον περισσότερο παρὰ ἄλλοτε πραγματοποιοῦνται. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνυπάρχοντος αἰῶνος, καθὼς ὑπὸ πολλῶν ἄδειται, ἀπέστειλεν ἐνταῦθα, ἡ ἐπιβουλὴ, ὄργανα ταύτης, κεκρυμμένους μασόνους, τὸν Μοναχὸν ὑποκρινόμενος καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἐργαζόμενοι, κρυφίως δὲ ἐντατικῶς ὑπέσκαπτον ἐκ βάθρων τὸν ἱερὸν ἡμῶν τόπον.

Τὸ 1925 τρεῖς Μοναχοὶ Μασόνοι τῇ προτροπῇ τῆς ἐπιβουλῆς κατεπάτησαν τοὺς νόμους τοῦ Εὐαγγελίου, τοὺς ἐπὶ χιλίους καὶ πεντακοσίους χρόνους, διηύθυνον τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ νόμους, ἀσυμφώνους μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου, συνέστησαν, χάρτην καταστατικόν, τούτους καλέσαντες. Ἀλλὰ κακῶς οἱ κακοὶ τελειωθέντες, τὸ ζῆν ἐξεμέτρησαν, τὰς θυέλλας ὁμοιωθέντες, αἵτινες πλήττουν πάντα τὰς κορυφὰς καὶ οὐδέποτε τὰς ῥίζας τῶν κέδρων. Πολλάκις ἠγανάκτησεν ἡ ἐπιβουλὴ, καὶ εἶπεν: «Ἀπειράριθμα χρήματα κατηναλώσαμεν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος καταστρέψαι οὐκ ἠδυνήθημεν». Ἀλλὰ ποσῶς μὴ ἐνδοῦσα, ταῦτα συνεχίζουσα, τὰ ὄνειρα αὐτῆς ἐπιθυμεῖ ἵνα εἰς πέρας φέρῃ.

Εἰς τοὺς ἡμετέρους χρόνους παρουσιάσθη Μοναχός, ἀρκούντως πεπαιδευμένος, ὁ Θεόκλητος Διονυσιάτης, ὁ παλιμβουλός, ὁ ἀνήσυχος καὶ διώκτης τῶν Ἁγίων Ζηλωτῶν Πατέρων. Ἐάν τις ἐπισταμένως παρακολουθήσῃ πάν-

τά τούτου τὸν βίον, συναντήσεις, συνομιλίας, ἐριστικότη-
τα ἐν ταῖς συνάξεσιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τὰς δημο-
σιεύσεις, τὴν κρύφιον αὐτοῦ καὶ ἐμφανῆ ἀλληλογραφίαν
θὰ ἐννοήσῃ εὐκόλως ὅτι, μὴ ταῦτα ὄντα ἔργα Μοναχοῦ
καὶ πεπαιδευμένου, κρύφιον καὶ σκοτεινὸν τινα σκοπὸν
ἔχει ἐνταῦθα παραγενόμενος. Ἡμεῖς εὐχόμεθα, ἵνα ἀνα-
νήψῃ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔλθῃ, τοὺς ἀδίκους πολέμους κατὰ τῶν
Ζηλωτῶν ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὸν διὰ τῆς μετανοίας ἐλεήσῃ,
ἐπειδὴ πολλοὶ ἄρπαγες καὶ ἀμαρτωλοὶ πρὸ ἡμῶν τὸν
τούτων βίον διωρθώσαντο καὶ υἱοὶ γεγόνασιν τῆς Βασι-
λείας τοῦ Θεοῦ. Πολλάκις ὑπέμνησαν ἡμᾶς φίλοι προϊστά-
μενοι, τούτου τὰς διαθέσεις εἰδότες, εἶπον: «Μὴ ὑψῶ
ἑμαυτὸν ἔμπροσθεν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἵνα μὴ χειρόν
τί μοι γένηται» — ἐννοοῦντες, ἰσχυρὸν τὸν Θεόκλητον
Διονυσιάτην, πρὸς τοὺς ὁποίους χαριέντως καὶ τρανῶς
ἐκεκράξαμεν εἰπόντες: «Οὐδένα ἕτερον, πλὴν τοῦ Θεοῦ
φοβοῦμεθα» καὶ ὅτι «ὁ καλὸς στρατιώτης καὶ πληττόμε-
νος οὐκ ἐνδίδει, ἀλλὰ δεῖ τὰ πάντα ὑπομένειν χάριν Θεοῦ
Ζῶντος». Τοὺς δὲ διώκτας τοὺς ἡμετέρους λυπούμεθα
μέν, ἀλλ' οὐ πτοοῦμεθα, ἐπειδὴ ἕτεροι πρὸ τούτων «ὑψω-
σαν ἑαυτοὺς ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου», ἀλλὰ καθεῖλε
τούτους ὡς δυνάστας ὁ Θεὸς καὶ ἰδοὺ ζητήσεις τὸν τό-
πον αὐτῶν καὶ οὐχ ὑπάρχει. Καὶ αὖθις, τοὺς πλανηθέντας
ἡμετέρους ἀδελφούς καὶ συμμοναχοὺς, εἶπομεν, εἰς τί δύ-
νανται οἱ τούτων φόβοι καὶ ἀπειλαὶ νὰ βλάψουν τοὺς
ἀσκητάς, τοὺς εἰς οὐδὲν ἑαυτοὺς τῶν τοῦ κόσμου ἀγα-
θῶν συνδεσμεύσαντας; Μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἡμετέρων
ὑπαρχόντων καὶ ἀσκητηρίων; Αὐτῶν ἔσονται, λαβέτωσαν
ταῦτα, μὴ οὕτως καθ' ἡμῶν εἰρηνεύσωσιν ἡμᾶς ἰδόντες
ἔτι ἀθλιωτέρους καὶ πτωχοτέρους. Μᾶς ἀπειλοῦν μὲ ἐξο-
ρίας καὶ βασανισμούς; Πρόσκομιζέτωσαν τοὺς πελέκεις
τοῦ τούτων προπάππου Βέκκου. Παρουσιασάτωσαν τὰς
πυράγρας καὶ στρεβλωτήρια τῶν Μαξιμιανῶν καὶ Διοκλη-
τιανῶν, ἡμεῖς, τῇ βοθηεῖα τοῦ Θεοῦ, ἔτοιμοὶ ἐσμεν πρὸς

ἐξορίαν καὶ πᾶσαν θάσανον. Οὐκ ἐντετάλμεθα ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ διώκειν, ἀλλὰ διώκεσθαι. Οὐκ ἀπέστειλεν ἡμᾶς ὡς
αἰμοχαρεῖς λύκους, ἀλλ' ὡς πρόβατα ταπεινὰ καὶ ἥσυχα
ἐν μέσῳ λύκων. Λαβέτωσαν πάντα τὰ ἡμέτερα, εἰς τὴν
τούτων διάθεσιν ὑπάρχουσιν. Γυμνοὶ ἐγεννήθησαν οἱ πα-
τέρες Ζηλωταὶ καὶ πτωχοὶ ἅς ἀπέλθουν, «τοῦ γὰρ δεδε-
μένου μᾶλλον ὁ λελυμένος δραμεῖται» καὶ ἡμεῖς τρέξω-
μεν, ἵνα τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην εὕρωμεν, Ἰησοῦν τὸν
Χριστὸν τὸν βραβευτὴν τῶν πτωχῶν καὶ στεφανωτὴν τῶν
ὀρθοφρονούντων.

Ἔτερός τις θεολόγος, νεοφώτιστος, μὴ «τὸν δίκαιον
Ἄριστείδην γνωρίζων» καὶ ποῦ τὴν ἡμετέραν ἀσκητικὴν
καλύβην ἔχομεν, μᾶς ἐμήνυσε διωγμὸν, ἀποσχηματισμὸν
καὶ ἐξορίαν. Τίνος ἔνεκεν καὶ διατί; Δι' ἀμαρτήματα;
Ἄλλ' ὁ τόπος οὗτος τόπος μετανοίας ἐστὶ καὶ ἄπερ τῷ
κόσμῳ ἐνυπάρχοντες ἐποιήσαμεν, ἐνταῦθα ἐκρυπώσωμεν
καὶ διαλευκάνωμεν. Εἰ δὲ διὰ ταῦτα διώξουσιν ἡμᾶς «ὁ ἀ-
ναμάρτητος πρῶτος θαλεῖν τὸν λίθον». Πρόδηλον τοῖς
πᾶσιν ἐστὶν ὅτι ἀπειλούμεθα, ἐπειδὴ οὐ τὰ ἐκείνων φρο-
νοῦμεν, ὅπερ καὶ πάνυ δι' ἐμὲ ἐπαινετόν. Ἐπειδὴ οὐ
θραύω τὴν ἐμὴν γραφίδα, καὶ οὐ μεταβάλλω τὸ γλυκὺ
εἰς πικρὸν, τὸ ἀληθὲς εἰς ψεῦδος. Ἰνατί ἀπειλῆς καὶ διατί
διώκεις ἐμβάπτειν τὰς σὰς χεῖρας εἰς ἀθῶον καὶ χριστια-
νικὸν αἷμα; ἀναίρεσον ἐμμαρτύρως τὰ ἡμέτερα, πόμπευ-
σον τὰ τῶν Ζηλωτῶν οἱ «γνώσται τῶν πατέρων καὶ τῆς
Θεολογίας, οἱ ἔντιμοι καὶ εὐσημοί». Ἄλλὰ ταῦτά εἰσι τὰ
δπλα τῶν ἀνισχύρων, ὁ διωγμὸς, ἡ ἀπέλασις καὶ ὁ ἄλογος
ἀφορισμός. Οἱ οὐδὲν τὸ ὀρθὸν ἀφήσαντες, «οἱ τὴν πολι-
τείαν ἀνατρέποντες, οἱ τοὺς νόμους τοῦ Μοναχισμοῦ ἀθε-
τήσαντες πάντα πράττετε, πάντα μετέρχεσθε, ἵνα τοὺς
τηρητάς ἐκ μέσου ὑμῶν ἀποβάλητε, ἵνα μὴ ἐλέγχεσθε,
οἱ πολλῶν συμφορῶν αἴτιοι» (Ἁγ. Γρ. Παλαμᾶς).

Οἶμοι, Κύριε, διὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἀμαρτίας τοὺς

οΐακας τῆς Ἐκκλησίας εἰς καιρὸν χειμέριον καὶ ταραχώ-
δη εἰς χεῖρας ἀπειρῶν δέδωκας.

Ἔστω γνωστὸν τῶν ἡγετῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου καὶ ἡμετέρων δικτῶν, εἴτε θίαν, πρὸς ἄρνησιν τῆς ἡμετέρας πίστεως, εἴτε ἄλλο τι θέλουσι μεταχειρισθεῖ «... ἡμεῖς τῶν Δεσποτικῶν ἐκείνων ἐπακούοντες φωνῶν δι' ὧν ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων πέμπων τοὺς τῆς ἀληθείας κήρυκας, μὴ φοβεῖσθε, παραγγέλλει, οὐχ ὑποπτύξομεν οὐδόλως... ἴτω τοίνυν πειραστής, ἴτω δήμιος, καιέσθω τὸ πῦρ, θηγέσθω τὸ ξίφος, ὀξυνέσθωσαν ὄνυχες· κἂν πᾶσα θάσσανος ἐπ' ἐμὲ κινήται, δέξομαι σὺν προθυμίᾳ... ἔχω Μαρτύρων νέφος, ὧ συνεπαρθήσομαι πρὸς τὴν ἐπηγγελμένην ὑπάντησιν· ἔχω δικαίων στίφος τῆς κρείττονος ἀναστάσεως τεύξομαι· τοῖς ὁμολογηταῖς συνεκκλησιάσω· τῇ πανηγύρει τῶν πρωτοτόκων συναριθμῶς ἔσομαι· γερῶν καὶ τιμῶν ἀθανάτων μεθέξω». (Ἁγ. Γρηγ. Παλαμάς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΑΘΕΟΣ ΚΡΗΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Ἐάν τις πληγῇ καὶ τραυματισθῇ ὑπὸ ἐχθρῶν καὶ ἀλλοφύλων ἔχει τινὰ παραμυθίαν τῆς ὀδύνης καὶ κούφως καὶ μετρίως τὰς ἀλγηδόνας τῶν τραυμάτων παρέρχεται· ἀλλ' ἐάν τὰ τραύματα εἶναι ἐκ φίλων καὶ οἰκείων καὶ δὴ ἐκ πλείστα εὐεργετηθέντος τότε ἀνυπόφορος ὑπάρχει ἢ θλίψις καὶ ἢ θάσσανος τῷ ἀσθενεῖ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐνθύμησις ἐκ ποίου ἐστὶ τὸ τραῦμα μέγα τὸ ἔλκος κατεργάζεται. Ὁ περισσότερον εὐεργετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐκ πάντων τῶν Ἀποστόλων ἐστὶν ὁ Ἰούδας, ὅστις ἀγνώμων πρὸς τὰς πολλὰς τοῦ ἑαυτοῦ διδασκάλου εὐεργεσίας φανείς ἀνευ λόγου καὶ αἰτίας τοῦτον προὔδωκεν καὶ ἐσταύρωσεν. Πάντες οἱ Ἀπόστολοι, οἱ εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα κληθέντες, οὐκ ἐπελάθοντο τὸ τούτων χρέος, τὸ πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ὁ δὲ Ἰούδας μυρία κακὰ κατειργάσατο καὶ

μικρὸν, ὁ σεσηπῶς, ἀνανήψας, πρὸς τὸν Ἰησοῦν παραγένονεν, ἵνα ἐλέους τύχη. Μείραξ εἰσέτι τὸν μικρὸν τούτου ἀδελφὸν ἐφόνευσε καὶ τῆς πατρικῆς οἰκίας λάθρα ἀναχωρήσας εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν κατήντησε καὶ αὐτὸν εἰς μίαν οικογένειαν ἐδούλωσεν. Φονεύσας τὸν ἑαυτοῦ κύριον καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δεσποίνης, υἱὸν γεννήσας, πολλὰς καὶ χαλεπὰς ἀμαρτίας ποιήσας καὶ ἐκεῖθεν ἀνεχώρησεν. Ὁ γεννηθεὶς τοῦ Ἰούδα υἱὸς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δεσποίνης — Δυσμαῆς ἦν τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα — ἀνδρωθεὶς καὶ τὴν ληστικὴν ἐκλεξάμενος ζωὴν τὸν βίον ἐν τέλει κατέλυσε ἀντάξιος τοῦ ἑαυτοῦ πατρός, Ἰούδα γεγονῶς, ἐξ εὐωνύμων τοῦ Ἰησοῦ συνεσταυρώθη. Οὗτος καὶ τὸν Γέστα (οὗτός ἐστιν ὁ ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἰησοῦ μετανοήσας ληστής, ὅστις κατήγετο ἐκ μιᾶς κώμης τῆς Αἰγύπτου Φαιξάνιον καλουμένης), οὗτος ὁ γόνος τοῦ Ἰούδα καὶ τὸν Γέσταν πλανήσας, συμπειρατὴν ἑαυτοῦ ἐποίησεν. Ὁ δὲ Ἰούδας τὸν ἴδιον πατέρα Ῥόβελ ἐφόνευσε, μὴ γνωρίζων ὅτι τούτου ἐστὶ πατήρ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ὁμόζυγον (ὡς ἄλλος Ἰώκκας — Οἰδίπους — τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Ἰοκάστην) λαθῶν ἐπαιδοποίησε καὶ ὅτε ἐγνώσθη ὅτι υἱὸς τῆς τούτου συμβίας ἐστὶ, ἀφήσας ταύτην καὶ τὸ συνειδὸς τυπτόμενος τῷ Ἰησοῦ προσῆλθεν, ὅπως εὖρη ἔλεος. Ἐν τῷ σταυρῷ ὑπάρχων ὁ Ἰησοῦς περιέβλεπεν ἔνθεν κάκειθεν, ὅπως ἴδῃ μετανοοῦντα τὸν ἑαυτοῦ μαθητὴν καὶ ἐπίβουλον. Ἰδὼν δὲ ὁ παντογνώστης ὅτι οὐ μετανοεῖ εἶπε τὸ «τετέλεσται».

Παρθῆλον χρόνοι πολλοὶ καὶ ἐγεννήθησαν οὐκ ὀλίγοι κακότετροποι, οἵτινες πλανηθέντες ἐξ οἰήσεως καὶ τὰ ὀρθὰ στρεβλώσαντες ἡγέται αἱρέσεων ἔγιναν καὶ ἑτέρους πολλοὺς σὺν ἐκείνοις πλανήσαντες.

Εἰς τοὺς ἡμετέρους χρόνους ἐνεφανίσθη νέος δαίμων, ὁ Νίκος Καζαντζάκης, ὅστις εἶχεν ὄνομα χριστιανικὸν καὶ σῶμα ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἡ καρδιά τούτου ἦτο κατωικητήριον πάσης αἱρέσεως καὶ ἀσεβείας. Ἐκαστος τῶν

αίρετικῶν ἔσχε μίαν καὶ δύο αἰρέσεις, ἐνῶ ὁ Καζαντζάκης προσεπάθησε πάντα τὰ δόγματα νὰ στρεβλώσῃ καὶ νοθεύσῃ. Ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετηρίδας ἔσυκοφάντει καὶ ἐβλασφήμει τὸν Θεόν, ἐσπίλου δὲ καὶ κατεμόλυνε πλείστας τόσας ἀκοὰς ἀμαθῶν καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων. Ὀλοκλήρους ἐβδομήκοντα καὶ δύο χρόνους περιέμενε τὴν τούτου μεταμέλειαν ὁ Θεός, οὐκ ἔρριπτε πῦρ ἐκ τῶν οὐρανῶν νὰ καύσῃ τὸν βλάσφημον καὶ ἀπαλλαγῇ ἡ γῆ τοιοῦτου μιάσματος. Τὴν ἀγαθότητα καὶ μακροθυμίαν του ἐκμεταλλεῦόμενος προσέθετεν ἀμαρτήματα ταῖς ἑαυτοῦ παρανομίαις καὶ βλασφημίας ἐπὶ τῶν βλασφημιῶν αὐτοῦ. Ὑπὸ πολλῶν ἀθέων καὶ ἀμαθῶν ὡς ἄριστος λογοτέχνης χαρακτηρισθεὶς, ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ἐτιμήθη, στήλην κακίας καὶ πηγὴν θολερὰν ἑαυτὸν τοῖς ἀσεβέσιν ἀφήσας.

Ἦθελον πολλὰς ἐκ τῶν τούτου βλασφημιῶν αὐτολεξεί ν' ἀντιγράψω ἀλλ' ἵνα μὴ τὰς ἀκοὰς τῶν εὐσεβῶν μιάνω καὶ τὴν ἐμὴν γραφίδα σπιλώσω, ἀφήνω ταῦτας' λέγω μόνον τοῦτο, ὁμοιώνει τὸν Ἰησοῦν ὡς τοῖς ἄλλοις νέοις ῥέποντα εἰς πᾶσαν κακίαν καὶ πᾶν πάθος. Κατηγορεῖ τοῦτον καὶ εἰρωνεύεται ὡς αἰσχυρόμενον νὰ ἐξομολογηθῇ!!! Χλευάζει τὸν εἰς τὸν κόσμον ἐλθόντα, ἵνα ἐκεῖνον ἐλεήσει, κακοποιῶν καὶ ἀπρόθυμον εἰς τὰς ἀρετὰς ὀνομάζων μόνον πρόθυμον εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ ξυλίνους σταυρούς, ἐπὶ τῶν ὀποίων νὰ σταυρώνουν οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Ἰουδαίους. Θέτει ἀνηκούστους φράσεις τῶν νέων εἰς τὸ Πανάγιον στόμα τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ καὶ γυναικῶν τινων, ὁ τρισκατάρατος Καζαντζάκης. Μεταχειρίζεται θαρείας καὶ κακὰς λέξεις ἐναντίον τῆς Πανάγου Παρθένου καὶ τοῦ Ἁγίου Μνήστορος, καὶ ἐπὶ πλέον ἔγραφε καὶ τοῦτο «ὁ νοῦς τοῦ Ἰησοῦ σάλευε καὶ τὸν ἄκουε ἡ δυστυχὴς μάννα του νὰ παραμιλήῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, θαρρεῖς καὶ μάλωνε μὲ κανένα δαίμονα...» Ἀνάθεμά σε, Καζαντζάκη!

Ὁ ἄθεος Κρῆς Καζαντζάκης ἐβλασφήμει καὶ κατεμόλυνε τὰς συνειδήσεις τῶν ἀκάκων Χριστιανῶν καὶ οἱ ἐξή-

κοντα ἱεράρχαι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας οὐδένα κεραυνὸν ἀναθέματος κατὰ τῆς βλασφήμου κεφαλῆς αὐτοῦ ἐξάπέστειλαν. Ἐσιώπησαν καὶ εἰσέτι σιωπῶσιν φοβούμενοι, μὴ ἀποσυνάγωγοι ὑπὸ τῶν μασόνων γένωνται. Ἐνέφραξαν τὰ τούτων στόματα καὶ διὰ τῆς σιγῆς αὐτῶν σύμφωνοι τοῦ ἀθέου ἔσσονται καὶ συγκληρονόμοι τοῦ αἰωνίου πυρός. Οἱ δὲ τῆς Κρήτης ἱεράρχαι χαριζόμενοι εἰς τὸν πατριωτισμὸν μὲ κωδωνοκρουσίας καὶ ἀνημμένας λαμπάδας πομπωδῶς ἔψαλλον τὸν Θεὸν παρακαλοῦντες «μετὰ τῶν ἁγίων (!) ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου». Οἱ τῆς Ἑλλάδος ἱεράρχαι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἐσιώπων, τὸ θάρος καὶ τὰς εὐθύνας αἵτινες τῶ ἀκάμπτῳ αὐτῶν τραχήλῳ ἐνυπάρχουσαι μὴ σκεπτόμενοι, οἱ δὲ τῆς Κρήτης ὡς χαμερπεῖς κόλακες συνοδεύοντες τὸν βλάσφημον μὲ ὕμνους καὶ ὠδὰς προέπεμπον τοῦτον εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ, τὸ ἐκείνῳ καὶ ἐκεῖνοις ἀρμόζον, ἵνα ὑπάγῃ καὶ αὐτοῖς τόπον πρέποντα ἐτοιμάσῃ. Οἱ δὲ πωγωνοφόροι καὶ προκοιλιοὶ τῆς ἐνταῦθα Ἱερᾶς Κοινοτήτος, ὡς ἰσχὺν ἰσχυρὰν ἔχοντες, οὐ μόνον οὐκ ἦσαν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ ἀγανακτήσεως, οὐ μόνον οὐκ ἀφώρισαν τὸν ἀφωρισμένον, ἀλλ' ἔνιοι μετὰ βαίῳν καὶ ῥόδων ἐπευφήμουν δημοσίως ἄριστον (!) λέγοντες συγγραφέα εἶναι. Οἱ δὲ ῥαβδοῦχοι μιᾶς Μονῆς εἰς τὴν νεωστὶ ἰδρυθεῖσαν βιβλιοθήκην ἐν τῷ ἀστυνομικῷ μεγάρῳ ἀπέστειλαν ὡς δωρεὰν βιβλία τοῦ Καζαντζάκη (!!) πρὸς μελέτην καὶ διαφθορὰν τῶν χωροφυλάκων!!

Σὺ, Κύριε, οἶδας τὴν δικαίαν ἡμῶν ἀγανάκτησιν διὰ τὰς βλασφημίας τοῦ ἀσεβοῦς καὶ τὴν ἀδράνειαν τῶν τε ἀμελῶν ποιμένων καὶ τῶν ῥεγχομένων καὶ ῥεμβόντων ἡμετέρων ἡγετῶν. Οἴμοι, ποῦ τὰ ὄσια καὶ ἱερά; ποῦ οἱ Χρυσόστομοι καὶ Ἀθανάσιοι καὶ ἡ πληθὺς τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱεραρχῶν, οἵτινες ὡς ἄγρυπνοι φύλακες τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Χριστοῦ ὡς ζιζάνια τοὺς αἰρετικούς διὰ τοῦ ἀναθέματος ἀπέκοπτον καὶ ὡς σεσηπῶτα καὶ γαγγραι-

νώδη μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπέβαλλον; Ποῦ οἱ Θεοδόσιοι καὶ οἱ Στουδίται καὶ τὰ τούτων ἔνθερμα Μοναχικὰ τάγματα, ἅτινα ταῖς ἐρήμοις κατερχόμενα καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς Συνόδοις τρανώς καὶ εὐλάλως τὰ τῆς ὀρθοδοξίας διασαλπίζοντα; Πάντες νῦν ἐξέλιπον καὶ οὐκ ἔστι ὁ ποιῶν τὸ χρηστόν. Οἴμοι, εἰς ποῖαν χειμέριον ὥραν ἐγεννήθημεν, καὶ ποῖοι ἱεράρχαι καὶ ἡγούμενοι ζητοῦσιν ὑποταγὴν ἐξ ἡμῶν, οἱ δῆθεν διὰ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα κοπτόμενοι. Οἱ μὴ ποσῶς γνωρίζοντες τὸν ἑαυτῶν ἐπὶ τῆς γῆς προορισμὸν καὶ τί ἐστὶν ὀρθοδοξία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

«Ἔσο ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι καὶ βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι», ἐπειδὴ μυρία καὶ ἀπειράριθμα κακὰ ἢ τῆς γλώσσης εὐκολία κατεργάζεται, ὥσπερ τὰ ἀγαθὰ ἢ ταύτης ἀσφάλεια καὶ περιορισμός. Γνωρίζων ὁ παντογνώστης Θεὸς τὸ εὐκίνητον καὶ αὐθαδὲς τῆς τοῦ ἀνθρώπου γλώσσης ἠθέλησε περισσότερον τῶν ἄλλων μελῶν ταύτην χαλιναγωγῆσαι, διὰ τοῦτο μὲ διπλοῦν ταύτην ἔρκος περιέβαλε καὶ περιέφραξεν, ἵνα μικρῶς τὴν ταύτης ἰσχὺν καὶ πρόπτειαν οἱ ὀδόντες καὶ τὰ χεῖλη συγκρατήσωσι καὶ συγκόψωσιν. Ἴνα δὲ ἡμᾶς συνετίσῃ καὶ τὴν προσοχὴν καὶ ἀσφάλειαν διδάξῃ, διπλᾶς δέδωκεν ἡμῖν τὰς ἀκοὰς καὶ μίαν τὴν γλῶσσαν καὶ τοῦτο, ἵνα περισσῶς ἀκούωμεν καὶ μὴ ἀρκούντως λαλῶμεν. Εἰ πάντες τοῦτο καλῶς ἠπιστάμεθα, οὐκ ἂν ταύτην ῥαδίως καὶ ἀκωλύτως τῷ ἡμετέρῳ ἐστρέφομεν στόματι καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν ἡμετέραν κατεμολύνομεν γραφίδα.

Ταύτην, ὁ Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης, τρανώς καὶ βλασφημῶς ἐν τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ ἀκονίσας ὡς μέλανας βολίδας ἀστραπῶν κατὰ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἁγίων Ζηλωτῶν Πατέρων ἀδίκως καὶ ἀναιτίως ἐκτοξεύσας, ὡς ἀσε-

βεῖς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἁγίους, ὁ ἐναγῆς, βλασφημήσας.

Ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔργῳ «Κεραυνός» μὴ πάσας τὰς βλασφημίας τοῦ Μοναχοῦ δῆλα ποιήσας ὑψωσα καὶ αὐθὶς τὴν ἐμὴν γραφίδα καὶ ἐν τῷ προσκηνίῳ ἐξήλθον, ἀφοῦ εἶδον τοῦτον ἀμετανοήτως ἔχοντα καὶ τὰ αὐτὰ κατὰ τῶν Πατέρων ἐνεργοῦντά. Προέβην εἰς τοῦτο φειδόμενος τοῦ Μοναχοῦ, μήπως τὴν ἄδικον μῆνιν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀφήσῃ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔλθῃ καὶ μὴ ὡς ὁ Ἰούδας ἀκούσῃ τὸ «τετέλεσται». Ἐξακολουθῶν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς ἀκαθέκτως καὶ δολίως τὰς μάχας κατὰ τῶν εὐλαδῶν Πατέρων καὶ ἐντατικῶς ἐργάζεται, ἀλλὰ κούφως καὶ εἰς κενὸν τοὺς λίθους ῥίπτων, ἐκείνον μὲν εἰς πολὺν κόπον βάλλει, ἡμᾶς δὲ ἔτι μᾶλλον φανατιοῖ καὶ εἰς τὰ τῶν Πατέρων δόγματα στερεοῖ.

Εἰς τὴν πρὸς τὴν ἐνταῦθα τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἱερὰν Κοινότητα βλάσφημον καὶ ἐπιπόλαιον ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἐναντίον τῶν στερρῶς εἰς τὰ Πάτρια μενόντων Πατέρων Ζηλωτῶν μεταξὺ τῶν πολλῶν βλασφημῶν καὶ παρερμηνευμένων αὐτοῦ λόγων ἐσημείωσε καὶ ταῦτα: «Οἱ Ζηλωταὶ εἶναι χύδην ὄχλος, εἶναι ἀμόρφωτοι, εἶναι ἄτακτα πλήθη καὶ ἄμοιροι θεολογίας, εἶναι σχισματικοὶ καὶ ὑπέστησαν τύφλωσιν διανοητικὴν». Ὡ παντόλμου καὶ χειρὸς καὶ γλώττης καὶ διανοίας. «Δέδοικα μὴ καὶ σοῦ τῇ γλώττῃ βάσκανός τις δαίμων τῷ συκοφαντεῖν ἐνηχεῖ. Δαιμονιώδη μὲν οὖν ἡμεῖς τὴν τῶν ἀσεβῶν σοφίαν διὰ τὰς ἐν αὐτῇ κακοδοξίας προσείπομεν» (Ἁγ. Γρ. Παλαμάς). Κατακρίνει ἡμᾶς ὡς «ἀγραμμάτους καὶ ἀμοίρους θεολογίας» διαστέλλων ἡμᾶς ἐκ τούτου καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ στεφανωθέντος καὶ ὑμνηθέντος Καζαντζάκη. Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς «μαθητὰς ἀλιεῖς, ἀγραμμάτους, ἀγροίκους, ἀλλὰ μὴ σοφούς, συνεκάλει, καὶ ταῦθ' ἵνα καταισχύνη τοὺς ἔξω σοφούς — τοὺς γνώστας τῶν πατέρων» (Ἁγ. Γρ. Παλαμάς).

Ὅτε ὁ Θεὸς ἠθέλησεν ἐν τῷ κόσμῳ ἐλθεῖν καὶ ἀν-

θρωπος γενέσθαι, ἕνδεκα ἀγραμμάτους — ὁ Ἰούδας ἦτο αὐτόκλητος — μαθητὰς συνεκάλεσε καὶ εἰς τὰ τῆς οἴκου- μένης πέρατα, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, ἐξαπέστει- λεν, ἵνα τρανώς τὴν Τούτου ἔλευσιν τοῖς πᾶσι καταγγέ- λωσιν. Ἦσαν ἅπαντες ἀγράμματοι καὶ πτωχῶς ἐνδεδυ- μένοι μηδ' ὄλως φροντίζοντες διὰ τὰ τοῦ κόσμου πρόσ- καιρα ἀγαθὰ καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν τρυφηλῶν καὶ πω- γωνοφόρων προκοιλίων ὡς «χύδην ὄχλος καὶ ἄτακτα πλή- θη» καὶ καινῶν δαιμόνων κήρυκες κατεκρίνοντο. Ἄλλ' ἦ- σαν σοφοὶ καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἰδρωτός ζῶντες ἐργαζόμενοι ἡμέρας τε καὶ νυκτός ὡς φρόνιμοι καὶ σταθεροὶ εἰς τὰ πά- τρια τὸ μικροχρόνιον ἐπὶ τῆς γῆς γνωρίζοντες ἀσκόπως ἔγραφον καὶ ἔπραττον οὐδέν, εἰμὴ σοφῶς οἱ σοφοὶ τὸν πολῦτιμον τοῦτον καιρὸν ἐμπορεύοντο. Ἐπειδὴ οἱ τὴν κόλασιν φοβούμενοι Μοναχοὶ Ζηλωταὶ καὶ ἑαυτοὺς τῶν νεωτεριστῶν καὶ λοιπῶν σὺν τούτοις αἰρετικῶν χωρίσαν- τας ὁ ὑπερφίαλος οὗτος Διονυσιάτης, μὴ ἀνεχόμενος ὑπὸ τούτων ἐλέγχεσθαι «ὑπέστησαν — γράφει δι' ἡμᾶς τοὺς Ζηλωτὰς — τύφλωσιν διανοητικὴν». Ὅπως τὸ πάλαι, ὅτε παρουσιάζετο καμμία αἴρεσις, ἐν τῷ ἅμα, ὁ διὰ τὸ Ἐαυτοῦ ποίμνιον φροντίζων Χριστός, ἐνεδυνάμου ἕνα τῶν Ἐκείνου δούλων τὸν περισσῶς θαρραλέον καὶ εὐλαθεῖ, ἵνα τοὺς οἴακας τῆς Ἐαυτοῦ Ἐκκλησίας εἰς χειρὰς του λάβῃ καὶ τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος σώσῃ, οὕτως καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους χρόνους, τὴν τρανώς καὶ ποικίλως πίολε- μουμένην ὑπὸ πολλῶν αἰρέσεων Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, οὐκ ἄφησεν ἄνευ ἀπλανοῦς ὁδηγοῦ, ἀλλ' ἐν τε τῷ κόσμῳ καὶ ἐν ταῦθα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἐνέπλησε πολλοῖς θεοῦ ζήλου καὶ εὐλαθείας καὶ τοὺς «ἀμοίρους θεολογίας» ἀλλὰ ἰσχυ- ρὰν τὴν θέλησιν καὶ καλὴν τὴν προαίρεσιν ἔχοντας, ἐστε- ρέωσαν εἰς τὰ πατροπαράδοτα δόγματα τῆς εὐσεβείας. Οἱ μὴ τὰς γραφὰς καλῶς εἰδότες, ἀναγνόντες ταύτην τὴν δίβλον, παρέλθετε αὐτήν, οἱ δὲ ἐν τοῖς θεοῖς δόγμασι καὶ τῇ μελέτῃ ἑαυτοὺς κατατρίψαντες καὶ παιδεύσαντες ἀν-

τικειμενικῶς καὶ ἀνεπηρέαστως διελθόντες τρανώς καὶ ὀρ- θῶς τὴν κρίσιν ποιήσατε.

Ἡμεῖς, οἱ παιδιόθεν τὸν κόσμον καὶ τὰς τούτου χα- ρὰς ἀφέντες καὶ ταῖς ἐρήμοις ἐν γνώσει οἰκοῦντες, ἐπει- δὴ πτωχὴν καὶ ἀπέριπτην ἐξελεξάμεθα ζωὴν τὸν ἡμέτε- ρον πτωχὸν καὶ ἄοικον μιμησάμενοι Διδάσκαλον ὑπὸ τῶν πωγωνοφόρων καὶ προγαστόρων χλευαζόμεθα καὶ περι- φρονούμεθα, ὡς τι τὸ σπάνιον καὶ πρωτοφανὲς ἀκολου- θήσαντες. Οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες προσεπάθησαν, ἵνα μὴ δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν μάνδραν τοῦ ἑαυτῶν ποιμένος Ἰησοῦ εἰσέλθουν γνωρίζοντες ὅτι τοῦτό ἐστι πάντη ἀδύνατον, ἀλλὰ διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης καὶ πολλὰ ἐμπόδια ἐχούσης τὴν ὁποῖαν ἠκολούθησαν ὅσοι τῆς Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνασιν. Ἀνεχώρησαν οἱ Πατέρες Ζηλωταὶ τῶν τούτων Μονῶν οὐ δι' ἄλλην αἰτίαν, εἰ μὴ ἵνα τὴν ἑαυτῶν πίστιν καθαρὰν φυλάξωσιν, ἐπειδὴ αὕτη ὡς πα- ρακαταθήκη αὐτοῖς ἐνεπιστεύθη. Ἐὰν «οἱ Ζηλωταὶ ἠπί- σταντο τύφλωσιν διανοητικὴν» ὡς σεῖς οἱ προδῶσαντες πᾶν ὀρθὸν καὶ ὄσιον εἰς τὴν Χιλιετηρίδα, μεθ' ὑμῶν τῶν ἀπογόνων τοῦ Βέκκου θὰ συμπροσηύχοντο, τὰ πρόβατα μὲ σᾶς τὰ ἐρίφια, οἱ ὀρθόδοξοι (ὡς σεῖς ἐποίησατε) μὲ τοὺς καθολικοὺς, προτεστάντας, κόπτας καὶ Ἀρμενίους, μὲ ἐκείνους τοὺς ὁποίους οἱ ἅγιοι Πατέρες εἰς τόσας Οἰ- κουμενικὰς καὶ τοπικὰς Συνόδους ἀφώρισαν καὶ ἀναθε- μάτισαν διὰ τὰ ἐκείνων στρεβλὰ καὶ κακόδοξα δόγματα. Ἐὰν ἐτηρούσατε ὅσα ὑπὸ τῶν Ἀγίων παρελάβετε, ὡς καὶ ἡμεῖς τῇ ἡμετέρῃ προαιρέσει καὶ τῆς ἐκείνων βοηθείας, ἐφυλάξαμεν, θὰ εἴμεθα ἐν σῶμα πνευματικὸν καὶ τοῖς πᾶ- σι ὡς φωτοδόλος λαμπὰς θ' ἀπεστέλλομεν τὰς ἀκτίνας τῆς εὐσεβείας, καὶ ὡς προπύργιον καὶ πρόβολος καὶ λί- θος ἀκράδαντος, θὰ ἐθραύομεν τὰ τῶν αἰρετικῶν σαθρὰ φρονήματα. «Μοναχῶν οὖν ἀληθῶς τὰ τοιαῦτα κατορθώ- ματα καὶ ἀθλήματα, καὶ Μοναχοὶ τὰ νεῦρα καὶ ἐδραιώμα- τα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰ οὖν Μοναχοὶ εἰσὶ τινες ἐν τοῖς

νῦν καιροῖς δειξάτωσαν ἀπὸ τῶν ἔργων. Ἔργον δὲ Μοναχοῦ, μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον...» (Θεόδωρος Στουδίτης). Ἄνελάβατε τὰς ἐξουσίας καὶ διοικήσεις τῶν Μονῶν ὑμῶν ἄνθρωποι ἄπειροι, θρασεῖς, ἄδικοι καὶ ὑπερήφανοι, οἱ μήποτε ἑαυτοὺς εἰς τοὺς νόμους τοῦ Μοναχισμοῦ ὑποτάξαντες. Ἦναγκάσατε τοὺς εὐλαβεῖς Πατέρας, μὲ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἀδικίας καὶ στρεβλὰ φρονήματα ν' ἀπέλθουν τῶν ἱερῶν αὐτῶν Μονῶν, ἔνθα ἄλλος εἰργάσθη καὶ ἐκοπίασεν ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἄλλος ἐπὶ τριάκοντα ἔτη, ν' ἀπέλθουν γυμνοὶ καὶ πτωχοί, ὅπου ἕκαστος θὰ ἠδύνατο νὰ σωθῆ καὶ σήμερον δυσφημοῦντες τούτους τοὺς ὀνομάζετε «χύδην ὄχλον καὶ ἄτακτα πλήθη».

Μὲ τὰς ἀδικίας ὑμῶν γυμνάς Μοναχῶν τὰς Μονὰς ἀφήσατε καὶ μὴ ἔχοντες τί νὰ ποιήσητε, εἰς τοὺς Ζωϊκοὺς κατεφύγετε καὶ ταῦτα αὐτοῖς ἐπροδώσατε, μηδὸλως σκεπτόμενοι τὸ ἐν τῷ ἀκάμπτῳ τραχήλῳ ὑμῶν θάρος δι' ὃ φοβερὰν τῷ Θεῷ ἀπολογίαν θὰ δώσητε. Αἱ πολλαὶ νηστεῖαι καὶ ἀγρυπνίαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦνται ὑπὸ τῶν καλομαθημένων Ζωϊκῶν καὶ ἡ πολλὴ εὐλάβεια καὶ ἡ καλὴ τάξις τῶν Μονῶν ἤρξαντο ἀποσκιρτᾶν. Οὕτω τὸ ὄνειρον τῆς Μασονίας, ὅπερ ἀπὸ ἑκατονταετηρίδας εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἐνεφώλευε μέσῳ τῆς ἐξαδέλφης αὐτῆς Ζωῆς ἐπληρώθη. Ἐκρεμάσατε, ἀνίσχυροὶ ἰσχυροί, διὰ τοῦ ἀποσχηματισμοῦ καὶ ἀπελάσεως τὴν Δαμόκλειον σπάθην ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν Πατέρων καὶ διὰ τοῦ φόβου ἐνεφράξατε τὰ τούτων στόματα μὴ τολμῶντες τὴν δικαίαν αὐτῶν ἀγανάκτησιν ἐσκομίσαι. Ἄλλ' ἐλεύσονται ἡμέραι, καὶ νῦν ἐστὶ, ἐν αἷς δίκας διὰ τὰς ἀδικίας καὶ αἱρέσεις ὑμῶν τῷ Θεῷ δώσετε.

Περὶ δὲ τούτων ἀρκούντως ὠμιλήσαμεν, ἴδωμεν δὲ καὶ πῶς δημοσίως, ὃ τῆς Διονυσίου κόσμος ἐργάζεται.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπάρχοντός μου δι' ἐπείγουσαν ἐργασίαν, πελάσας μοι νεανίας κεκομφευμένην καὶ ῥερη-

τορευμένην ἔχων τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν ἠσπάσατό με μειδιῶν κάγῳ τοῦτον καθὼς ἔδει ἀντεχειρέτησα· εἶτα πλησίον μου καθίσας ἠθέλησε μαθεῖν πόθεν εἰμί καὶ τίνος χάριν, τῆς ἐρήμου ἐξῆλθον. Τὴν τούτου περιέργειαν τῆ ἀπαντήσῃ πληρώσας καὶ πάσας ὄσας ἐρωτήσεις οὗτος ἐποίησατο, ἐνέδειξέ μοι ἰδιόχειρον ἐπιστολὴν τοῦ Μοναχοῦ Θεοκλήτου, δι' ἣν καὶ ἐνεκαυχᾶτο. Ἀναγνοὺς ταύτην καὶ πάνυ θαυμάσαντός μου διὰ τὸ ἀπερίσκεπτον καὶ ἐπιπόλαιον τοῦ ταύτην συντάξαντος, χαριέντως εἶπον τῷ ἐμὲ τὸ γράμμα ἐγχειρίσαντι: «Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλ' ἐρευνᾶτε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν».

Ἐπὶ παλὺ, μετὰ τοῦ ἤδη ἡμετέρου φίλου, διὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς ἀσχοληθέντες μετὰ πολλοῦ καμάτου καὶ πατερικῶν ἀναντιρρήτων μαρτυριῶν ἠδυνήθην τοῦτον καταπεῖσαι, ὅτι ὁ μὴ ἔχων μερίδα μὲ τὰ «ἄτακτα πλήθη» οὐ καλῶς σκέπτεται καὶ φρονεῖ. Καὶ περὶ τοῦ πεπαιδευμένου νεανίου ταῦτα. Ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ ὁ ἑαυτὸν ἀποφῆνας εἶναι «γνώστης τῶν Πατέρων» δογματολογῶν, μᾶλλον εἰπεῖν, κακοφρονῶν, ἔγραφε: «Εἶναι λάθος νὰ ἀποφαινόμεθα ὅτι οἱ παπικοὶ θὰ πᾶνε σῶνει καὶ καλὰ στὴν κόλασιν, ἐπειδὴ ἐγεννήθησαν παπικοί. Πρὸς Θεοῦ, μὴ καταδικάζωμεν τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ὁ Θεὸς ἐπλασεν, εἰς τὴν κόλασιν, ἂν μέσα στὰ πλαίσια ποῦ εὐρέθησαν ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν νὰ ὠφελήσουν τὴν ψυχὴν των καὶ τὰ ἔργα των ἀπέρρεον ἀπὸ τὸν σεβασμὸν των πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ...» (!!!). Ταῦτα ἔγραφεν ὁ Μοναχὸς Θεόκλητος περὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀβαπτίστων παπικῶν, ἐνῶ τοὺς ἀποσχισθέντας αἰρετικοὺς ἀπὸ τὸ ὄλον τῆς Ἐκκλησίας σῶμα ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος «κύνας καὶ ἀκαθάρτους» ὀνομάζει. Ὁ τῆς τοῦ Διονυσίου στολισμὸς ἠνέφξε εἰς τοὺς ὁμόφρονάς του τὰς πύλας τοῦ παραδείσου, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ῥητῶς εἶπεν· «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθῆς οὗτος σωθήσεται» (Μαρκ. 16, 16). Ὁ «γνώστης τῶν Πατέρων» εἶπεν οὕτως ἀλλ' οἱ Ἅγ. Ἀπόστολοι εἰς

τάς διαταγὰς τῶν ἀσύμφωνοί εἰσι τῷ ἀσεβεῖ, λέγοντες «Περὶ γὰρ τῶν ἀσεβῶν, ἔαν τὰ τοῦ κόσμου δῶς πέννησιν, οὐδὲν ὀνήσεις αὐτόν, ὧ γὰρ περιόντι ἐχθρόν ἦν τὸ θεῖον, δῆλον ὅτι καὶ μετὰ θάνατον». Ὁ «ἐγγράμματος» ἀφήσας τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν καὶ μηδαμῶς διὰ ταύτην φροντί-
ζων τοὺς ἀβαπτίστους καὶ κακοδόξους παπικούς, τοὺς ὁποίους ὡς ἀκαθάρτους καὶ πεπλησμένους πάσης αἰρέ-
σεως οἱ Ἅγιοι ἀνεθεμάτισαν καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἐπικοινωνίαν ἐχώρισαν, τούτοις ἀκωλύτως τὰς θύρας τοῦ παραδείσου ἠνέφξεν, ἀλλ' οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι σὺν χυ-
τῷ καὶ ἐκείνοις τὰς πύλας κλείσαντες εἶπον εἰς τὰς δια-
ταγὰς τῶν: «Οἱ δὲ παρὰ τῶν ἀσεβῶν δεχόμενοι μόλυσμα (τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν) κοινωνοὶ τῆς γνώμης αὐ-
τῶν γενήσονται... Οὕτε μὴν οἱ βαπτισθέντες ὑπ' αὐτῶν μεμύνηται, ἀλλὰ μολυσμένοι ὑπάρχουσιν, οὐκ ἄφεισιν ἀ-
μαρτιῶν λαμβάνοντες, ἀλλὰ δεσμόν ἀσεβείας». Ἐφρον
Μοναχέ, ὑποῦλως καὶ πλαγίως ἠθέλησας, μὲ τὰς τεχνο-
λογίας καὶ ῥητορείας τῶν λόγων σου νὰ πλανήσης τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἀκάκους Πατέρας τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐκχέης τὸν περισσὸν ἰὸν τῆς καρ-
δίας σου ὑποστηρίζων τὰ δόγματα τοῦ πάπα, καταπα-
τῶν Ἀποστολικούς καὶ Πατερικούς κανόνας, 46ον Ἁγ. Ἀπ., 50ον Ἁγ. Ἀπ., Ἴον Μεγ. Βασιλείου, 95ον ὄης Οἰκ.
Συνόδου, Προλ. Καρθαγένης, οἵτινες ἄκυρον τὸ βάπτισμα
τῶν αἰρετικῶν εἰπόντες. Παρερμηνεύων τὸν λόγον τοῦ
Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συνήθειαν, ὁ αὐτός, «πολλὰ
μοναὶ εἰσιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρός μου», πολλάκις ὑπε-
στήριξεν ὅτι τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς ὀρθοδόξους θέσιν
ἐν τῷ παραδείσῳ κατέχουσιν οἱ παπικοί!! Ἄλλ' ὁ χρυ-
σορρήμων ἐλέγχων τὴν προπέτειαν τούτου, ἐρμηνεύων τὸ
ἴδιον ῥητόν, εἶπεν «ὅπως ἀστήρ ἀστέρος ἐν τῇ λάμπει
διαφέρει, οὕτω καὶ οἱ ἐν τῷ παραδείσῳ ἐνυπάρχοντες ὀρ-
θόδοξοι», ἦτοι, καθ' ἃ εἰργάσατό τις τὰς τοῦ Θεοῦ ἐντο-
λάς, οὕτω καὶ τὴν δόξαν ἀπολαύει.

Ἄνατρέποντες τὰ τούτου σαθρὰ φρονήματα, τὰ ὄν-
τα τελείως ἀσύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας διη-
γησώμεθα διηγησίῳ τινι τὴν ὁποίαν ἐν ταῖς τοῦ Λαυσαϊ-
κοῦ διηγήσεσιν ἀνεγνώσαμεν: Γέρων τις, Κυριακὸς κα-
λούμενος ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἠσκήτευεν παρὰ τῷ Ἰορ-
δάνῃ ποταμῷ. Πρὸς τοῦτόν ποτε προσῆλθε χάριν ὠφε-
λείας νέος τις Μοναχός, ἐξ ἀγνοίας τὰ τοῦ Νεστορίου φρο-
νῶν. Ὁφεληθεὶς οὐκ ὀλίγον παρὰ τοῦ Γέροντος, ὁ Μονα-
χός, εἶπεν αὐτῷ: «ἔάν, Πάτερ, τὰ αὐτὰ ἐφρονοῦμεν, θὰ
ἐκαθήμην μετὰ σοῦ». Ἀφήσας τοῦτον ὁ Γέρων ἐν τῇ ἑαυ-
τοῦ κέλλῃ καὶ τὰ δέοντα εἰπὼν τὴν ἔρημον κατέλαβε,
νηστεύων καὶ εὐχόμενος διὰ τὴν τοῦ ξένου Μοναχοῦ σω-
τηρίαν. Τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ὁ νέος Μοναχός εἶδε ταύ-
την τὴν φοβεράν ὄπτασιν: Φανεὶς αὐτῷ εἷς φοβερός τῇ
θέᾳ καὶ τοῦτον μετ' ἐκείνου λαβὼν ἔφερον αὐτῷ εἰς τό-
πον ζοφώδη καὶ ῥυπαρόν, ἔνδον τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ Νε-
στόριος, ὁ Διόσκορος, Ἀπολινάριος, Σεβῆρος, Ἀρειος,
Ὁριγένης καὶ ἕτεροι. Εἶτα εἶπεν ὁ φανείς: «Ὁ τόπος οὗ-
τος διωρίσθη διὰ τοὺς αἰρετικούς ἕως τὴν δευτέραν τοῦ
Κυρίου παρουσίαν, ὅτε παραδοθήσονται τῷ αἰωνίῳ πυρὶ
μετὰ πάντων τῶν ἀκολουθησάντων τὰ τούτων δόγματα.
Γνώριζε καὶ τοῦτο, εἰ καὶ πάσας τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ
φυλάξῃ τις καὶ μὴ ὀρθῶς πιστεύει ἐνταῦθα καταδικασθή-
σεται» (Κεφ. ΙΖ' Λαυσ. Σχοινᾶ).

Ἰδοῦ, ὅτι οὐδεμίαν διαστολὴν κάμνουσιν οἱ ἅγιοι Πα-
τέρες, ἀλλὰ πάντας τοὺς αἰρετικούς τοῦ παραδείσου ἐξο-
στρακίσαντες τῷ αἰωνίῳ παρέδωσαν πυρὶ. Οἱ οὐδὲν τὸ
ὀρθὸν φρονοῦντες, οἱ τὰς θύρας τῶν ναῶν σας εἰς πάν-
τα αἰρετικὸν ἐλευθέρως ἀνοίγοντες, οἱ καταπατοῦντες
Ἀποστολικούς καὶ Πατερικούς κανόνας 10ον Ἀπ., 11ον
Ἀπ., 45ον Ἀπ., 68ον Ἀπ., 33 Λαοδικείας, ἡμᾶς τοὺς
λάτρας τοῦ Χριστοῦ, σεῖς οἱ Χριστέμποροι καὶ Χριστο-
κάπηλοι, οἱ οὐδὲν τὸ ὀρθὸν ἀφέντες, «αἰρετικούς καὶ
σχισματικούς, χύδην ὄχλον καὶ ἄτακτα πλήθη» ὀνομά-

ζετε!! Παρήλθον οί καιροί οί παλαιοί, ὅτε οί δίκαιοι καί ὀρθόδοξοι ἐτιμῶντο καί ἐπηρεῶντο ὑπὸ πάντων, σήμερον οί μὴ τὴν ἑαυτῶν ὀμολογίαν φυλάξαντες, οί τὴν παρακαταθήκην αὐτῶν ἀθετήσαντες τοὺς ζηλωτὰς πατέρας τοὺς τὸ ὀρθὸν μὴ παραχαράξαντας, ἐκ τῶν οίκειων αὐτῶν Μονῶν ἀδίκως καί ἀναιτίως ἀπήλασαν. Ἡμεῖς, ὄντως ἀπεσχίσθημεν ἐξ ὑμῶν καί πᾶσαν τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἐπ' ἐκκλησιαίς καί ἐν ὁδῷ χωρίσαντες, ἀλλὰ σεῖς τὸ σχίσμα ἄνευ λόγου καί αἰτίας προκαλέσατε καί τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς πολλὰς μερίδας χωρίσαντες. Οὐτε ἀφηρέσαμεν τι ἐκ τῶν νόμων τῆς θρησκείας, οὔτε προσεθέσαμεν, ἀλλ' ἐτηρήσαμεν καί τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ τηρήσωμεν ὅσα οί Πατέρες ἡμῶν ἡμᾶς παρέδωσαν. «Ἡμεῖς τῆς Ἐκκλησίας κρατοῦμεν τὰ δόγματα, ἃ καί παρελάβομεν... οἷς ἄρα καί συνανετράφημεν». Οὐδὲν τὸ παράνομον καί καινὸν ποιοῦμεν, ἀλλ' ὅ,τι παρὰ τῶν Μακαρίων ἐκείνων Πατέρων ἐντετάλμεθα φυλάττειν καί ἀκολουθεῖν ταῦτα, τῇ ἐκείνων βοήθειᾳ ἐτηρήσαμεν. Ἐφύγομεν ἐξ ὑμῶν καί τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἐχωρίσαμεν οὐ δι' ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ μόνον ἵνα τὴν πίστιν ἡμῶν ἄδολον καί καθαρὰν μέχρις ἰῶτα φυλάξωμεν. Ἄλλὰ καί νῦν φεύγομεν ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄψεως, καί πάντα φευξόμεθα ἐν ὄσῳ ἐν πλάνῃ καί αἰρέσει ὑπάρχετε. Φεύγομεν ὡς φεύγει τις ἀπὸ πυρός «ὡς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς Χριστοκαπήλους καί Χριστεμπόρους καί, ἐὰν καί σὺ «ὁ γνώστης τῶν Πατέρων» ἐπιθυμῆς ἐν τῷ χορῷ τῶν ὀρθοφρονούντων συναριθμηθῆναι «φύγε τὸν ἰδὸν τῆς πονηρίας, μίσσησον τὰ δηλητήρια φάρμακα· καί ἦν παρὰ τῶν Πατέρων ἐδέξω κληρονομίαν, τὴν τῶν θείων γραφῶν πίστιν καί διδασκαλίαν, ταύτην κάτεχε μετὰ πολλῆς τῆς ἀσφαλείας» (Ἁγ. Χρυσ.).

Καί αὖθις ἤρξατο ὁ «γνώστης τῆς θεολογίας» τὴν ἑαυτοῦ γραφίδα ῥυπαίνειν καί σπιλοῦν ἐμβάπτων αὐτὴν εἰς τὴν θολερὰν αὐτοῦ διάνοιαν, ἐπευφημῶν καί γράφων,

στέφων καί ἐγκώμια πλέκων εἰς τὴν βλάσφημον κεφαλὴν τοῦ ἀρνησιθρήσκου Κρητὸς Νίκου Καζαντζάκη. Ἡ ἔλαστική τῶν παιδῶν σφαῖρα, ὅτε ἄρχεται νὰ κυλᾷ, καθ' ἑστρογγύλη οὐκ εὐκόλως σταματᾷ. Οὕτω καί ὁ Θεόκλητος προσπαθεῖ τοὺς πάντας εἰς τὰς βλασφημίας νὰ υπερνικήσῃ καί καθ' ὃ ὠκύπους ἔνθεν κάκεῖθεν, ὡς ὁ Καλλιδώνιος (ὁ γεννηθεὶς τυφλός) τοὺς ἑαυτοῦ πόδας εἰς τοὺς λίθους προσκρούει.

Ἀσχοληθεὶς προηγουμένως μὲ τὸν ἄθεον Κρητὰ Καζαντζάκη ἀνεφέρθη διὰ τὰς δεινὰς αὐτοῦ βλασφημίας ἐναντι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἑαυτοῦ μητρός, τὰς ὁποίας ἀναγνοὺς ὁ τῆς Διονυσίου κοσμήτωρ οὐ μόνον οὐκ ἠγανάκτησεν, οὐ μόνον οὐκ ἐστηλίτευσε τὸν ἀσεβῆ, ἀλλὰ τὰ συγγράμματα τοῦ ἀθέου ἐπισταμένως ἀναγνοὺς καί τὰ μέγιστα ἠσθεῖς, ἐπήνεσε τὸν βλάσφημον καί δημοσίως μὲ λόγους ἐγκωμιαστικούς τοῦτον ἔστεψεν. Πάντες οἱ συνοδοὶ καί ὀρθοὶ τὸ Χριστιανικὸν φρόνημα ἔχοντες πρηστήρας καί κεραυνοὺς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ τεθνεῶτος ἐξαπέστειλαν· ὁ μὴ ἔχων δὲ θέσιν μὲ τὰ «ἄτακτα πλήθη» προσεπάθησε πάντας τοὺς ἐγκωμιάσαντας τὸν Κρητὰ νὰ διέλθῃ εἰς ῥερητορευμένα ἐγκώμια.

Ὁ Καζαντζάκης εἶπεν· «ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Παναγία διήλθον ὀργιώδη νύκτα ἐντὸς σπηλαιᾶς». Καί ὁ Θεόκλητος — Μοναχὸς ἐξ Ἁγίου Ὀρους — εἶπεν· «ὁ Καζαντζάκης εἶχε θεῖαν δωρεάν!!! Προδόται τῆς ὀρθοδοξίας, διὰ τοῦτο ἐνεφράξατε τὰ στόματα τῶν Πατέρων μὲ τὰ κλειθρα τοῦ διωγμοῦ, διὰ τοῦτο παρωπίδας προσεπαθήσατε περὶ τῶν ἡμετέρων ὀμμάτων νὰ θέσητε οὐδὲν τῶν ὑμετέρων νὰ βλέπωμεν καί στηλιτεύωμεν, διὰ τοῦτο ἐκρεμάσατε τὴν σπάθην τὴν Δαμόκλειον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν Ζηλωτῶν ἀπειλοῦντες συνεχῶς ἡμᾶς μὲ ἀπελάσεις καί ἐξορίας, ἵνα μὴ ἐλέγχῃσθε. Ὁ Καζαντζάκης, ὁ τρισκατάρατος, βλασφημῶν τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, τὸν Πανάγιον καί ἄσπιλον, νέον ἐμπαθῆ καί ἄσπυτον ἐκάλεσε

καὶ τόσας ἄλλας βλασφημίας, ὁ κύων, ἐξήμεσε καὶ ὁ τούτου ἐπαινετῆς Θεόκλητος εἶπεν· «ὁ Καζαντζάκης ὑπῆρξεν φορεὺς σπανίου (!!) καὶ ἐπιφθόνου πνευματικοῦ πλούτου, θεῖα δωρεᾶ»!!! Δηλαδή, ὁ Καζαντζάκης ἔλαβε τὴν θεῖαν χάριν, διὰ τὴν βλασφημίαν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν. Πεπλανεμένη καὶ ὑπερφίαλε εἰς τὸ ὑπερεκχύλισμα τῆς καρδίας σου, τὴν σὴν γραφίδα ἔβαψας, ἵνα τὸν ἄσπιλον Ἰησοῦν καὶ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον ῥυπώσης φοβούμενος μὴ τοῦ σοῦ Καζαντζάκη ὑποδεέστερος λογισθῆ. Ποῖος ἦτο ὁ πλοῦτος, τὸν ὁποῖον εὗρηκας εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἀθέου Καζαντζάκη; «ὁ μὲν Ἰούδας οὐχ ὑβρίζων, ἀλλὰ καταφιλῶν ἐπώλει· σὺ δὲ καὶ ὑβρίζεις καὶ συκοφαντεῖς καὶ παντοίας ῥάπτεις ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργῆς δοῦλος γενόμενος καὶ θύμῳ καμπνιζόμενος ἐκεῖνα λέγεις τῷ πλησίον, ἅπερ ξένα ἐστὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ φίλα τοῦ διαβόλου» (Ἄστ. Σοφιστής).

Οὗτός ἐστιν ὁ Θεόκλητος, φίλοι ἀναγνώσται, διὰ τὸν ὁποῖον εἰς τὴν πολυσέλιδον ἐπιστολὴν του — ὁ ἀνώνυμος αὐτῆς συντάκτης — ἣτις ἐπιστολὴ ἐκοινολογήθη εἰς Πατριαρχεῖον καὶ κυβερνητικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ὀρχὰς τοῦ κράτους — ἔγραφεν: «Μία γάγγραινα καὶ πληγὴ ἀνιάτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι ὁ Θεόκλητος Μοναχὸς Διονουσιάτης. Ἄρκει ἐκ τῶν γραφομένων του νὰ κατανόησι τις τὸν ἄνθρωπον. Ἄπο ὑπὲρ - ζηλωτῆς καταντᾶ πατριαρχικός, ἀπὸ ἀντικυβερνητικὸς κυβερνητικὸς καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Ἄνῆρ ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς σκέψεσι· καὶ ἀποφάσει αὐτοῦ. Ἄνάγκη πᾶσα νὰ ἀπαλλαγῆ ἐκ τοῦ μιάσματος τούτου ἢ Ἱερὰ Κοινότης». Ἰδού, ποῖός ἐστιν ὁ Θεόκλητος ὁ ὀνομάζων τοὺς ὀρθοφρονούντας Ζηλωτὰς «αἰρετικούς, ἀπαιδεύτους, ἀμορφώτους καὶ ἄτακτα πλήθη». Ἰδού, ὅστις καθ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς πάσας τὰς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος συναξεῖς διεγείρει τοὺς Πατέρας ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν. Ἄλλὰ γνωστὸν ἔστω αὐτῷ, ὅτι ἡμεῖς οὐδένα προούμεθα καὶ οὔτε εἰς κτίσματα

ἐπίγεια ἡμᾶς συνεδεσμεύσαμεν. Ἐτοίμοι ἐσμεν πρὸς πᾶσαν θάσανον καὶ θλίψιν. Ἄφαιρέσατε τὰ ἡμέτερα, λάβετε αὐτὰ καὶ τὴν ἀπύλωτον ὑμῶν γαστέρα ἐμπλήσατε. Καύσατε ἐπταπλασίως τὰς καμίνους, προσκομίσατε τὰ τιμωρητικὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ὄργανα, ἄφετε καθ' ἡμῶν λέοντας καὶ τίγρεις ἀνημέρους καὶ πειναλέους· παρηγορήσωμεν κἂν ἡμᾶς ὅτι ὑπὸ εἰδωλολατρῶν ἐτιμωρήθημεν καὶ οὐχ ὑπὸ χριστιανῶν, καὶ ὅτι ὑπὸ θηρίων αἰμοχαρῶν κατεσπαράχθημεν καὶ οὐχ ὑπὸ μεγαλοσχημῶν καὶ πολιῶν. Οἱ Πατέρες Ζηλωταὶ εἰς πᾶσαν θάσανον ἐτοιμῶς ἔχουσι καί; ἐὰν τὸ καλέση ἢ χρεῖα, καὶ τὴν ἐσχάτην ῥανίδα τοῦ ἡμετέρου αἵματος ἐκ τῆς καρδίας τῆς ἡμετέρας ἐκκενώσωμεν, ἵνα μὴ ἐν ἰῶτα ἔστω καὶ τῆς ἀγράφου παραδόσεως ἀλλάξωμεν. Καὶ τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῷ ἐκ Δαμασκοῦ ἐπομέθα τῷ λέγοντι: «Ἀκούσατε, λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, πρεσβῦται, νεανίσκοι, καὶ νήπια, τὸ ἔθνος χριστιανῶν τὸ ἅγιον· εἴ τις εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ παρέλαθεν ἢ Ἁγία Καθολικὴ Ἐκκλησία παρὰ τῶν Ἀποστόλων, Πατέρων τε καὶ Συνόδων, καὶ μέχρι τοῦ νῦν διεφύλαξε, μὴ ἀκούσητε αὐτοῦ· μὴ δέξησθε τὴν συμβουλὴν τοῦ ὄφρους, ὡς ἐδέξατο Εὐαν, καὶ ἐτρύγησε θάνατον. Κἂν ἄγγελος, κἂν βασιλεὺς εὐαγγελίζηται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε, κλείσατε τὰς ἀκοὰς· ὀκνῶ γὰρ τέως εἰπεῖν, ὡς ἔφη ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ἀνάθεμα ἔστω, ἐκδεχόμενος τὴν διόρθωσιν» (Λόγος Α' περὶ εἰκόνων).

ΑΙ ΥΠΟ ΒΕΚΚΟΥ ΣΦΑΓΑΙ ΚΑΙ ΠΝΙΓΜΟΙ
ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ

Ἐναφερθεὶς ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τῆς παρουσίας βίβλου διὰ τὰς κοσμίας καὶ χρηστὰς μητέρας, αἵτινες ἐμφρόνως καὶ θεοφιλῶς τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἀναθρέψασαι καὶ καλῶς τὸν τούτων προορισμὸν ἐκπληρῶσασαι, ἴδωμεν καὶ τὸν καρπὸν τῶν ἀφρόνων καὶ κοσμικῶν γυναικῶν αἵτινες μηδὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν τῶν τούτων παίδων πνευματικὴν ἀγωγὴν.

Ἐρημος ὢν ἀπὸ χριστιανικῆς παιδείας καὶ μητρικῶν συμβουλῶν ὁ Μιχαὴλ Η΄ ὁ Παλαιολόγος, τῶν τούτου γονέων Ἀνδρονίκου καὶ Θεοδώρας φροντίζόντων τὴν κατὰ κόσμον καὶ οὐ τὴν θεῖαν καὶ χριστιανικὴν μόρφωσιν τοῦ τούτων υἱοῦ, ἅμα τῇ τούτου εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναρρήσει, μὴ τοὺς νόμους καὶ κανόνας τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζων, θῆμα πεσῶν εἰς τὰ παγίδια τοῦ ἀλώπεκος — πάπα ἀπεφάσισεν ἄνευ χρονοτριβῆς καὶ συζητήσεως τὰς δύο Ἐκκλησίας νὰ ἐνώσῃ, τὴν ὀρθόδοξον ἡμετέραν μετὰ τῆς τοῦ πάπα, τῶν Δυτικῶν. Γνωρίζων τὰς πονηρὰς τοῦ πάπα διαθέσεις ὁ πατριάρχης Ἰωσήφ ὁ Α΄ ὅτι οὗτος ἐπιδιώκει οὐχὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας ἐνωσιν, ἀλλὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς ὀρθοδοξίας, ἀντέστη σθεναρῶς καὶ γενναίως εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ πάπας, δόξαν ἐπιγέρον καὶ οὐ παράδεισον ἐπιθυμῶν, ἀπέστειλεν ἀνθρώπους τοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος μὲ πλούσια δῶρα τῷ βασιλεῖ καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτοῦ καὶ οὕτω ἤρξαντο προτρέπειν αὐτοὺς εἰς σύντομον συνάντησιν μετὰ τοῦ πάπα ἐν Ἰταλίᾳ, συμβουλευόντες δὲ αὐτὸν εἰς διωγμὸν καὶ παιδείας πρὸς πάντας τοὺς μὴ τὴν ἐνωσιν στέργοντας. Ὅσας κακίας καὶ βασανισμοὺς ἐπέφερον ὁ ἄνους αὐτοκράτωρ

εἰς τοὺς μὲ τὴν ἐνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν δεχομένους ἀνεψιοὺς αὐτοῦ καὶ ἐξαδέλφους, συγκλητικούς καὶ ἄλλους ἐπισήμους καὶ δὴ εἰς τὴν τούτου ἀναθρεψαμένην ἀδελφὴν αὐτοῦ Εὐλογίαν ἀδύνατον ἔστι ταῦτα νὰ ἐξιστορήσῃ τις. Τὰς φυλακὰς ἐπλήρου χριστιανῶν μὲ θάρειας ἀλύσεις δεδεμένους καὶ τὰς πλατείας αἱμάτων, θρήνων καὶ στεναγμῶν. Θελήσαντα τὸν Πατριάρχην Ἰωσήφ τούτον ἐκ τούτου τοῦ ἐπιχειρήματος ἀνατρέψαι τοῦ πικτριάρχικοῦ θρόνου καθεῖλε καὶ ὑπερόριον ἐποίησεν καὶ εἰς τὴν τοῦ Κωνσταντίνου τὸν Ἰωάννην Βέκκον, ὁμογνώμονα αὐτοῦ, πατριάρχην ἐγκατέστησεν.

Μαθόντες οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Πατέρες τὰς ἐνεργείας τοῦ τε αὐτοκράτορος καὶ πατριάρχου καὶ ὅτι εἰς τοὺς ἀνθισταμένους χριστιανοὺς ἐργάζονται πᾶσαν κακίαν, ἄλλων ἐξορύττον τὰ ὄμματα, ἐτέρων κόπτουσι τὰς ρίνας, ἄλλων τὰ χεῖλη καὶ εἰς ἄλλους ἄλλα δεινὰ καὶ βίαια μετέρχονται μέσα, συσκεφθέντες, ἀπέστειλαν τῷ Βασιλεῖ ἐπιστολὴν, συμβουλευτικὴν καὶ παρακλητικὴν, ἐν τῇ ὁποῖα ἀπεφώνησαντο εὐλήπτως καὶ ἐμμαρτύρως ὅτι τοὺς παπικούς ὡς αἰρετικούς δικαίως αἱ Ἅγιοι Πατέρες ὡς μέλη γαγγραινώδη καὶ σεσηπυίας σάρκας ἀπέκοψαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῷ ἀναθέματι καθυπέβαλον.

Ταύτης τῆς ἐπιστολῆς, ὁ ἀσύνετος αὐτοκράτωρ, κάτοχος γενόμενος τοὺς ὀδόντας ἔτριξε καὶ κατὰ τῶν Πατέρων ὡς ἄγριος θῆρ ἐλύττα. Εἶτα τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Βέκκον μεθ' ἑαυτοῦ λαθὼν, καθὼς καὶ πλῆθος στρατιωτῶν, εἰς Ἅγιον Ὅρος ἦλθον καὶ τοὺς Μοναχοὺς εἰς τὴν μετὰ τούτων συμπροσευχὴν ἐκάλεσεν. Καὶ οἱ μὴ θαθείας τὰς ρίζας τῆς πίστεως καὶ στερὰ θέμεθλα τῆς ὀρθοδοξίας ἔχοντες γόνυ ἐκκλινόντες τούτοις προσεκύνουν, μὴ θέντες τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τῇ ἐκείνων διανοίᾳ. Οἱ δὲ τὸ Θεὸν φοβούμενοι καὶ στερῶς τῶν Πατρῶν δογμάτων ἐμμένοντες, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς, οὗτος ὁ καιρὸς καιρὸς πολυτιμὸς ἔστι, πλουσιωτάτη ἢ ἐμπορία πνευματικῶν τὸ κέρ-

δος, αλλάξωμεν τὰ πρόσκαιρα μὲ τὰ αἰώνια, τὰ ἐπίγεια καὶ φθαρτὰ μὲ τὰ οὐράνια καὶ παντοτινά. Ταῦτα ἐν ἑαυτοῖς λέγοντες παρηγόρει καὶ προέτρεπεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον εἰς τὸ Μαρτύριον καὶ τοὺς εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν λατινοφρόνων διαζομένους, αἰρετικούς καὶ προδότας ὠνόμαζον. Ἀρξάμενοι ἀπὸ τὰς Καρυὰς καὶ τὰ ταύτης κελλία εἰς δρυμῆς παιδείας, τὰ πλήθη τῶν ἀσκητῶν ἐπέβαλε φονεύσας πρῶτον τὸν Πρῶτον τοῦ Ἁγίου Ὅρους. Ὁ κακὸς πατριάρχης διέταξε καὶ ὁ κάκιστος αὐτοκράτωρ τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας, ὡς ἄγριος θήρ τοὺς ἑαυτοῦ κύνας, εἰς πάντα τόπον καὶ πνευματικὸν καταγῶγιον ἀπέστειλεν ἵνα εὐρήματα καὶ λείαν αὐτῷ κομίσωσιν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπιλαθόμενοι καὶ σπλάγχνα ἀνθρώπινα καὶ κόλασιν ἀτελεύτητον τῷ βασιλεῖ χαριζόμενοι καὶ δῶρα καὶ τιμὰς παρ' αὐτῷ προσδοκῶντες ξιφήρεις τὰ κελλία, σπήλαια καὶ δάση ἐρευνῶντες ἔσερον μεθ' ἑαυτῶν νέους καὶ γέροντας Μοναχοὺς, ἀσκητὰς ὑπερήλικας καὶ εἰς τὸ Μαρτύριον, ὡς κριοὺς ἐπισήμους ἀξιούς τῷ Θεῷ θύεσθαι, ὠδήγουν. Καὶ ὡς φονικὸν ὄργανον ἐξέλεξαν λίθον μαρμάρινον, ἐπὶ τοῦ ὄπαιου διὰ πελέκεων τὰς ἀγίας κεφαλὰς τῶν ζηλωτῶν τῆς ὀρθοδοξίας Πατέρων ἀπέτεμον. Ἀναρίθμητα ἦσαν τὰ Μοναχικὰ τάγματα πού ἐσφάγησαν καὶ τὰς πλατείας τῶν Καρυῶν μὲ τὰ ἁγιά των αἵματα ἐπότισαν. «Φωνὴ ἐν Ῥαμᾶ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμος πολὺς· Ῥαχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν». Καὶ ἀφοῦ ἠρήμωσαν καὶ ἔκαυσαν τὰ κελλία τῶν Καρυῶν, ἔχοντες εἰσέτι τὰς μεμολυσμένας τούτων χεῖρας πλήρεις αἱμάτων ὡς τίγρεις καὶ λέοντες αἰμοχαρεῖς ἐπορεύθησαν εἰς τὴν τοῦ Ξηροποτάμου Μονήν, τὴν τιμωμένην εἰς τὴν μνήμην τῶν τοῦ Χριστοῦ ἀθλοφόρων τεσσαράκοντα ἐγένετο θαῦμα πάνυ χαρίεν καὶ ἄξιον διηγῆσεως. Ἐνῶ ἐτελείτο ἡ θεία λειτουργία, κάτωθεν τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἐνεφύοντο αὐτομάτως τεσσαράκοντα — ὅσοι καὶ οἱ ἑορ-

ταζόμενοι Ἁγιοὶ Μάρτυρες — μύκητες (μανιτάρια), τοὺς ὁποίους μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἑορτῆς διεμοιράζοντο, χάριν εὐλογίας, πάντες οἱ τῇ θείᾳ πανηγύρει ἐπιφοιτήσαντες Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Ὅτε ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ παρεγένοντο, ὁ τε πατριάρχης καὶ βασιλεὺς μετὰ τῆς πονηρᾶς τούτων κουστωδίας καὶ ἀρξαμένης τῆς αὐτῶν μιαρᾶς λειτουργίας χοροστατοῦντος τοῦ ἀντιχρίστου Βέκκου, αἴφνης γέγονεν ἰσχυρὸς ἐπιτόπιος σεισμὸς καὶ κρημνίσας τὴν ἐκκλησίαν ἐφόνευσε πλῆθος, (οὐ τῶν ἀτάκτων) Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Καὶ ἔκτοτε ἔως τὴν σήμερον οὐκ ἐνεφύησαν καὶ αὐθις οἱ τεσσαράκοντα μύκητες, ὡς τὸ πρότερον.

Ἐκεῖθεν οἱ λατινόφρονες, προπάπποι τῶν νῦν μοναστηριακῶν, ἀπάραντες καὶ μηδὲν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐν νῷ βαλόντες, τὴν διὰ τοῦ σεισμοῦ ἐκδηλωθεῖσαν, παρέγένοντο εἰς τὴν τοῦ Βατοπεδίου Μονήν. Ἡ Μονὴ αὕτη τὸ πάλαι κατωκείτο ὑπὸ εὐλαθῶν καὶ Ζηλωτῶν Πατέρων, οὔτινες τὸν ἐρχομὸν τῶν φιλενωτικῶν πληροφορηθέντες καὶ μὴ τὴν μετ' ἐκείνων συμπροσευχὴν στέργοντες, οἱ μὲν τὸν θάνατον καὶ τὰς κολάσεις τῶν λατινοφρόνων δειλιῶντες τοῖς ὄρεσιν ἐκρύβησαν, ὁ δὲ Ἡγούμενος καὶ προεστὼς τῆς αὐτῆς Μονῆς Εὐθύμιος μετὰ δώδεκα Πατέρων τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου μετὰ τῶν τῆς ψυχῆς ὀμμάτων βλέποντες καὶ ἀρμόδιον τὸν καιρὸν ἐπιστάμενοι μηδὲν τὸς δημίους καὶ τὰς ἐκείνων κολάσεις ἐν τῇ αὐτῶν διανοίᾳ θάλλοντες, τὴν ἄνωθεν ἐπεκαλέσαντο βοήθειαν καὶ πλησθέντες πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως παρρησιασάμενοι τὸν πατριάρχην ἅμα τῷ αὐτοκράτορι ἐλέγξαντες, προδότας καὶ αἰρετικούς ὠνόμαζον. Οἱ δὲ παράνομοι μὴ τοὺς ἐλέγχους, τῶν Πατέρων, ὑπομένοντες καὶ τὸ ἐκείνων θάρρος καὶ παρρησίαν, τοὺς τῶν νόμων τηρητὰς καὶ τιμίους, οἱ ἄνομοι ἐφόνευσαν, τὸν μὲν Ἡγούμενον ἐν τῇ θαλάσῃ καταποντίσαντες, τοὺς δὲ λοιποὺς Πατέρας ἀπηγχόνησαν, τούτους ἐπὶ δένδρων κρεμάσαντες. Μὴ ἔχοντες πνεῦμα προφητικὸν (ἐπειδὴ ἀπέστη ἐξ ἐκεί-

νων ἢ θεία χάρις) ὅτι ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε κυριευθή-
σονται αἱ Μοναὶ τοῦ Ὁρους ὑπὸ χλιαρῶν καὶ προδο-
τῶν Μοναχῶν, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν τοῦ Ζωγράφου, φο-
νεύοντες Μοναχοὺς στερεοὺς εἰς τὰ πάτρια καὶ καίοντες
καὶ ἀφανίζοντες πλῆθος Μονηδρίων καὶ κελλιῶν. Ἐξῶθεν,
καὶ οὐ μακρὰν τῆς Μονῆς, διῆγε κατὰ μόνας γέρων τις
ἡσυχαστής, ὅστις πολλάκις τῆς ἡμέρας ἔμπροσθεν τῆς
εἰκόνας τῆς Θεοτόκου εὐλαβῶς τὸν ἀρχαγγελικὸν ἔλεγεν
ὕμνον, ἦτοι, τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας.

Τὸν καιρὸν ὅτε ἐπλησίαζον τῇ Μονῇ οἱ λατινόφρονες
ὁ Γέρων ἀσκητῆς ἔλεγε τοὺς χαιρετισμοὺς, καὶ τελευτῶν
ἓνα στίχον εἶπεν τὸ: «Χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε». Καὶ ἡ
ἀγία εἰκὼν, ὡς νὰ ἦτο ζῶσα, εἶπε τῷ Γέροντι· «Χαῖρε καὶ
σύ, τίμιε Γέρων», καὶ ἐπήγαγεν· «Ὑπαγε ἐν τῷ ἅμα εἰς τὴν
Μονὴν καὶ εἶπέ τοῖς πατράσιν ὅτι ἔρχεται ὁ ἐχθρὸς τοῦ
υἱοῦ μου νὰ συμπροσευχηθῇ καὶ συλλειτουργήσῃ μετ'
αὐτῶν. Ὁ τὸν θάνατον φοβούμενος κρυβήτω τοῖς ὄρε-
σιν ἕως ἐντεῦθεν ἀναχωρήσωσιν, καὶ ὅστις ἐπιθυμεῖ τὸν
ἀμαράντινον καὶ ἔνδοξον τοῦ μαρτυρίου στέφανον εἰσελ-
θέτω ἐντὸς τοῦ πύργου, ὕπαγε ταχέως καὶ θέλεις με εὖρει
ἐκεῖ». Ταῦτα τῆς Παναγίας λεγούσης πάραυτα ὁ Γέρων
πρὸς τὴν Μονὴν ἐπορεύθη καὶ παρὰ τὴν θύραν τῆς Μο-
νῆς εὐρών ἱσταμένην τὴν ἄνωθεν εἰκόνα, ταῖς χερσὶν αὐ-
τοῦ ταύτην λαβὼν, τῇ Μονῇ εἰσῆλθεν καὶ τοῖς πατράσιν
τὰ ὑπὸ τῆς Θεοτόκου εἶπεν. Οἱ πλεῖστοι τῶν Πατέρων τὰς
τιμωρίας τῶν δημίων φοβηθέντες τοῖς ὄρεσιν ἐκρύβησαν
εἴκοσι καὶ τέσσαρες· προστεθέντες αὐτοῖς καὶ δύο πολί-
ται ἐργάται τῆς αὐτῆς Μονῆς, τὰς θύρας, ἀσφαλῶς κλεί-
σαντες ἐν τῷ πύργῳ εἰσῆλθον. Τὴν Μονὴν πελάσαντες οἱ
παράνομοι καὶ τρόπον μηχανησάμενοι τὰς θύρας ἠνέψ-
ξαν καὶ ἐν τῷ προαυλίῳ ἐλθόντες ὡς βολίδας καὶ κεραι-
νοὺς ὑπὸ τοῦ «Χύδην ὄχλου» ἐπὶ τῶν αἰρετικῶν αὐτῶν
κεφαλῶν τοὺς λόγους καὶ ἐλέγχους τῶν Πατέρων ἐκ τοῦ
πύργου ἐδέξαντο, αἰρετικούς, ἀποστάτας καὶ «παποφί-

λους» τούτους ὠνόμαζον. Οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τί νὰ πράξω-
σι καὶ πῶς τὸν ἐκείνων θυμὸν νὰ κατευνάσωσι, μένεα
ἔπνεον κατὰ τῶν Ὁσίων οἱ ἀνόσιοι. Εἶτα ἰδόντες ὅτι εἰς
κενὰ τοὺς λίβους βάλλουσιν καὶ ὡς εἰς πίθον τετρυμένον
ὕδωρ ἀντλοῦσιν, τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἐνυπάρχοντας στρα-
τιώτας διετάξαντο ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας εὐφλέκτους συλ-
λέξαντες πέριξ τοῦ πύργου, πῦρ θέσαντες ἀνυψώθη τὸ
ὑπὲρ τὸν πύργον καὶ οὕτω ἐτελειώθησαν πάντες ἔχον-
τες μεθ' ἑαυτῶν τὴν ἄνωθεν μνημονευομένην εἰκόνα τῆς
Θεοτόκου μηδὲ ἄλλως ἐγγίσας τὸ πῦρ.

Οἱ παραχαράκται τῆς ἀληθείας πωρωθέντες ἐκ τῆς
κακίας καὶ μὴ ἐν νῷ θαλόντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ «ἰδοὺ
ἐγὼ ὑμᾶς ἀποστέλλω ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», οὗ-
τοι βίαν μετερχόμενοι, αὐτοὶ λύκοι γεγόνασι καὶ κρυφο-
δῆκται κύνες εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Κυρίου εἰσπηδήσαντες
τὸ ποίμνιον αὐτοῦ τὸ ἐκλεκτὸν κατεξέσχισαν καὶ κατε-
σπάραξαν.

Μὴ ὑποφέροντες τὴν ἤτταν, ἦν παρὰ τῶν πατέρων
Ζηλωτῶν ὑπέστησαν καὶ μὴ δυνηθέντες τὰ «ἄτακτα πλη-
θη» ἀποσοχηματίσαι ἢ ἀπελάσαι, «ἵνα μὴ ἐλέγχωνται!» πο-
ρείαν ἐποίησαντο πρὸς τὴν τῶν Ἰβήρων κἄν τοὺς ἀλλο-
γλώσσους Γεωργιανούς καθυποτάξωσιν. Ἐν ταύτῃ τῇ
Μονῇ ὑπῆρχον Ἰβηρες, καὶ πολλοὶ Ἰταλοὶ ὀρθόδοξοι.
Τοῦ βασιλέως καὶ πατριάρχου τὸ σκληρὸν καὶ ἀπηνές
μαθόντες καὶ ὅσα κακὰ ταῖς ἄλλαις Μοναῖς εἰργάσαντο,
εἰκόνας τῆς Θεοτόκου εὐλαβῶς τὸν ἀρχαγγελικὸν ἔλεγεν
οἱ μὲν εἰς δάση ἐκρύβησαν, οἱ δ' ἕτεροι προορῶντες καὶ
ποθοῦντες τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου καὶ τὴν μετὰ τῶν
ἀγγέλων ὅσον τάχος τὴν συμβίωσιν ἐν τῇ Μονῇ ἐμεμενή-
κεσαν μὴ τοὺς προδότας, ἅμα ἐν αὐτῇ ἐλθόντας, προσε-
κύνησαν. Οἱ δὲ τῆς ἀληθείας παραχαράκται μὴ τοὺς ἐλέγ-
χους καὶ περιφρόνησιν τῶν μακαρίων τῆς ἀληθείας πατέ-
ρων ἡμῶν ὑπομένοντες, τοὺς μὲν Ἰταλοὺς ἐδουλώσαντο,
τοὺς δὲ Ἰβηρας ἐν τῷ πλοίῳ τῆς Μονῆς θαλόντες ἐν τῷ

πελάγει κατεπόντισαν. Καί ἐκ ταύτης τῆς Μονῆς τῶν ἀλλογλώσσων καί ἀγίων κατησχυμένοι καί ἠττημένοι, πῦρ πνέοντες, ἀνεχώρησαν, καί εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Τραπεζουντίου ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν ἀφίχθησαν.

Οἱ Μοναχοὶ ταύτης τῆς Μονῆς δειλιῶντες τὰς ἐξορίας καί διωγμοὺς καί φοθηθέντες, μὴ ὑπὸ τῶν προδοτῶν ὡς «ἄτακτα πλήθη καί ἄμοιροι θεολογίας» χαρακτηρῖσθῶσι, ἐλησμόνησαν καί δόγματα καί συναξάρια μαρτύρων καί ὁμολογητῶν καί κόλασιν ἀτελεύτητον, πρῦμναν δὲ κρούσαντες μὲ κωδωνοκρουσίας καί ἀνημμένας λαμπάδας τοὺς λατινόφρονας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἰσεδέξαντο. Γενομένης δὲ τῆς ἀκαθάρτου αὐτῶν λειτουργίας, λειτουργοῦντος τοῦ πατριάρχου μετὰ δέκα καί ἑπτὰ τῆς αὐτῆς Μονῆς ἱερομονάχων. Καί γενομένης τῆς μεγάλης εἰσόδου, θαῦμα ἐσημειώθη φρικτὸν καί πρωτάκουστον, διερράγη τὸ ἅγιον ποτήριον καί ἐχύθη ἢ μιὰ τῶν κοινωνία, κάτωθεν δὲ τοῦ ποτηρίου ἐνεγράφησαν τὰ ὀνόματα τῶν μετὰ τὴν λειτουργίαν μετανοησάντων δέκα ἱερομονάχων. Οἱ δὲ ἑπτὰ οὐδόλως ἐνοχλοῦμενοι διὰ τὸ τούτων μέγα ἀμάρτημα διῆλθον τὸν βίον ἀμετανοήτως καί πάντες καλῶς οἶδαμεν ὅτι ἕως ἄρτι ἐνυπάρχουσιν ἄλυτοι καί ἀφωρισμένοι ἐν τινὶ σπηλαίῳ οὐ μακρὰν τῆς Λαύρας ἀφέντες αὐτοὺς διδασκάλους τῆς ἀσεβείας εἰς τοὺς τὴν χιλιετηρίδα διοργανώσαντας καί σὺν τοῖς αἰρετικοῖς συνεορτάσαντας, εἰς τοὺς γνωρίζοντας καλῶς τὰ δόγματα καί «τοὺς πατέρας». Ὅτε τὸ ἅγιον ποτήριον ἀνεστράφη καί τὸ δάπεδον τῆς ἐκκλησίας κατεμολύνθη, εὐθύς ἐνεθαμβώθησαν καί πᾶσαι αἱ τοιχογραφίαι, ἀνεκαίνισε δὲ ταύτας ὁ Μοναχὸς Θεοφάνης ὁ Κρής σὺν τοῖς ἐκείνου υἱοῖς, Ἰακώβῳ Μοναχῷ καί Συμεῶνι, ἐν ἔτει 1544.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις ἐσημειώσαμεν ὡς προοίμιον τῆς ἡμετέρας ὑπὲρ τῶν Ζηλωτῶν ἀπολογίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Κάλλιστος Μοναχὸς - Ζηλωτὴς

«Καιρὸς τοῦ λαλεῖν, ἀλλ' οὐ τοῦ σιγᾶν ἐστὶ τῷ ὀπωσοῦν δυνάμεν»· ἐπειδὴν τις αἵρεσις ἐνίσταται καθυλακτοῦσα τῆς ἀληθείας, καί πτόησιν ταῖς ἀστηρίκταις ψυχαῖς ἐνιζάνουσα διὰ τῆς κενοφωνίας»

Θεοδ. Στουδ. Α' λόγ. εἰκόν.

«Ἀναβόησον ἐν ἰσχύϊ καί μὴ φείση ὡς σάλπιγγι ὕψωσον τὴν φωνήν σου καί ἀνάγγειλον τῷ γένει μου τὰ ἀμαρτήματα αὐτοῦ»

Πρ. Ἰσαΐας (58,1)

Ἄξιοσέβαστοι Πατέρες, οἱ τοῦ Ἁγίου Ὁρους προεξάρχοντες, ἐν ἀνθρώποις χαίρετε καί κατὰ Θεὸν ψυχῇ τε καί σώματι ὑγιαίνετε.

Βλέπων τὰς ἐπιβουλάς ἐνίων ῥασοφόρων ὑποκρινομένων τὸν Μοναχὸν καί τὸν Χριστολόγον, σκοπὸς τῶν ὀποιῶν ἐστὶ τοῦ ταράσσειν τὸν ἐρημικὸν καί γαλήνιον ἡμῶν τόπον, καί καθ' ἐκάστην νὰ διαβάλλωσι καί συκοφαντῶσι τοὺς ἀθώους Πατέρας χρέος ἐθεώρησα ὡς ἴδιον ἐκάστου χριστιανοῦ ὀρθοδόξου συκοφαντουμένου διὰ τὰ τῆς ἑαυτοῦ πίστεως φρονήματα, νὰ προβῶ εἰς ταύτην τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, ἣν, ἱκετεύω τὴν Δεσποτείαν ὑμῶν, ἀνεπηρεάστως καί νουνεχῶς διεξέλθετε.

Πᾶσαν κατὰ Θεὸν πρᾶξιν ἐὰν τις ἐργάζεται, εἴτε νηστεύων καί εὐχόμενος, εἴτε ἀγρυπνῶν καί ἐλεῶν καί εἴ τι τῶν ἐξ ὧν συντελούντων εἰς τὴν μετὰ θάνατον ἡμετέραν σωτηρίαν ἀνάγκη ἐστίν, ὅπως σπουδαίως προσέχοντες ταύτας κεκαλυμμένας καί ἀφανεῖς φυλάξωμεν, μὴ ὁ παμπόνηρος δαίμων διὰ τῆς οἰήσεως καί τῆς ἡμετέρας ἀβουλίας κλέψῃ ταύτας καί ἀφανίσῃ. Ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς

δοξάζειν καὶ πιστεύειν, καὶ δὴ ὅτε πανταχόθεν πολεμουμένη θάλλεται ἢ θρησκεία, οὐ καλῶς κρύπτειν καὶ σιγᾶν, ἀλλὰ στεντορεῶς κεκράξει καὶ τοῖς πᾶσιν ἐμφανίζειν, τοῦτο δὲ πάνυ ἐπωφελές καὶ σωτήριον.

Χειμῶν βαρῦς τῆ σήμερον ἐνέσκηψε καὶ τεταραγμένην τὴν νοητὴν θάλασσαν εἰργάσατο, ἀλλεπαλλήλως πανταχόθεν, τὸ σκάφος τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν, κρούουσι τὰ κύματα τῶν αἰρέσεων καὶ πλανῶν καὶ θυθίζοντες Αὐτὴν προαιροῦνται ἕνεκα τῶν ἀμελούντων καὶ ἀδιαφορούντων ἀβούλων αὐτῆς ποιμένων. Φοθηθέντες μὴ καὶ αὐτοὶ σὺν τοῖς πολλοῖς ὑπὸ τῶν κυμάτων καλυφθῶμεν ἡμᾶς ὑμῶν ἐχωρίσαμεν καὶ παρ' ἡμῖν μένοντες τὰ ἡμέτερα προσέχοντες καὶ τὸν προσδοκώμενον τὸν ἀπ' ἐντεῦθεν καιρὸν τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν ἀναμένοντες. Πολλοὶ πολλάκις τῶν προυχόντων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀφέντες τόσας ἐπεγούσας ἐργασίας τὰς ὁποίας, ἕνεκα τῆς τούτων ἀναξιότητος, ἀδυνατοῦν νὰ διεκπεραιώσουν, δημιουργοῦν ζητήματα καὶ σκάνδαλα εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν, εὐλαβῶν Πατέρων, σκεπτόμενοι τίνι τρόπῳ τούτους καθυποτάξαι καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐλκῦσαι καὶ σὺν αὐτοῖς εἰς τὴν ἀπώλειαν ὀδηγήσαι. Ἀποροῦντες, πολλάκις ἡμᾶς ἠρωτήσαμεν, σεῖς, οἱ τοῦ ἁγιωτάτου ἡμῶν Ὁρους προεξάρχοντες, οἱ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τὰς ὑμετέρας κατέχοντες οὐδέποτε μετὰ τῶν ἐξαρτηματικῶν Μοναχῶν καὶ δὴ ἡμῶν τῶν ἀσῆμων καὶ πτωχῶν ἐρημιτῶν, κοινόν τι εἶχατε, οὐδέποτε, οἱ μήποτε ἐργαζόμενοι καὶ κατεσθίοντες ἀπομυζῶντες ξένους ἰδρωτάς, τὰς ἡμετέρας ἐκρούσατε θύρας καὶ ἐρωτῶντες, ἐάν τι ὑπάρχη παρ' ἡμῖν πρὸς βρωσίαν καὶ πόσιν, πῶς ἄρτι ἡμᾶς ἐνεθυμήθητε, δι' ἡμᾶς ὁμιλεῖτε καὶ τὴν ἡμέτεραν ἐν ἐκκλησίαις πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, ὡς ἄλλος Βέκκος θίαν μεταχειριζόμενος ἐπιζητεῖτε; Σεῖς τὰ σκη-

πτρα κατέχετε καὶ οἱ Πατέρες τὰς ἀσκητικὰς αὐτῶν ῥάβδους, σεῖς τὰς πλουσίας Μονὰς καὶ ἡμεῖς τὰς ἀνύδρους ἐρημικὰς καλύβας. Σεῖς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπαύλεις καὶ ἰδιοκτησίας καὶ οἱ Ζηλωταὶ ἐτοιμόρροπα ἀσκητήρια, σεῖς τὰ ταμεῖα ὑμῶν πεπληρωμένα, ξένους ἰδρωτάς, καὶ οἱ Πατέρες Ζηλωταὶ ἐπὶ τῶν ῥάχεων αὐτῶν τετριμμένα μαρσίπια ὡς φερέοικοι ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν διὰ πᾶσαν θλίψιν καὶ ἐξορίαν.

Οἱ τοὺς ὁσίους Πατέρας, κατακρίνοντας, ἴδωμεν ποιοὶ εἰσιν ὡς Μοναχοί, τίνες ὡς ἄνθρωποι καὶ ποῖα τὰ τούτων δογματικὰ φρονήματα, δι' ἅπερ καὶ συνεχῶς ἐγκαλοῦνται. Ἰδωμεν καὶ ὑμᾶς, τὰς Μονὰς οἰκοῦντας καὶ τίνες εὐσεβῶσι καὶ ποιοὶ κακοφρονοῦσι. Καὶ πάντες οἱ ταύτην τὴν ἀπολογίαὶν διεξεληθόντες, οἱ τὸν νοῦν μὴ θλαφθέντες, οἱ ἄσπιλον καὶ ἀνεπηρέαστον τὴν ἑαυτῶν καρδίαν ἐκ τοῦ πάθους τηρήσαντες δικαιοσύνην μαθέτωσαν, καθ' ὃ τῷ κόσμῳ οἰκοῦντες καὶ κρίσιν ὀρθὴν καὶ ἀμερόληπτον ποιησάτωσαν.

Οἱ τὸν κόσμον καταλιπόντες καὶ ἐνταῦθα παραγενόμενοι Πατέρες, ὑστερούμενοι καὶ θλιβόμενοι καὶ ὑπὸ ἀνεχείας πιεζόμενοι οὐκ εἰκῆ εἰς ταῦτα αὐτοὺς καθυπέβαλον οὐ ματαίως τὴν τούτων νεότητα ταῖς ἐρήμοις ἐμάραναν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τούτων ἐργασίαν μετέρχονται πῶς ἀπ' ἐντεῦθεν ὅτε ἀναχωρήσωσι μὴ τὸ συνειδὸς Μοναχικῶς καὶ δογματικῶς ἔχωσι βεβαρυμένον. Καὶ ἕνεκα τούτου ἔδει καὶ τὴν ὑμέτεραν Δεσποτείαν χαρῆναι, βλέποντες γέροντας καὶ νέους Μοναχοὺς τὰς ἀρετὰς ἐργαζομένους καὶ τοιοῦτοις ὁσίοις πατράσι βοηθεῖν καὶ ἐπικουρεῖν καὶ προτρέπειν αὐτοῖς εἰς πᾶσαν ἀρετὴν. Ἄλλ' ἡ ὑμέτερα πανοσιότης οὐ μόνον οὐδὲν τὸ ἀγαθὸν καὶ θεάρεστον, κατὰ τὸ Μοναχικὸν ὑμῶν καθῆκον, πρὸς αὐτοὺς εἰργάσατο, ἀλλὰ παντοίως θλίβει καὶ στενοχωρεῖ καὶ συνεχῶς τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ συκοφαντεῖ, καὶ κλείσαντες τὰ ἀνθρώπινα καὶ Μοναχικὰ ὑμῶν σπλάγγνα ἐσθίετε καὶ πίνετε ἐκμεταλλεού-

μενοι κράτος και Ἁγιον Ὄρος μὴ ποσῶς ἐν νῶ θάλλοντες, τί, ὅτε τὸν κόσμον ἐγκατελείψατε, μεθ' ὑμῶν ἐφέρατε. Ὡς Μοναχοὶ οἱ Πατέρες Ζηλωταὶ (σήμερον τετρακόσιοι εἴκοσι) ἐργαζόμενοι και διὰ τοῦ ἰδίου κόπου και ἰδρωτός ζῶσι, μὴ ἀνεχόμενοι ὑπ' ἄλλων τραφήναι. Ἐργαζόμενοι και τοὺς μὴ ἔχοντας βοηθοῦσιν. Πτωχοὶ εἰσι και εὐλαβεῖς, τὴν πτωχείαν και ἀκτημοσύνην ὡς ἴδιον τῶν Μοναχῶν χρέος προθύμως ἐξέλεξαν, τὴν δὲ εὐλάβειαν ἠγάπησαν ὑπερμέτρως και ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ταύτην ἐνεκολπώθησαν καλῶς γνωρίζοντες ὅτι θέμεθλος αὕτη ἐστὶ, θάσις και ἔρεισμα τῶν θελόντων σωθῆναι. Τὴν σάρκα μισοῦσι και οὐδεμίαν περὶ αὐτὴν ἔννοιαν ποιοῦσι, ταύτην δούλην τῆς ψυχῆς οἶδασιν εἶναι, διὰ τοῦτο εἰς κόπους αὐτὴν και ἀγῶνας ἀσκητικούς ὑποβάλλουσι νηστεύοντες και προσευχόμενοι, ὅπως αὐτὴν κατατρύχοντες μὴ τῆς ψυχῆς, εὐτραφεῖσα, ἐξανίσταται. Μακρόθεν ἰστάμενοι, τοὺς μὴ τούτους εἰδότας, Ζηλωταὶ ὁμολογοῦνται. Συναντώμενοι μετ' ἀγνώστων, τὸ πρᾶον και ἀκαλλές, τὸ ταπεινὸν και πτωχὸν τούτους προδώσει Ζηλωτὰς εἶναι. Συμβαδίζοντες μετ' ἄλλων οὐδεμίαν συζήτησιν περὶ τῶν τῆς πολιτείας και τοῦ κόσμου ποιοῦσιν, μακρὰν τούτου ὑπάρχοντες πλησίον τοῦ Θεοῦ θέλοντες πάντα εἶναι, πᾶσαν τὴν τούτων συζήτησιν στρέφουσι περὶ τῆς θρησκείας και τοῦ Μοναχισμοῦ. Χλευάζονται ὑπὸ τῶν τρυφηλῶν και εὐτραπέλων Μοναχῶν, τῆς ἡμετέρας ἐσχάτης και ταλαιπώρου γενεᾶς, πλανεμένοι και ῥυπαροὶ ὀνομάζονται, τὰ ἀπ' ἔξωθεν ῥυπῶντα, οἱ ἄνοι, σκευὴ οἶδασι, ἀλλὰ τὸν ἔσωθεν τῶν ἐκείνων καρδιῶν κεκρυμμένον θησαυρὸν ἀγνοοῦσι, και ὅτι διὰ τοῦ ἀκόσμου και ἀκαλλοῦς σκεύους λανθάνουν τοὺς κλέπτας και ὁ πολὺς τούτων πλοῦτος ἀσύλητος αὐτοῖς μένει. Προσηνεῖς πρὸς πάντας εἰσι και χαριέντες τὴν τῆς ψυχῆς τούτων πνευματικὴν χαρὰν ἐν τῷ προσώπῳ ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ «ψυχῆς εὐφραϊνομένης πρόσωπον θάλλει» και «οἶα ἢ ψυχῆ, τοιάδε και ἢ μορφή».

Ὡς Μοναχοὶ, οὗτοί εἰσιν οἱ Πατέρες Ζηλωταί, μικρῶς τὰ ἐκείνων σκιαγραφήσαντες. Και ὡς ἄνθρωποι ταῦτὰ ἐργαζόμενοι τὸν περισσεύοντα και ὑπερεκχειλίζοντα τὸν ἐν ταῖς τούτων καρδίαις ἐνυπάρχοντα πλοῦτον πνευματικὸν τοῖς πᾶσιν ἐκκενοῦσιν. Τοὺς πάντας, πτωχοὶ ὄντες, ἔλεοῦσι και ὑπὸ πάντων χλευάζονται. Χλευαζόμενοι οὐ κακολογοῦσιν, οὐδ' ἀγανακτοῦσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀγνώμονας εὐεργετηθέντας σκεπτόμενοι τίνι και αὐθις τρόπῳ νὰ ἐλεήσωσιν. Ὑπὸ τῶν ἀντιφρονούντων, ἀνευ λόγου, μισοῦνται, μήποτε τούτους βλάψαντες και ὡς ἀδελφούς αὐτούς ἠγοῦνται, δι' αὐτούς πάντοτε εὐχονται. Εἰρηνικοὶ και ἡμεροὶ εἰσι και ὡς ἄγριοι και κακοποιοὶ διώκονται, και διωκόμενοι οὐκ ἀγανακτοῦσιν, ἀλλ' ἡσύχως φεύγουσι τόπον τῆ ὀργῆς διδόντες. Φίλους τοὺς πάντα ἠγοῦνται και διαστολὴν τινα οὐδεμίαν ποιοῦσι μεταξὺ φίλων και μισούντων. Σάρκα φοροῦντες και μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ὡς ἄσαρκοι ἐν οὐρανοῖς πολιτεύονται. Συμβουλευόντες και πνευματικὰ ὁμιλοῦντες, χλευάζονται και ὑπερήφανοι καλοῦνται, σιωπῶσιν και ἐνδομύχως εὐχονται, ὡς πλανεμένοι και ὑποκριταὶ ὑπὸ τῶν αὐθάδων κακολογοῦνται.

Ὡς σκύβαλα τὰ τοῦ κόσμου μάταια ἀγαθὰ περιεφρόνησαν μόνῳ τῷ Ἰησοῦ προσεκολλήθησαν. Τὰς ἀβροδιαίτους τραπέζας και πολυκτημοσύνην ἐμίσησαν, ἀλλὰ πολλάκις ὑπὸ πολλῶν ἀπλήστων Μοναστηριακῶν ἰδιορρυθμίων χρύσιναι πολλὰ ἐξ ἐμοῦ ἀπαιτήθησαν... Αὐτοὶ ὑστεροῦσιν, ἑτέρους τρέφουσιν, οὗτοι ῥακενδύτως ἐνδύονται, ἄλλους βοηθοῦσιν. Οὗτοί εἰσιν, οἱ ὑπὸ τῶν πλουσίων Μοναχῶν, οἱ τὸν ἐκείνων προορισμὸν εἰδότες «σκευὴ ἀκάθαρτα και πλανεμένοι, ἀγράμματοι, ἄτακτα πλήθη και χυδὴν ὄχλος» χαρακτηρισθέντες. Ταῦτα και ὡς ἄνθρωποι οἱ Μοναχοὶ Ζηλωταὶ ἐργαζόμενοι οὐκ ἠδυνήθησαν τοὺς ἀντιφρονούντας πρὸς αὐτοὺς ἐλκῦσαι και τὴν σκληρὰν και θηριώδη αὐτῶν καρδίαν εἰρηνεῦσαι.

Ἰδωμεν και τὰ δογματικὰ ἡμῶν φρονήματα, δι' ἅπερ

ὑπὸ τῶν προυχόντων καὶ προκοιλίων ὑπερμέτρως καὶ ὑπερβαλλόντως συκοφαντούμεθα καὶ διωκόμεθα. Καὶ εἰ μὲν σύμφωνά εἰσι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ ἐξ αὐτῆς πηγάζοντα ἡμᾶς στερεωσάτω ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἐκείνου φόβον καὶ θέλημα, οἱ δὲ κατήγοροι τῶν ἀγνῶν καὶ ὀρθοδόξων ἡμετέρων φρονημάτων κλαυσάτωσαν αἰσχυρόμενοι, ἐπειδὴ ἀνθρώπους πιστῶς ἐπομένους τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ διαβάλλουσι καὶ κατηγοροῦσιν.

Ἐνορῶντες, καὶ καλῶς ἐπιστάμενοι, οἱ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Μοναχοὶ καὶ Πατέρες, ὅτι καιρὸς χαλεπὸς ἐφέστηκε καὶ κλύδων ἰσχυρὸς τὴν Ἐκκλησίαν κατέλαθεν, ἥτις διάζεται καὶ παντὶ τρόπῳ προσπαθεῖ, ἵνα εἰς τοὺς ὀξείας τῶν αἰρέσεων θράχους ταύτην συντρίψῃ, ἐπειδὴ οὐδὲ εἰς μεμένηκε σαφὸς οἰακοστρόφος, τέσσαρες ἑκατοντάδες σὺν δις ἐπὶ δέκα Μοναχοῖς τὰς Μονὰς τὰς ἡμετέρας ἀφέντες, γυμνοὶ διὰ τὴν ἡμῶν πίστιν ἐκεῖθεν ἐξεδιώχθημεν καὶ ταῖς ἐρήμοις συνηλιόσθημεν. Οὐδὲν τὸ καιρὸν καὶ παράνομον ἐποιήσαμεν, ἀλλὰ τὸ ἐπιβαλλόμενον ἡμέτερον χρέος, ὃ ἔδει, τοῦτο ἐφημώσαμεν. Οἱ ἐν ταῖς Μοναῖς ἐνυπάρχοντες Μοναχοὶ ἐγκαλοῦσιν ἡμᾶς ὡς ἐξ αὐτῶν ἡμᾶς ἀπεσχίσασαμεν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν τούτων ἐχωρίσαμεν, ἀλλὰ καλῶς γνωρίζουσιν ὅτι μὲ τὰ ἀσύμφωνα τούτων πνεύματα πρὸς τοὺς νόμους τῆς ὀρθοδοξίας, οὗτοι, καὶ οὐχ ἡμεῖς, τὸ σχίσμα προεκάλεσαν.

Ἀσυμβίβασται μὲ τὸ Μοναχικὸν ἐπάγγελμα αἱ δογματικαὶ ἐλλείψεις, πολλὰ δὲ καὶ ἀσυγχώρητα τὰ λάθη τῆς ἐνταῦθα Ἱερᾶς Κοινότητος, δι' ἅπερ, οὐ μετὰ πολλοῦ, δίκας δεινὰς καὶ φρικτὴν ἀπολογίαν τῷ Θεῷ δώσει. Ὅπως εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς οἱ Μοναχοὶ ὕψωνον φωνὴν διαμαρτυρίας δσάκις δόγμα στρεβλὸν ἐνεφανίζετο καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐτάραττεν, οὕτως ἔδει καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἡμέτερος Μοναχισμὸς νὰ ἴστατο εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ καὶ ὡς προπύργιον καὶ λίθος ὄρειος νὰ ἔθραυε, διασαλπίζων

τὰ τῆς ὀρθοδοξίας δόγματα, τὰς πολλὰς τὴν Ἐκκλησίαν θλιβούσας αἰρέσεις.

Σεῖς ἠκηδιάσατε, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ ὀρθὰ τῆς Ἐκκλησίας δόγματα, δόξας καὶ τιμὰς ὑπ' ἀλλήλων προσδοκῶντες, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς τηρητὰς γραπτὰς καὶ ἀγράφους παραδόσεις οὐκ ἀφίετε εἰρηνεύειν. Ἄρκει ὑμῖν ὅτι πεπλάνησθε, ἄφετε καὶ ἡμᾶς τοὺς τῶν Μακαρίων ἡμῶν Πατέρων νόμους φυλάξωμεν. Κατηγόρησαν ἀσεβεῖς τινες τὰ τῶν Πατέρων δόγματα, αἰρετικούς ἡμᾶς καλέσαντες, ἀλλ' ὥσπερ ἐστὶν ὁ τοῦ ἕαρος λαμπρὸς καὶ φωτοβόλος ἥλιος οὕτως ὑπάρχει καὶ ἡ ἡμετέρα πίστις. Οὐδεμίαν ταραχὴν καὶ σχίσμα οἱ Ζηλωταὶ προεκαλέσαμεν, ἀλλὰ κλυδωνιζομένην τὴν Ἐκκλησίαν εἶδομεν ἀπεμονώσαμεν ἡμᾶς παρ' ἡμῖν μένοντες δι' οὐδενὸς δόγματα καὶ φρονήματα ἔννοιαν ποιῶμεν, ἀπλῶς διαμαρτυρόμεθα, ὅτε παρ' ἀσεβῶν τὰ τῆς ἡμετέρας πίστεως δόγματα χλευάζονται. Σεῖς ἠκολουθήσατε τὸ μνημόσυνον τοῦ φιλενωτικοῦ καὶ νεωτερίζοντος οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους (ὥσπερ ἦτο κτῆμα ὑμέτερον πατρόθεν κληρονομηθὲν) εἰς πολλὰς μερίδας καταξσχίσαντες, μὴ ποσῶς ὁμοιωθέντες τοὺς σεβασθέντας τὸν ἄρραφον τοῦ Χριστοῦ Χιτῶνα, στρατιώτας τῆς τῶν Ἰουδαίων σπείρας.

Οἱ πλεῖστοι ἐξ ὑμῶν, Μοναχοὶ πολιοὶ τῇ ἡλικίᾳ ὄντες, τὸν πολῦτιμον τοῦτον καιρὸν μὴ ἐξαγοράζοντες ἀδιαφόρως διέρχεσθε ἀσχολούμενοι μὲ πολιτικὰς ἐφημερίδας καὶ τὸ αἰσχιστὸν πάντων τῶν κακῶν κρυφίως ἔχετε τηλεοράσεις καὶ ῥάδια. Ἐσθίετε κατὰ κόρον καὶ πίνετε καὶ πολλοὶ ὑπέργηροι πατέρες εἰς τὰς ἐρήμους ὑπάρχουν κακοχούμενοι καὶ θλιβόμενοι. «Πᾶσα δόξα καὶ πλατυσμὸς ἐδόθη ὑμῖν, καὶ ἐπετελέσθη τὸ γεγραμμένον, «ἔφαγεν καὶ ἔπιεν, καὶ ἐπλατύνθη καὶ ἐπαχύνθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἡγαπημένος». Ἐκ τούτου ζῆλος καὶ φθόνος, ἔρις καὶ στάσις, διωγμὸς καὶ ἀκαταστασία, πόλεμος καὶ αἰχμαλωσία. Οὕτως ἐπηγέρθησαν «οἱ ἄτιμοι ἐπὶ τοὺς τιμίους», οἱ ἄδο-

Ξοι ἐπὶ τοὺς ἐνδόξους, οἱ ἄφρονες ἐπὶ τῶν φρονίμων, οἱ νέοι ἐπὶ τοὺς πρεσβυτέρους. Διὰ τοῦτο πόρρω ἀπέστη ἡ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη» (ᾠ. Κλήμ. Ρώμ. πρὸς Κορ. Α΄).

Ἰδού, Πανοσιώτατοι Πατέρες ποῖά εἰσι τὰ αἷτια τὰ προκαλέσαντα τὴν παρακμὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Μὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀσήμεους ἡμᾶς τὰ ὑμέτερα ἐπιφορτίσητε. Οὐδαμόθεν ὑμᾶς εὐρεῖν δίκαιον, ἐὰν καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς θέλετε δικαιῶσαι.

Καθὼς ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ κεφαλαίῳ τοῦ ἡμετέρου ἔργου «Κεραυνός» τρανῶς καὶ ἐκτενεστέρας ἀπεδείξαμεν, ὅτι τὸ γένος τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γαλήνην ἡμῶν ἐτάραξεν καὶ εἰσέτι ταραττει, τῷ ὄντι ἀπόβλητον καὶ κατηραμένον ὑπὸ πολλῶν Συνόδων (Δοσ. Ἱεροσ. ἐν τόμῳ Ἀγάπης, σελίς 538 - Μ. Γεδεῶν Κ. Διατ. Α΄ σελ. 34, Φιλάρετος Βαφείδης ἐν τρίτῳ τόμῳ Ἐκ. Ἱστορίας σελ. 124 - 125, Χρυσ. Τραπεζ. Ἐκκλ. Τραπεζ. σελίς 545, Ἐγκυκλ. Μαρτίνου τόμος Ιος σ. 817). Τοῦτο ἐπέφερε πάντας τοὺς διχασμοὺς καὶ σκάνδαλα εἰς τὸν ἀμπέλωνα τοῦ Κυρίου, ἐπειδὴ οὐχ ἠῦρε καλοὺς καὶ ἐπιμελεῖς γεωργοὺς καὶ ἀγρύπνους φύλακας καὶ οὕτως ἐχερσώθη καὶ κατεπατήθη, ἢ ἄλλοτε θάλλουσα ἄμπελος, ὑπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἡμετέρας πίστεως. Ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἰς πάσας τὰς Μονὰς ὑμῶν ἐνυπάρχει τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην συνεύχεσθε μετὰ πάντων τῶν αἰρετικῶν καὶ χειροτονεῖσθε ὑπὸ ἱεραρχῶν τῆς νεωτερίζουσας ἐκκλησίας καταπατοῦντες 7ον Ἀποστ. Κανόνα καὶ Ἴον Μ. Βασιλείου. Ἀκοίμητον κανδήλα ἄπτετε εἰς τὰ ἅγια ὅσα τῶν Ζηλωτῶν ἡμῶν Πατέρων, τῶν μὴ τὴν συμπροσευχὴν τὴν μετὰ τοῦ Βέκκου δεξαμένων καὶ σεῖς συνελειτουργήσατε καὶ συνεπροσευχήθητε πολλακίς μετὰ λατινοφρόνων γνωστῶν πατριαρχῶν καὶ ἐπισκόπων. Σεῖς πολλακίς μὴ ἀνεχόμενοι ὑπὸ «ἀγραμμάτων καὶ ἀτάκτων» ἐλέγχεσθαι προσεπαθήσατε, ἵνα τὰ ὑμέτερα καλύψητε προφασίζόμενοι προσηλασμοὺς πομφολυζούσας, ἀλλὰ τὰ

ἔργα τὰ ὑμέτερα σὺν τῇ λαλίᾳ ὑμῶν δήλους ἐποίησαντο. Ὅτι ἐπὶ ὀλοκλήρους δύο χιλιάδας χρόνους οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες, οἱ φίλοι τῆς θείας καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων, διὰ τῆς προσπαθείας καὶ ἀγῶνων ἐστερέωσαν καὶ καθοδηγήσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐθεμελίωσαν, σεῖς οἱ ἄνευ ζέσεως πίστεως, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς χιλιετηρίδος ὑμῶν κατεκρημνίσασθε καταπροδόντες καὶ καταπατοῦντες νόμους καὶ ἐντάλματα Ἁγίων καὶ Ἀποστολικῶν Πατέρων. Κατηγορήσατε τοὺς Γνησίους ἡμᾶς Παλαισημερολογίτας, λέγοντες ὅτι οὐ βαδίζομεν ὀρθοδόξως. Ἄλλ' ἴδωμεν, τίνες εἰσὶν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ τίνες οἱ ἀντορθόδοξοι καὶ προδόται. Οἱ Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι εἰς τὰς διαταγὰς τῶν εἶπον «Τοὺς ἀθέους αἰρεσιώτας ἀμετανοήτως ἔχοντας διαστειλάντες ἀφορίσατε ἀπὸ τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐκκηρύκτους ποιήσατε, καὶ παραγγείλατε τοῖς πιστοῖς παντοίως αὐτῶν ἀπέχεσθαι καὶ μήτε λόγῳ μήτε προσευχαῖς κοινωνεῖν αὐτοῖς. Οὗτοι γὰρ εἰσὶν ἀντίδικοι καὶ ἐπίβουλοι τῆς ἐκκλησίας οἱ διαφθειρόντες τὸ ποίμνιον καὶ μολύνοντες τὴν κληρονομίαν, οἱ δοξόσοφοι καὶ παμπόνηροι... Οὗτοι εἰσὶν, περὶ ὧν ὁ Κύριος πικρῶς καὶ ἀποτόμως ἀπεφήνατο λέγων, ὅτι εἰσὶν ψευδρόχριστοι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι. Οἱ βλασφημήσαντες τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος καὶ ἀποπτύσαντες τὴν παρ' αὐτοῦ δωρεὰν μετὰ τὴν χάριν.. » καὶ «ἀποσχίσθητε ἐκ μέσου τῶν ἀνδρῶν τούτων, ἵνα μὴ συναπόλησθε αὐτοῖς» καὶ «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν, καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος».

Οὐ χρήζουν σχόλια διὰ τοὺς φόβον ἔχοντας Θεοῦ καὶ συνειδησιν. Ταῦτα, οὐ δι' ἐκείνους, εἶπον οἱ Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, καὶ σεῖς τί ἐποιήσατε; κατεπατήσατε τοσαύτην ἀπότομον καὶ διευκρινισμένην ἐντολήν καὶ ἐκαλέσατε τοὺς Προτεστάντας αἰρετικούς, τοὺς οὐδὲν τὸ ὀρθὸν πιστεύοντας, τοὺς τὴν ἐκείνων ἐκκλησίαν εἰς σπήλαιον ληστῶν καὶ ἐργαστήριον πάσης παρανομίας μετα-

βαλόντας, καὶ συνεπρόσευχήθητε εἰς τὴν χιλιετηρίδα σας, συνευχήθητε ἔμπροσθεν τῶν Ἁγίων λειψάνων τῶν ὁσιομαρτύρων, μετ' ἐκείνων τῶν ὁποίων τοὺς ἁγίους τούτους, τῇ προτροπῇ αὐτῶν —παπικῶν τότε ὄντων, ὁ Βέκκος ἀπεκεφάλισεν! Συνεπρόσευχήθητε μετὰ αἰρετικῶν καταπατοῦντες 10ον Ἄπ. κανόνα τὸν καθαίροντα καὶ ἀφορίζοντα τοὺς ἱερομ. καὶ Χριστιανούς, οἵτινες συμπροσεύχονται μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Ἄπαιτήσεις ἔχετε, ἵνα μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν ὑμετέρων προκαθημένων συνευχώμεθα, ἀλλ' ἰδοὺ τὰ στρεβλὰ καὶ ἀντορθόδοξα φρονήματα ἑνὸς ἱεράρχου, ἑνὸς ἐξ ὧν πίπτοντες προσκυνεῖτε ὅτε ἐνταῦθα παραγίνονται. Εἰς τὴν «Ὁμολογίαν» τοῦ ὁ Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης Θυατείρων, γράφει: «Οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουν ὅτι ἀληθινὴ χειροτονία ἔχουν καὶ μεταδίδουν οἱ, ὀρθόδοξοι, Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτοαρμένιοι καὶ Αἰθίοπες Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι». Ἄσπλαγγε Ἀθηναγόρα, ἀφοῦ εἰς πάντας τοὺς ὁμόφρονάς σου ἀκωλύτως ἠνέφξας τὰς θύρας τοῦ παραδείσου, ἄφες καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας καὶ Μωαμεθανοὺς νὰ εἰσέλθουν. Ἀλλὰ τότε καὶ οὗτοι εἰσελεύσονται, ὅτε καὶ αὐτὸς εἰσελεύσῃ. Ταῦτα ἔγραψεν ὁ νέος δογματολόγος Ἀθηναγόρας, ἀλλ' οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου εἶπον· «καμμία ἱεροπραξία τῶν αἰρετικῶν νὰ μὴ εἶναι δεκτὴ· ἀλλὰ καὶ τὸ θάπτισμα αὐτῶν καὶ ἡ χειροτονία, καὶ κάθε ἄλλο μυστήριον νὰ εἶναι ἀδύνατον», ὁμοίως καὶ ὁ Μ. Βασίλειος ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ κανόνι ἄκυρα θεωρεῖ τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν, ὡσαύτως καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι, 95ος τῆς β' Οἰκ. Συνόδου, 46ος Ἄγ. Ἀποστόλων, 50ος Ἄγ. Ἄπ. Εἰς τὴν σελίδα 209, ὁ ἀδελφός καὶ ὁ ὁμόφρων τῶν «γνωρίζοντων τὴν θεολογίαν», ἱεράρχης Ἀθηναγόρας γράφει: «εἰς περίπτωσιν γάμου Καθολικοῦ καὶ Ὀρθοδόξου προσώπου σήμερον ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ὁ γάμος καὶ νὰ εὐλογηθοῦν οἱ νεόνυμφοι εἰς τὴν ὀρθόδοξον καὶ καθολικὴν ἐκκλησίαν». Ταῦτα ἐφλυάρησεν ὁ φίλος

τῆς ἐνταῦθα ἱερᾶς Κοινότητος, ἀλλ' οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶπον· «Περὶ τοῦ, μὴ δεῖν τοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἀδιαφόρως πρὸς γάμου κοινωνίαν συνάπτειν τὰ ἑαυτῶν παιδιά αἰρετικοίς» (10ος κανὼν Λαοδικείας). Ταῦτα φρονοῦσι καὶ εἰς τὸν 31ον οἱ τῆς αὐτῆς Συνόδου πάνσοφοι Πατέρες. Ἐπίσης ὁ 14ος τῆς 4ης Οἰκ. Συνόδου ταῦτα θεσπίζει, ἐπὶ πλέον δὲ λέγουν· «ἐὰν τις ὀρθόδοξος ὑπανδρεύθῃ ἑτερόδοξον καὶ αἰρετικόν, εἰς ὄλον τούτου τὸν βίον δὲν συγχωρεῖται νὰ μεταλάβῃ, ἐὰν μὴ χωρισθῇ καὶ κανονισθῇ». Καὶ ἐπάγει, ὁ ποιμὴν ὁ ἄνευ συνέσεως καὶ πνευματικῆς ποιμαντηρίου ῥάβδου: «Ἐπιτρέπεται ἡ συμπροσευχὴ μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ ἡ χρησιμοποίησις Ναῶν ὀρθοδόξων» (σ. 209). Ταῦτα οὗτος, ἀλλ' οἱ Ἅγιοι Πατέρες καθαίρουν καὶ ἐπιτιμοῦν τοὺς ὀρθοδόξους τοὺς συμπροσευχομένους μετὰ τῶν αἰρετικῶν, 10ος Ἄπ. 11ος Ἄπ. 45 Ἄπ. 68ος Ἄπ.

Εἰς τὴν σελίδα 211 γράφει· «Εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας εὐχαριστίας οἱ Ἀγγλικανοὶ τονίζουν ὅτι δὲν δέχονται τὴν θεωρίαν ποὺ περιέχει ὁ ὅρος Μετουσίωσις, ἀλλὰ δέχονται «Πραγματικὴ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ» εἰς τὸν ἄρτον καὶ οἶνον. Δὲν θεωροῦν τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀλαθήτους». Μνημονεύσατε Πατέρες καὶ προσκυνήσατε τοιοῦτους ὀρθοδόξους καὶ ἡμᾶς τοὺς τὴν ἀλήθειαν κηρύττοντας ἀπειλήσατε, ἀποσχηματίσατε, κακολογήσατε καὶ διώξατε, ἐπειδὴ μὴ ἀνεχόμενοι μνημονεύειν τοιοῦτους αἰρετικούς. Καὶ συνεχίζει· «Ἡ προσκύνησις τῶν Ἁγίων καὶ τῶν λειψάνων καὶ τῶν εἰκόνων θεωρεῖται ὡς ἀσεβῆς ἐφεύρεσις». Καὶ ἡ ἐνταῦθα Ἱερά Κοινότης ὀνομάζει σχισματικούς καὶ αἰρετικούς τοὺς Γνησίους ὀρθοδόξους τοὺς διὰ τὴν πίστιν τούτων, τὴν καθαρὰν καὶ ἄμωμον, ἑαυτοὺς ἀπὸ τοιοῦτους προβατοσχήμους λυκοποιμένας δικαίως καὶ σοφῶς ἀποσχίσαντας. Εἰς τὴν σελίδα 273 γράφει, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ὁ τὸ τί γράφει μὴ εἰδώς· «ὁ Ἰσλαμισμὸς εἶναι θρησκεία τῶν Ἀράβων καὶ ἄλλων συγγενῶν

φυλῶν. Ὁ Προφήτης αὐτῶν Μωάμεθ θεωρεῖται ὡς ὁ τελευταῖος προφήτης ποῦ ἐστάλη διὰ τὴν συμπληρώση τῆν θρησκείαν, ποῦ ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἀβραάμ μέχρι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ... Οἱ Χριστιανοὶ ἀγαποῦν καὶ σέβονται τοὺς Μωαμεθανούς, διότι πιστεύουν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν». Εἰς τὴν σελίδα 281 συνεχίζει βλασφημῶν ὁ ποιμὴν· «Ἐκτὸς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ κατὰ τινα βαθμὸν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, ὅλαι αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι (!) καὶ δοξασαὶ νέαι καὶ παλαιαὶ εἶναι ἐφευρέσεις καὶ παρεκτροπαὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνστίκτου τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ εἰς τὴν σελίδα 282, ἀφοῦ τοὺς πάντας ἐλευθέρως ἐν τῷ παραδείσῳ εἰσήγαγεν, μὴ ἀφήσῃ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ Μασόνους ἔξω, γράφει· «Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν οἱ Μασόνοι δὲν δείχνουν καμμίαν ἀντιθρησκευτικὴν διάθεσιν. Τὸ ἐναντίον εἶναι ἀληθές ὅτι προτρέπουν τὰ μέλη των νὰ τιμοῦν καὶ νὰ σέβωνται τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβαπτίσθησαν». Καὶ ὁ Πατριάρχης Δημήτριος μετὰ τῆς παρ' αὐτοῦ συνόδου μελετήσαντες καὶ ὡς ψυχωφελές εὐρόντες τοῦτο τὸ σύγγραμμα — τὴν «Ὁμολογίαν» — τοῦ Ἀθηναγόρου, ἐπέτρεψαν τὴν κυκλοφορίαν αὐτοῦ, ἀφοῦ πρωτίστως συνεχάρησαν τὸν συγγραφέα. Καὶ εἶτα ἐρωτῶσιν ἡμᾶς τοὺς Ζηλωτάς, διατί καὶ τίνος ἔνεκεν ἐχωρίσθημεν ἐξ αὐτῶν! Ὁ τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας ἱεράρχης Ἀθηναγόρας τοὺς πάντας εἰς ἓν συνήγαγεν, αἰρετικούς καὶ ἀθέους, πολυθεϊστάς καὶ ἀβαπτίστους, οὕτω θελήσας μίαν κακὴν ἐκκλησίαν — Βαβυλωνίαν — νὰ συστήσῃ, μὴ ὁ τάλας, εἰς νοῦν βαλὼν ποῦ ἐγεννήθη καὶ ποῦ ἐγαλουχήθη καὶ μὲ ποίας Ἐκκλησίας δόγματα ἀνετράφη. Προῦδωκεν οὗτος τὴν εὐσέβειαν καὶ οὐκ ἀρκεῖ αὐτῷ ἢ ἐκείνου ἀπώλεια, ἀλλὰ συγγράφων, ἐνσπεύρων βλασφημίας καὶ πλάνας προσπαθεῖ ὅπως εὐρη προσηλύτους, ἵνα σὺν ἐκείνῳ εἰς τὰ πέταυρα τοῦ ἄδου καταδικάσῃ. Ταῦτα

οὗτος τὰ ὑμέτερα φρονῶν, ἀλλ' οἱ τῆς ἡμετέρας ζώσης Ἐκκλησίας, τῆς οὐδὲν τὸ κοινὸν μετὰ τῆς ὑμετέρας ἐχούσης, οὐχ οὕτως ἐδίδαξαν, ἀλλὰ καθοδηγηθέντες ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ῥητῶς καὶ ἀποτόμως ἐκεκράγασι· «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ». (Γρ. Παλ., Παλαμικὰ Γ. Μαντζαρίδου, σελίς 91).

Καὶ αὖθις στεντορεῖως ἐβόησαν εἰς τὰς Διαταγὰς των οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἴν' οὕτω τοὺς ὀρθοδόξους τῶν θολερῶν καὶ μεμολυσμένων ὑδάτων τῶν αἰρετικῶν ἀποτρέψωσιν, ὕδωρ καθαρὸν καὶ διαυγές ἐκ πηγῶν ἀλλομένων ποτίσωσιν, εἶπον, «Εὐσεβὴς μετὰ αἰρετικοῦ μήτε κατ' οἶκον προσευχέσθω· τίς γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» Καὶ σεῖς τί ἐποιήσατε; κατεπατήσατε Εὐαγγέλια καὶ Πηδάλια, νόμους Ἀποστολικούς καὶ Πατερικούς καὶ αὐτὴν «οἱ γ' ὦσαι τῶν Πατέρων» (;) τὴν διαυγεστάτην (;) συνείδησιν ὑμῶν καὶ ἐκαλέσατε εἰς τὴν παράνομον ἑορτὴν τῆς χιλιετηρίδος σας πάντα ῥυπῶντα κύνα αἰρετικόν, πεπληρωμένον σαθρὰ καὶ ἀντορθόδοξα δόγματα, Ἀρμενίου καὶ Αἰθίοπας, τοὺς ὄντας Μονοφυσίτας καὶ Νεστοριανούς, καὶ συνεπροσευχήθητε μετ' ἐκείνων τῶν αἰρετικῶν, τοὺς ὁποίους διακόσιοι Πατέρες, τὸ 431, εἰς τὴν Τρίτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἀνεθεμάτισαν καὶ ὡς σάρκας ῥυπώσας καὶ σεσηπυίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπέβαλον. Συνεπροσευχήθητε μὲ τοὺς ἐχθρούς τῆς ἡμῶν προστάτιδος Θεοτόκου τοὺς μὴ ταύτην Θεοτόκον κηρύττοντας. Ἰδοὺ τίνος διδασκάλου αἰρετικοῦ μαθηταὶ καὶ ὁμόφρονές εἰσι, τί πιστεύουν καὶ μὲ ποίους σεῖς συνεπροσευχήθητε, ἀκούσατε τί, παρόντος τοῦ Νεστορίου, εἶπεν ἐντολῇ τούτου εἰς ἱερεὺς αὐτοῦ· «Θεοτόκον τὴν Μαρίαν καλεῖτω μηδεὶς· Μαρία γὰρ ἄνθρωπος ἦν, ὑπὸ ἀνθρώπου Θεόν τεχθῆναι ἀδύνατον». Μὲ τοὺς μὴ στέργοντας τὴν Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καθὼς καὶ τὰς ὑπολοίπους τρεῖς. Τὰς εὐχὰς λέγοντες τῆς λειτουργίας, τοὺς κατηχουμένους διετάξατε νὰ ἐξ-

έλθουν και — κωμωδίαν παίζοντες — τὰς θύρας εἰς πάντα αἰρετικὸν ἀκωλύτως ἠνεώξατε. Κατεπατήσατε τὸν 33ον κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου τὸν διαγορευόντα «ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι».

Διὰ τὸ νὰ μᾶς προφυλάττουν ἀπὸ τοῦς κρυφοθήκτας κύνας οἱ Μακάριοι Πατέρες εἶπον· «Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου· εἴ τις σχίζοντι ἀκολουθεῖ βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ» (Ἄγ. Ἰγνάτιος πρὸς Φιλαδ.).

Καὶ ἡ ὑμετέρα Πανοσιολογιότης οὐ μόνον μετὰ σχισματικῶν συνεύχεσθε, ἀλλὰ καλύπτοντες τὰ πρόσωπα τὰ ὑμέτερα διὰ τῆς αὐθαδεῖας ἡμᾶς τοῦς τῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν ἐπικοινωνίαν φεύγοντας «σχισματικούς» οἱ σχισματικοί, καὶ «αἰρετικούς» οἱ αἰρετικοί, καλεῖτε.

Κατεπροδώσατε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν εἰς τοῦς προαιωνίους ἡμῶν ἐχθρούς, τοῦς παπικούς, καὶ κατεπατήσατε τὸν 45ον Ἀποστολικὸν κανόνα, τὸν διακηρύττοντα, «Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος, μόνον, ἀφοριζέσθω, ...» καὶ συνευχήθητε μετὰ τοῦς ταραξάντας πάντα τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, τοῦς αἰτίους τῶν ἐνυπαρχόντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σκανδάλων. Συνευχήθητε μετὰ ἐκείνους τοῦς ὁποίους δικαίως ὡς βλασφήμους καὶ αἰρετικούς, ὡς μὴ μετανοοῦντας, αἰωνίῳ ἀναθέματι οἱ Ἅγιοι Πατέρες καθυπέβαλον. Χαριζόμενοι δὲ τῷ ὑμετέρῳ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρᾳ, καὶ φοβούμενοι μὴ τὰς ἐκείνου εὐχὰς καὶ εὐλογίας ὑστερήσῃ τὰς ὑμετέρας κεφαλὰς, ὅστις εἶπεν· «Ἐγὼ εἶμαι Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης σᾶς κάμνω ὅ,τι θέλω. Ἐγὼ θὰ ἐκπροτεσταντίσω ὅλα». Χρόνος 22—12—57). Οὐδεὶς ἐτόλμησεν εἰπεῖν, τίνας εἰσὶ τὰ ἅγια ὁσῆ, δι' ἅπερ τὴν ἀκοίμητον ἄπτουν κανδήλαν καὶ ποῖος τούτους ἀπεκεφάλισεν. Οὐδεὶς ἠρώτησε μαθεῖν πόσας χιλιάδας Μοναχοῦς ἀπεκεφάλισαν οἱ Ἰησοῦται τοῦ πάπα καὶ διατί. Ἐρωτήσατε κἂν τὰς ῥύμας καὶ στενωπούς τῆς τε Θεσσαλονίκης καὶ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅσας πόλεις ἡμετέρας οἱ παπικοὶ τὸ πάλαϊ κατεῖχον ἴσως ἐκ τῶν

«κραζόντων λίθων» τὰ αἴσχη καὶ ἀσεβείας τῶν παπικῶν μάθετε. Ἄφετε τέλος τὰς ἐφημερίδας καὶ ἄρατε ἐκ τῶν ὑμετέρων ποδῶν τὸ καταπατούμενον Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνώσατε τοῦς, 11ον καὶ 68ον Ἀποστολικούς κανόνας, οἵτινες καθαίρουν τοῦς συνευχομένους μετὰ ἀβαπτίστους αἰρετικούς. Οὐ θαθέως σκεπτόμενοι οὐκ ἠρευνήσατε μαθεῖν τίς ὁ τὴν ἑορτὴν τῆς Χιλιετηρίδος ὑπεστήριξε γενέσθαι. Οὐκ οἴδατε, Πατέρες, ὅτι δάκτυλος καὶ τέχνη τοῦ πάπα δημιουργεῖ κάθε τι τὸ ὅποιον ἀφορᾷ τοῦς συνεορτασμούς καὶ συναντήσεις, ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦς πονηροῦς ἐκείνου πλοκάμους καὶ παρ' ἡμῖν ἀπλώσῃ;

Ἐν τῷ Παλαῶ Λειμωναρίῳ συνητήσαμεν ταύτην τὴν διήγησιν: Ἐν τινὶ Λαύρᾳ, τοῦ Καλαμῶνος κεκλημένη, ἠσκήτευσεν ἱερομόναχος τις, Κυριακὸς καλούμενος, ὅσιος καὶ κατὰ πάντα εὐλαβῆς πολλὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον ἔχων τὴν εὐλάβειαν. Τούτῳ τῷ Μοναχῷ δέδωκε τις ἕτερος Μοναχός, τὰ ὀρθὰ φρονῶν, βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνυπῆρχον βλάσφημοὶ τοῦ Νεστορίου λόγοι, ἀγνοούντων ἀμφοτέρων τῶν Μοναχῶν. Μίαν νύκτα κοιμώμενος ὁ Κυριακὸς ἐθεάσατο τὴν κυρίαν Θεοτόκον ἰσταμένην ἐξωθεν τῆς ἑαυτοῦ κέλλης. Ταύτην ὁ πατήρ πολλὰς παρεκάλεσεν, ἵνα ἐντὸς ἔλθῃ καὶ αὐτὸν εὐλογήσῃ. Ἡ δὲ Πανάχραντος Δέσποινα εἶπεν· «τὸν ἐχθρόν μου ἐντὸς τῆς κέλλης ἔχεις καὶ πῶς νὰ εἰσέλθω»; Ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου καὶ πάντα τὴν ἑαυτοῦ κέλλην ἐπισταμένως ἐρευνήσας καὶ μὴ τίνα εὐρών εἰς χεῖρας τὴν βίβλον ἔλαβε καὶ ταύτην μετὰ προσοχῆς μελετήσας καὶ εὐρών τὰς δύο λέξεις, τὰς τὴν Παρθένον βλασφημησάσας ὑπέστρεψε ταύτην τῷ Μοναχῷ διηγησάμενος καὶ τὸ ὄναρ. Τοῦς ἐνυπάρχοντας δύο βλασφήμους λόγους, ἐν τῷ βιβλίῳ, ἡ Παναγία «ἐχθρόν αὐτῆς» εἶπεν, ἐννοοῦσα τὸν Νεστόριον, καὶ σεῖς ἐκαλέσατε τοῦς ἐχθροῦς αὐτῆς καὶ μαθητὰς τοῦ Νεστορίου Αἰθίοπας καὶ ἀρειανούς καὶ συνεπροσευχήθητε μὴ

τολμώντες ἄραι τὰ ὄμματα ὑμῶν πρὸς τὸν ἱερὸν χῶρον, ἔνθα τὰ ἅγια ὄστα τῶν Πατέρων ἡμῶν τῶν ὑπὸ τοῦ προτάππου τοῦ ὑμετέρου μαρτυρησάντων.

Διὰ τὴν αἴρεσιν «καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ» ἀφώρισαν καὶ ἀνεθεμάτισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τοὺς παπικούς, καὶ ἐνυπαρχούσης τῆς αἵρέσεως, καταπατοῦντες θρησκείαν καὶ τὸ συνειδὸς ὑμῶν συνεπροσευχήθητε ἐντὸς ἐκκλησίας ὀρθόδοξοι καὶ παπικοί δώσαντες αὐτοῖς τὰς πρώτας θέσεις ἐν τῷ χορῷ τῆς ἐκκλησίας! Συνεπροσευχήθητε μὲ αἰρετικούς, συνευχήθητε μὲ ἀφορισθέντας καὶ ἀναθεματισθέντας καὶ διὰ τῆς συμπροσευχῆς τῆς ὑμετέρας ἐβλασφημήσατε εἰς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ὡς δῆθεν ἀδίκως καὶ ἀναιτίως, τῇ ἐπιφοιτήσει Αὐτοῦ, ἀφώρισαν καὶ ἀνεθεμάτισαν τοὺς παπικούς, τοὺς πεπληρωμένους πάσης αἵρέσεως, οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Καὶ ἔχετε σεῖς τόσας ἀράς καὶ ἀναθέματα ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ μέλαιναν τὴν ἐλεγχομένην ὑμετέραν συνειδησιν τοὺς ὁσίους Πατέρας Ζηλωτὰς παλαιοημερολογίτας, ὀνομάζετε «αἰρετικούς καὶ σχισματικούς». Οἴμοι, τί ποιήσω; κλαύσω ἢ γελάσω; Κλαύσω διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσων ψυχῶν ἢ γελάσω διὰ τὴν πώρωσιν καὶ ἐπιπολαιότητα τῶν ἐπὶ ποδὸς θεολογούντων;

Ἄ πεδείξαμεν, εἰ καὶ βραχέως, ποῖοι εἰσιν οἱ Πατέρες Ζηλωταὶ ὡς Μοναχοί, τίνες ὡς ἄνθρωποι, ποῖοι σεῖς καὶ τὰ στρεβλὰ καὶ βλάσφημα δόγματα ὑμῶν. Ἰδωμεν ἄρτι καὶ τί εἶπον οἱ δογματολόγοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν καὶ τίνες ἠκολούθησαν καὶ ἐφήρμοσαν, ἅπερ οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι ἡμᾶς ἐνετείλαντο. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς τὰς Διαταγὰς τῶν εἶπον «Οὐ μὴ ἐγκαταλίπης ἐντολὰς Κυρίου, φυλάξεις δέ, ἃ παρέλαβες παρ' Αὐτοῦ, μήτε προστιθεῖς ἐπ' αὐτοῖς μήτε ἀφαιρῶν». Ἐρωτῶμεν τὴν Ἱερὰν καὶ Σεβασμίαν Κοινότητα: εἰπάτω ἡμῖν τί τὸ παράνομον, ἀπόβλητον ἐποιήσαμεν ἀκολουθοῦντες τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολόγιον, ὅπερ οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐθέσπισαν καὶ ὑπέ-

γραψαν καὶ ἐσφράγισαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἔξ. Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι; Δύο χιλιάδες ἦσαν οἱ Πατέρες οἱ πνευματοφόροι οἱ τοὺς ἑπτὰ στύλους τῆς ὀρθοδοξίας στερεώσαντες, καὶ κατακρίνοντες ἡμᾶς τοὺς Ἐκείνων πιστῶς ἐπομένους δούλους ἢ κατάκρισις καὶ ἡ μομφὴ μεταβαίνει εἰς τοὺς μακαρίους ἐκείνους καὶ ἐξ ἐκείνων εἰς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τὸ ἐκείνους φωτίσαν καὶ ἐκεῖθεν ἄραι καὶ ἀναθέματα, ὀργὴ καὶ ἐκδίκησις (καὶ νῦν ἐστὶ) εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παραδατῶν καὶ βλασφημῶν. Ἡμεῖς, τοὺς Πνευματοφόρους καὶ θεοκήρυκας ἀκολουθήσαντες, κατεκρίθημεν παρ' ὑμῖν καὶ τὰς καρδίας τὰς ἡμετέρας πολλακίς πικρίας ἐνεπλήσατε. Ἄλλὰ «τίνι οὐαί; τίνι θλίψις; τίνι ἀπορία καὶ σκότος; τίνι αἰωνία κατάκρισις; οὐ τοῖς παραβάταις; τίς οὖν πρέπουσα τούτοις προσηγορία παρὰ τῶν τέκνων τοῦ φωτὸς ἐξευρέθη; Οὐ παραβάται προσαγορεύονται, ὡς εἰς τὰς τῆς σωτηρίας αὐτῶν συνθήκας παρασπονδήσαντες;».

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος πρὸς τοὺς Τραλλιανοὺς εἶπεν «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη Ἰησοῦ Χριστοῦ, μόνῃ τῇ Χριστιανῇ τροφῇ χρῆσθαι, ἀλλοτριὰς δὲ βοτάνης ἀπέχεσθαι, ἥτις ἐστὶν αἵρεσις. Οἱ ἑαυτοῖς παρεμπλέκουσιν Ἰησοῦν Χριστὸν καταξιοπιστευόμενοι, ὥσπερ θανάσιμον φάρμακον διδόντες μετὰ οἰνομέλιτος, ὅπερ ὁ ἀγνοῶν ἠδέως λαμβάνει ἐν ἡδονῇ κακῇ τὸ ἀποθανεῖν... Φεύγετε οὖν τὰς κακὰς παραφυάδας τὰς γεννώσας καρπὸν θανατηφόρον, οὗ ἐὰν γεύσηται τις, παρ' αὐτὰ ἀποθνήσκει. Οὗτοι γὰρ οὐκ εἰσιν φυτεῖα Πατρὸς».

Τί οὖν κατακρίνετε τοὺς τηρητὰς τῶν τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεων; ἐλέγξατε τὸν Ἄπ. Παῦλον τὸν ἡμᾶς διδάξαντα «ἄρα οὖν ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Θεσ. Β. Β. 15).

Οἱ τὸν ἡμέτερον βίον σκοποῦντες καὶ σὺν ἐκείνοις βουλόμενοι καὶ ἡμᾶς συναπολέσαι παρατηρησάτωσαν πρῶτον τοὺς 367 θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐβδόμης Οἰκ.

Συνόδου, τούς στεντορεῖως κεκραγότας· «εἴτις πᾶσαν πα-
ράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνά-
θεμα». Τὴν θεοπνευστίαν τῆς παραδόσεως καὶ ὡς μὴ δεο-
μένης ἀλλοιώσεως, ὑποστηρίζων καὶ τις τῶν θεολόγων
τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης γράφει·
«ἡ παράδοσις τῆς πίστεως δὲν προέρχεται ἐκ τῶν ἀνθρώ-
πων, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ ἀποδοχὴ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς παραδόσεως εἶναι κατ' οὐσίαν ἀποδοχὴ τῆς
ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φανεροῦται ἐντὸς τῆς ἱστορί-
ας». (Γ. Μαντζαρίδου, Παλαμικά σ. 19). Τί τὸ παράνομον
ἐποίησαντο οἱ πατέρες Ζηλωταί; Τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτη-
σαν τὰ δόγματα, ἃ καὶ παρέλαβον οἷς ἄρα καὶ συνανε-
τράφησαν. Οὐδένα ἐλέγχουν καὶ τὴν Δαμόκλειον σπά-
θην οὐ πτοοῦνται, ἀλλὰ πολεμουμένης τῆς καθαρᾶς ἡμῶν,
ὑπὸ τῶν ἀκαθάρτων, πίστεως οὐ σιωπῶμεν. Οὐδένα δει-
λιῶμεν, πλὴν, τὸν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν δυνάμενον κολά-
σαι. Ἔτοιμοί ἐσμεν πρὸς ἀναχώρησιν καὶ ἐξορίαν, ἔτοιμοι
πρὸς πᾶσαν θλίψιν καὶ θάσανον. «Πάντα ὑπὲρ τοῦ Λόγου
δεχόμεθα, πάθει τὸ πάθος μιμώμεθα, αἷματι τὸ αἷμα σε-
μνύνωμεν, ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀνίωμεν πρόθυμοι. Γλυκεῖς οἱ
ἦλοι, καὶ εἰ λίαν ὀδυνηροί. Τὸ γὰρ μετὰ Χριστοῦ πάσχειν
καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ μετ' ἄλλων τρυφᾶν αἰρετώτερον»
(Γρ. Θεολ., Παλαμικά Γ. Μαντζαρίδου σ. 103).

Τὰ ἀσκητικὰ καὶ ἡσθητικὰ σώματα τῶν Πατέρων
δὲν θὰ ἀνθέξουν ἐπὶ πολὺ εἰς τοὺς βασανισμοὺς καὶ οὕτω
οὐ μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου ἀπαλλαγῆσεσθε. Καλέσατε
τοὺς διώκτας τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰδωλολάτρας καὶ τοὺς
τοῦ πάπα Ἰησοῦίτας, ἵνα τὰς κεφαλὰς τὰς ἡμετέρας λά-
βωσι καὶ ὡς ὀψώνια ἐπὶ πίνακι ὑμᾶς προσφέρωσιν. Ἐφε-
τε λέοντας καὶ τίγρεις πειναλέους καθ' ἡμῶν, ἵνα οὕτως
ἐξ ἡμῶν ἀπαλλαχθῆτε· οἱ τὴν πολιτείαν ἀνατρέποντες,
οἱ τοὺς νόμους τοῦ Μοναχισμοῦ ἀθετήσαντες, οἱ «γνώσται
τῶν Πατέρων» οἱ τούτων τοὺς θεοπνεύστους νόμους κα-
ταπατήσαντες, πάντα πράττετε, πᾶσαν συκοφαντίαν καὶ

ἀδικίαν μετέρχεσθε, ἵνα τοὺς τηρητὰς τῶν τῆς Ἐκκλησίας
νόμων Πατέρας Ζηλωτὰς ἐκ μέσου ὑμῶν ἀποβάλητε, ἵνα
μὴ ὡς ἡ Ἡρωδιάς ἐλέγχεσθε, οἱ πολλῶν συμφορῶν αἴτιοι.
Οἴμοι, τίς νὰ μὴ κλαύσῃ τῆς γενεᾶς ταύτης τοὺς ἀνθρώ-
πους; Τίς νὰ μὴ θρηνήσῃ, ἐπεὶ εἰς ὦραν χειμερίαν καὶ
πάνυ ταραχώδη τοὺς οἴακας τῆς Ἐκκλησίας εἰς χεῖρας
ἀπείρων διὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἀμαρτίας ὁ Κύριος δέδω-
κεν. «Τοιοῦτος λαός, τοιοῦτος ἄρχων», ναί, Κύριε, «κατὰ
τὰς καρδίας τὰς ἡμετέρας δέδωκας ἡμᾶς καὶ τοὺς ἄρχον-
τας».

Οἱ Πατέρες Ζηλωταί ἐν ὁδοῦ βαδιοῦντες κύπτοντες
τὰς κεφαλὰς ἐν σιωπῇ· διαβαίνουσιν, καὶ οἱ τούτους
συναντῶντες πικρὸν ἔχοντες τὸ συνειδὸς κατήγορον μὴ
τὴν τῶν Πατέρων θεῶν ὑπομένοντες σκοπεῖτε τίτιν τρόπον
τούτους ἀποβαλεῖν. Οὐκ ἀρκεῖ ὑμῖν ὅτι κακοφρονεῖτε,
ἀλλ' ἑαυτοὺς διάζετε, ἵνα καὶ ὡς διώκται τῶν ἀθῶων νὰ
κατακριθῆτε. Οὐδένα ἀδικοῦμεν καὶ ἀνελεῖν ἡμᾶς ἐπιχει-
ρεῖτε, τοσοῦτον ἢ βασκανία κακόν. Ἀλλὰ ὁ τοὺς ἀθῶους
καὶ ἡσύχους διώκει καθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος ὤθει.

Ἐκαλέσατε ἐπισήμως εἰς τὴν χιλιετηρίδα σας πληθύν
παρανόμων αἰρεσιωτῶν καὶ ἐμίγητε αὐτοῖς Μοναχοὶ ὀρθό-
δοξοί, συμπροσευχηθέντες καὶ συνεφάγετε μὲ προτεστάν-
τας καὶ Ἀθησυνούς, Παπικούς καὶ Ἀρειανούς καταπατή-
σαντες τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς τοῦ Ἁγίου
Χρυσοστόμου, λέγοντος· «πολλάκις ὑπέμνησα ὑμᾶς περὶ
τῶν ἀθέων αἰρετικῶν καὶ τάνῦν παρακαλῶ μὴ συγκατα-
βῆναι αὐτοῖς ἐν τινι πράγματι, μὴ ἐν βρώμασι,
μὴ ἐν πόμασι, μὴ φιλία, μὴ ἀγάπη. Ὁ γὰρ ἀπατῶμενος
καὶ συγκαταβαίνων αὐτοῖς ἀλλότριον ἑαυτὸν
καθίστησι τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ
ἐκκλησίας».

Φαινοτέρως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίων τὴν ἀλήθειαν ἀπε-
δείξαμεν ἐν ὀλίγοις σελίσιν καὶ γνωστὰ τοῖς πᾶσιν ἐκάναμε
τὰ φρονήματα ἀμφοτέρων, τῶν τε Ζηλωτῶν Πατέρων καὶ

τῶν μνημονευόντων. Ὡς ἴδωμεν καὶ τοὺς ἡμετέρους Πατέρας, τοὺς Μακαρίους ἀντιμνημονευτάς τῶν μὴ μετὰ τῶν λατινοφρόνων τὴν συμπροσευχὴν δεξαμένων, τῶν ὁποίων τὰς κεφαλὰς ὁ Βέκκος ἀπέτεμεν. Γεγράφασιν οὕτως πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον. «Οὗτοι (οἱ Παπικοί), δέσποτα ἄγιοι, τὰ κυριώτερα τῆς πίστεως οὐκ ἀπαράτρωτα εἶασαν οὐδ' ἀμώμητα· διὰ τοῦτο μὴ ὅτι καὶ ἀποκόπτονται τοῦ πανταχόθεν Ἰσοῦ τε καλοῦ ὠραιοκόρμου σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῷ σατανᾷ παραδίδονται... Πῶς οὖν θεμιτὸν καὶ θεάρεστον ἐνωθῆναι τοῖς τοιοῦτοις ἡμᾶς, ὧν δικαίως καὶ κανονικῶς ἐξεκόπημεν, Ἄμεταβλήτως ἔχουσι τῶν αἰρέσεων»...

Λέγουσι γὰρ καὶ οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ κανόνες, «εἴ τις ἀκοινωνήτῳ κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, ἀφοριζέσθω». Καὶ πάλιν· «ὁ αἰρετικὸν δεχόμενος, τοῖς αὐτοῦ ἐγκλήμασιν ὑπόκειται». Καὶ ἡμεῖς συνεπόμενοι πιστῶς, τῇ ἐκείνων βοηθείᾳ, τοῖς ἐκείνων δόγμασιν, σπεντορείως κράζομεν καὶ τρανῶς καὶ εὐήχως πλήρεις χαρᾶς πνευματικῆς ὁμολογοῦμεν, ὅσαπερ εἶπον καὶ ἐκήρυξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, καὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ διασαλπίζομεν· «Πάντα τοίνυν τὰ παραδεδομένα ἡμῖν διὰ τε νόμου καὶ προφητῶν καὶ ἀποστόλων καὶ εὐαγγελιστῶν δεχόμεθα καὶ γινώσκομεν καὶ σέβομεν οὐδὲν περαιτέρω τούτων ἐπιζητοῦντες... ταῦτα ἡμεῖς στέρωμεν καὶ ἐν αὐτοῖς μείνωμεν, μὴ μεταίροντες ὄρια αἰώνια, μηδὲ ὑπερβαίνοντες τὴν θεῖαν παράδοσιν». Καὶ καθ' ὃ Μακεδῶν, ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ Πόντου, τῆς χώρας τῆς δεδοξασμένης καὶ Ἁγίων, συνέπομαι τῆς ἐμῆς προγόνοις καὶ σὺν ἐκείνοις χαριέντως κράζω· «Μὴ ἄλλην δόξαν δεδέχθαι ποτὲ περὶ πίστεως ὅλον τὸ φύλον ἡμῶν, Τραπεζοῦντός φαμεν καὶ πάσης Χαλδίας τῆς περιοικίδος ἀπάσης, παρὰ τὰ δεδογμένα ἔκ τε τοῦ πρωτοκλήτου τῶν ἀποστόλων τοῦ πάνου καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Εὐγενίου καὶ τῶν ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ταῦτα γὰρ ἡμεῖς φρονοῦμεν καὶ

δοξάζομεν ὀρθῶς καὶ παρὰ ταῦτα ἕτερον οὐ δεχόμεθα, κἂν εἴ τι καὶ εἴη τὸ κηρυττόμενον, ἀλλ' ὡς ἔκφυλον καὶ ἄθεον οὔτε τις τῶν πάλαι καὶ πρὸ ἡμῶν ἐδέξατο, οὔθ' ἡμεῖς δεξόμεθα πώποτε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΑ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΛΑΘΗ

«Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων καὶ οὐκ ἠσχυρόμην» (Ψαλμ. 117, 46)

Πανοσιώτατοι Γέροντες καὶ Σεβάσμοι Πατέρες, ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ τῆς μικρᾶς ταύτης βίβλου ἐξεθέσαμεν πάνου εὐκρινῶς τὰ κατὰ τῶν Πατέρων Ζηλωτῶν, καθηλώσαντες τοὺς τῶν ἁγίων καὶ δικαίων συκοφάντας καὶ τὴν ἄλογον τούτων καθ' ἡμῶν μῆνιν δήλην ἐποίησάμεθα.

Οὐκ ἔστι θαυμαστὸν ἐὰν τις ὑπὸ ἐξουσίαν ὑπάρχων, τὰς προσταγὰς τοῦ ἑαυτοῦ κυρίου ἀόκνως ἐργάζεται. Οὐδὲ θαυμαστὸν, ἐὰν τις τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ ἰσχυροῦ ὑπομένη. Ἀλλὰ γέ θαυμαστὸν ἐστίν, ἐὰν τις ὡς θολίδας ἀστραπῶν καὶ κεραυνοῦς τὰς ἐπιπλήξεις καὶ παρατηρήσεις ἀσῆμων τινῶν μακροθύμως ὑπομένει. Ἐν τῷ ἀναφερθέντι κεφαλαίῳ ἐγράψαμεν ὀλίγον ἐπιπληκτικῶς, ὡς ἐξουσίαν παρὰ τινος λαθόντες, οὐχ ὁμῶς ἀγανακτήσαντες διὰ τὰς πρὸς τοὺς Ζηλωτὰς ἡμᾶς πολλὰς ὑμῶν συκοφαντίας, ἀλλὰ τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον, ὃν παιδιόθεν, ὑπὲρ πάντα ἕτερον ὑπερέμετρος ἠγαπήσαμεν, τοῦτον πονοῦντες, ἠθελήσαμεν μικρῶς τὸ κακὸν πατάξαι. Πατέρες Σεβασμιώτατοι, ἀνελάθατε ἐξεχούσας θέσεις εἰς τὰς ὑμετέρας Μονὰς καὶ ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι, μὴ ποσῶς ἐν νῷ θαλόντες ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντες πατάξαι τὸ κακὸν καὶ ἀνορθῶσαι τὸ συντετριμμένον. Οὐδόλως σκέπτεσθε ὅτι ἐξ ὑμῶν ἐστὶ —ὡς σκῆπτρα κατέχοντες— τὸν ἱερὸν τοῦ-

τὸν χῶρον ἀνουψῶσαι, καὶ πάλιν, ὑπὸ τῶν θαλασσίων ὑδάτων τοῦτον βυθίσαι.

Πολλοί, Πατέρες, αἱ εὐθύνοι ὑμῶν καὶ βαρέα τὰ ἐνυπάρχοντα ἐπὶ τῶν τραχήλων ὑμῶν λάθη, δι' ἃ φοβερὰν τῷ Θεῷ ἀπολογίαν δώσετε. Τοὺς Ζηλωτάς, χλευάζοντες, διώκετε καὶ τοὺς κομῶντας —τοὺς καταμολύνοντας τὸν Ἅγιον τοῦτον χῶρον— ἐλευθέρως εἰς τὰς Μονὰς τὰς ὑμετέρας δέχεσθε. Τὰ ἀσκητήρια τῶν τετρακοσίων καὶ εἴκοσι Πατέρων Ζηλωτῶν φανερώς τε καὶ ἀφανῶς, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐργάζεσθε, ὅπως ταῦτα ἐκ θεμελίων κατακρημνίσητε τὰ δὲ καταστήματα τῶν Καρυῶν ἀνοίγετε ἀκωλύτως πάσας τὰς ἑορτάς, μικράς τε καὶ μεγάλας. Πολλάκις ἀγανακτοῦντας καὶ ἀποροῦντας προσκυνητὰς εἶδομεν, τούτοις παρηγορήσαμεν, τὸ δὲ ἀσεβὲς τοῦτο ἔργον ἐπὶ τῶν ὑμετέρων, ἀδιαφόρων, κεφαλῶν ἐπεφορτίσαμεν. Τοὺς πολλοὺς ἡμῶν χρόνους, τοὺς ἐν τῷ Μονήρει βίῳ ἔχοντες, ἀριθμοῦμεν καὶ εἰς τούτους ἐγκαυχώμεθα, ἀλλὰ τὰ βάθη τῶν ἡμετέρων καρδιῶν οὐκ ἐρευνῶμεν, ἐάν τινα μικρὰν ἀρετὴν εἰργασάμεθα. Ἐάν τις ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας ἔνθεν κάκειθεν τρέξῃ, ὑπὸ πάντων ὡς ἔχοντας συντετριμμένης τὰς φρένας ὁμολογηθήσεται. Ἐάν τις ἀσκόπως ἐργασίαν τινὰ ἐπιχειρήσῃ, μεταμεληθήσεται οὐ μετὰ πολλοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τῶν πάντων χλεύην καὶ κατάκρισιν ἐμπεσεῖται. Τὴν ἐγκεκλεισμένην ὑπὸ πολλῶν ἐτῶν Ἀθωνιάδα Σχολὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὑμετέρων σεῖς, οἱ ἀτυχεῖς, καὶ αὐθις ἠνεώξατε, μὴ θελήσαντες μαθεῖν τίς τὸ πρῶτον σχολὴν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἐγκατέστησε καὶ τίνες οἱ ἐκείνην ἀνάλωμα τοῦ πυρὸς κατέστησαν. Τὸν «Τράγον» κατεπατήσατε, ὡς καὶ πάντα τὰ πατριαρχικά καὶ αὐτοκρατορικά σιγίλια, καὶ σχολὴν παιδῶν ἐγκατέστησατε, ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας, τὰ τῶν Κλαζομενῶν ζηλεύσαντες.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐπιβουλῶν καὶ φθονερῶν, ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ τῆς ὀρθοδοξίας, διαθέσεων τῆς

Ἀγγλικῆς προπαγάνδας ἔστι καὶ ἡ παντελὴς κατακρημνίσις παντὸς ὀρθοῦ καὶ εὐσεβοῦς δόγματος. Καὶ καλῶς γνωρίζοντες ὅτι οὐ πίπτει ὁ πύργος, ἐὰν κτυπᾶ τις αὐτὸν εἰς τὴν κορυφήν, διὰ τοῦτο συσκευθέντες τὸ Ἅγιον Ὁρος νὰ καταστρέψωσιν, ἀπ' ὅπου ἔλαμψε καὶ λάμπει πᾶσα ἀρετὴ καὶ ἐδράζεται ἡ δικαιοσύνη καὶ πολεμεῖται ἢ κακία. Καὶ μὴ δυνηθεῖσα εἰς τοῦτο μόνη ἡ ἐπιβουλή, ἐβίασεν, καὶ τέλος κατέπεισε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως θία χρώμενον σχολὴν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἐγκαταστήσῃ, στρεβλοὺς καθηγητὰς φέροι, οἱ στρεβλὰ ἐκ τῆς Χάλκης διδαχθέντες, οὗτοι ἅπερ ἐδιδάχθησαν τοῖς μαθηταῖς αὐτῶν διδάξωσιν καί, ἐὰν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει μείνωσιν, τὰς Μονὰς ἀναλάβωσι καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταύτας τοῖς ἐκείνων δόγμασι τελείως ἀλλοιώσωσι καὶ καταστρέψωσιν· ἐὰν ἐν τῷ κόσμῳ ἀναχωρήσωσι, τέλειον τὸν ἀφανισμόν ποιήσουσι τοῖς ἀγραμμάτοις χριστιανοῖς στρεβλῶς, οἱ στρεβλὰ διδαχθέντες, διδάξουσιν. Πολλάκις συνηνητήθημεν μετὰ γνωστῶν μαθητῶν ἢ ἡμᾶς ἐπεσκέψαντο, καὶ τῇ συζητήσει συμπελεκόμενοι δόγματα στρεβλὰ ἤκουσαμεν τελείως ἀσύμφωνα μὲ τὴν δόξαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας. Οὗτοί εἰσιν οἱ μαθηταί, οὓς τὸ Ἅγιον Ὁρος ἐγαλούχησεν, οἱ διαβολογίαν ἀντὶ θεολογίαν διδαχθέντες. Ὅσαπερ δὲ ἤκουσαμεν παρά τε πατέρων τινῶν καὶ μαθητῶν, τοῖς Κλαζομενίοις ἐάσωμεν, ἐπεὶ ἐκείνοις ἔξεστιν.

Καὶ αὐθις τὴν ὑμετέραν Πανοσιολογίότητα ἐρωτήσωμεν· ποῖοι καὶ πόσοι Μοναχοὶ τὰς σπουδὰς ἐν Ἀθωνιάδι ἐποιήσαντο καὶ τίνες εἰσὶν οἱ παρ' ἡμῖν μεμενηκότες; Πάντες ὡς προδότας τὰς Μονὰς αὐτῶν ἐγκαταλείψαντες τῷ κόσμῳ θελήσαντες σῶσαι, τὰ ἐκείνων σκάφη ἄπειρα τῆς ταραχώδους θαλάσσης καὶ ἄνευ ἰσχυροῦ οἴακος ὑπάρχοντα ναυαγήσαντα, αὐτανδρα ὑπὸ τῶν θαλασσίων τῆς ὀμαρτίας πικρῶν ὑδάτων κατεποντίσθησαν. Καὶ αἴτιοι; Σεῖς, οἱ ἄπειροὶ οἰακοστροφοὶ, οἱ τὴν σχολὴν διὰ ξένων —Ἐβραιομασόνων— συνεισφορῶν διατηροῦντες.

Καί ἦσαν οὐκ ἄρκοῦντα τὰ ὑμέτερα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἀπολωλεκυίας ψυχὰς τῷ Θεῷ φρικτὴν ἀπολογίαν δώσετε, οἱ τὸν «Τράγον» καταπατήσαντες καὶ διὰ τετραπλῶν κλείθρων κατακλείσαντες καὶ ὑπὸ πολλῶν φυλάκων ἐπισταμένως φυλάττοντες, ἵνα μὴ ἐξελθῶν τὰς ἀδικίας ὑμῶν, τραγωδῶς κράξῃ, τοῖς πᾶσι δῆλα ποιήσῃ.

Ἵνα δὲ μὴ μόνον ἐμὲ κατακρίνοντες εἰκῆ καὶ ματαίως εἰς μάρτυρας κατατρέξω ἰσχυροὺς καὶ φιλοθέους τοὺς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ξένων στηλιτεύοντας καὶ τὴν ὑμετέραν ἀδράνειαν κατακρίνοντας. Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Φλαμιάτης, ὁ ὢν πρό, περὶ τοὺς διακοσίους χρόνους, ἀναμοχλεύσας πάντας τοὺς τῆς ἐπιβουλῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος σκοπούς, ἔγραφεν εἰς τὸ ἔργον του «Φωνὴ ὀρθόδοξος», «Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ὀλεθριώτερον ἐστίν, ὅτι ἐκίνησεν (ἢ Μασονία) τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ἠνάγκασε τὰς ἐκεῖσε Μονὰς, δι' ἐπανειλημμένων καὶ αὐστηρῶν διαταγῶν, εἰς καθίδρυσιν γενικοῦ σχολείου. Τὸ πρᾶγμα ὡς κινήθην ἐμμέσως δι' ἄλλων, ὑπὸ τῆς ἐπιβουλῆς, ὅσον οἱ σκοποὶ αὐτοῦ φαίνονται, ὅλως ἀντιχριστιανικοὶ καὶ ὀλεθριώτατοι, τόσον καὶ ἐκτὸς τούτου, ἀπλῶς θεωρούμενον, ὑπάρχει μεγάλης λύπης καὶ φρίκης ἄξιον, ἵνα ἀναγκάζωνται, δηλαδὴ οἱ Μοναχοί, οἱ κατ' εὐχὴν ἀπαρνησάμενοι τὸν κόσμον εἰς μαθήτευσιν τῆς τοῦ κόσμου παιδείας, καὶ πολλῷ μᾶλλον ὑπὸ τοιούτους καθηγητάς, ὁποῖους κατέστησεν ὁ κοινὸς καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ὀλεθριώτατος τῆς Ἐκκλησίας ἐχθρὸς διάβολος».

Καὶ πάλιν τὴν ὑμετέραν Πανοσιότητα ταπεινῶς ὑπομιμνησκόμενοι παρακαλοῦντες. Κρατεῖτε ἀσφαλῶς, οὐ τὴν ὑμετέραν ψυχὴν, καὶ τηρεῖτε εἰς τὰ ταμεῖα τῶν ὑμῶν Μονῶν ἄπειρον χρυσίον, ὅπερ ἀνωφελῶς ἐγκέκλεισται, ἀρκούντως ὑμῖν τὸ συνεχῶς συναθροιζόμενον· καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσι πτωχαὶ Μοναχαὶ καὶ πλεῖστα χῆραι καὶ ὀρφανὰ καὶ οὐκ ἠκούσαμεν ποτε ἢ τάδε ἢ ἐκείνη ἢ

Μονὴ ἐδοθήθησθε τόσας χήρας ἢ ὑπάνδρευσε τόσας πτωχὰς παρθένους. Κατέχετε εἰς τὰ θησαυροφυλάκια τῶν ὑμετέρων Μονῶν ἀναρίθμητον χρυσίον ἀκόπως συναθροισθέν, καταβροχθίζοντες ξένους ἰδρώτας καὶ πολλοὶ Γέροντες Μοναχοὶ ταῖς ἐρήμοις ἀσκούμενοι στεροῦνται καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Εἴκοσι Μοναὶ ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν· οὐδεὶς ἐν αὐταῖς βιούτων νουνεχῶς ἐσκέφθη, ἵνα ἀντὶ τῆς παρανόμου καὶ θεβορβορωμένης σχολῆς εἰσηγηθῇ δι' ἐν γηροκομεῖον διὰ τοὺς, οὐδένα ἔχοντας, Γέροντας ἀσκητὰς καὶ ἐρημίτας.

Ἄλλ' αὕτη ἐστὶν ἡ διοίκησις καὶ ἐξουσία ἡ ὑμετέρα, οἱ μήποτε ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Εὐαγγελίου ὑποτάξαντες. Τοὺς εἰρηνικοὺς Πατέρας διώκετε, συνεχῶς συκοφαντοῦντες, ἐντὸς τῶν κελλίων τῶν πτωχῶν, ὡς εἰς πατρικὰ ὑμῶν κτήματα εἰσέρχεσθε, κόπτοντες καὶ γυμνοῦντες καὶ καταστρέφοντες ξένας περιοχὰς, θλίβοντες καὶ βασανίζοντες τοὺς Πατέρας, μὴ ποτε μελετῶντες ἄπερ συνεχῶς ἀναγιγνώσκετε, «δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς», ἀλλὰ καλῶς μάθετε ὅτι «τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται».

Τὸ ἐνυπάρχον ἐπὶ χιλίους καὶ πεντακοσίους χρόνους, καὶ τὸν ἱερὸν ὑμῶν τόπον κυβερνῶν Εὐαγγέλιον κατεπατήσατε καὶ ὑπὸ τῶν πελμάτων τῶν ὑμετέρων ποδῶν θέσαντες, μὴ νουνεχῶς ἐργασθέντες νόμους παρανόμους, ἀσυγγενῆ πρὸς τὰ ἀνθρώπινα σπλάγχνα, ἐποίησατε καὶ Χάρτην Καταστατικὸν, ὠνομάσατε, οὕτως οἱ τρεῖς Μασόνοι Μοναχοὶ οἱ τοῦτο, τῇ ὑποβολῇ τῆς Μασονίας, συστήσαντες, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ὑμῶν τὴν ῥεπούμπλικαν θέσαντες καὶ ἄρτι σεῖς ἐστε οἱ πρῶτοι παθόντες καὶ στενάζοντες. Εἰς ὥρας Λειτουργίας ῥάδιον ἠκούσαμεν ἐν τῷ ἀστυνομικῷ μεγάρῳ εἰς τρανὴν ἔντασιν παίζον καὶ οὐδὲν διεμαρτυρήθητε, ἀπὸ τὴν ἔναντι τοῦ μεγάρου ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου. Συνεχῶς εἰς πάντα τὰ πολιτικὰ γραφεῖα τῶν Καρυῶν ἡμέρας ἑορτασίμους ἠκούσαμεν ἔω-

θεν τοὺς ἐργάτας μὲ χειρομηχανὰς κόπτοντας ξύλα καὶ οὐδεὶς ἤρε φωνὴν διαμαρτυρίας. Τὸν «Τράγον» ἀσφαλῶς ἐνεκλείσατε, οὐκ ἀφίετε τοῦτον ἵνα κράξῃ. Σεῖς τὴν ῥεπούμπλικα, φοβεῖσθε καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ὁμμάτων παρωπίδας θελήσαντες βαλεῖν κρεμάσαντες καὶ τὴν Δαμόκλειον σπάθην ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, ἴσως οὕτω σιγήσωμεν μὴ τὰ παράνομα ἐλέγχοντες. Ἄλλ' ἤγγικεν καὶ τὸ τέλος ὑμῶν τῶν τολμησάντων «τὸν Τράγον» λιμοκτονῆσαι, τὸν ὑμᾶς μὴ ἀφήσαντα παράνομα ποιῆσαι. Πτωχοὶ καὶ ἄσημοι ἐνταῦθα παραγεγόναμεν, τὸν σκοπὸν τὸν ἡμέτερον ἀφέντες, ἐξουσίας εἰς τὰς Μονὰς ἐλάβετε καὶ ταύτας μὴ καλῶς καὶ Εὐαγγελικῶς καταχρῶμενοι βίαν καὶ τυραννίαν πρὸς τοὺς μικροτέρους μεταχειρισθέντες ταύτας διελύσατε καὶ κενὰς Μοναχῶν ἀφήσατε. Καὶ ὥσπερ ὁ λύκος ὁ ἐν τῇ θυέλλῃ χαίρων, οὕτω καὶ ἡ Μασονία ἠλάλαξεν, ἀντιτραγικῶς κράξασα, ἰδοῦσα τὰ ἑαυτῆς σχέδια αἰσίως βαδιοῦντα. Καὶ τὴν ἐξαδέλφην αὐτῆς «Ζωὴν» θωπεύσασα τὰ κυνάρια ταύτης ἐνταῦθα ἀπέστειλεν εἰς σχῆμα Μοναχῶν, πολλὰς Μονὰς καταλαβόντες, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ πλῆθος νέων Μοναχῶν, καλῶν καὶ εὐλαβῶν παιδῶν, οἵτινες ἀμαθεῖς καὶ ἀμύητοι εἰσέτι εἰς τὰ τῶν τούτων Γερόντων, ζωϊκὰ φρονήματα. Καὶ τὰ ἀπὸ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἐτοιμαζόμενα σχέδια τῶν Μασόνων ἐπὶ τῶν ὑμετέρων ἡμερῶν τετελευτήκασι. Τόσον δραστηρίως ἢ ἐπιβουλὴ ἐργάζεται, ὅσον ὑμεῖς οἱ ἡγούμενοι καὶ προϊστάμενοι καθεύδετε ἀμελοῦντες. Σκοπὸς τῆς ἐπιβουλῆς ἀφ' ἑνὸς νὰ καταστρέψῃ τὰς ὀρθοδόξους ἐν Ἑλλάδι Μονὰς, διὰ νὰ μείνουν ἄνευ Μοναχῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὰ ὀλέθρια τῆς «Ζωῆς» ἀντιμοναχικὰ πνεύματα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ν' ἀλλοιωθοῦν τὰ αὐστηρὰ τυπικὰ τῶν ἡμετέρων Μονῶν καὶ τέλος ὅπως καταστῆσῃ ταύτας κέντρα τῆς «Ζωῆς».

Καὶ αἴτιοι; σεῖς, καὶ πάλιν, οἱ τὴν παρακαταθήκην τοῦ Μοναχισμοῦ μὴ φυλάξαντες καὶ ταύτας εἰς τοὺς προ-

δότας, σεῖς ἐπροδώσατε. Ἡ εὐλάβεια ἤρξατο ἡμέρα τῆς ἡμέρας ν' ἀποσκιρτᾷ ἐκ τῶν προδοθεισῶν αὐστηρῶν κοινοβίων, αἱ πολλαὶ ἀγρυπνίαι ἤρξαντο δραπετεῦειν καὶ αἱ τῶν παλαιῶν Πατέρων νηστεῖαι ἀντικατεστάθησαν μὲ τραπέζας ἀβροδιαίτους. Τὰ πάντα μετετρέπη, οὐδὲν τὸ ὀρθὸν μεμένηκεν. Βλέποντες οἱ Ζωϊκοί, οἱ προικοθηραὶ καὶ φιλοχρήματοι, πεπληρωμένα τὰ βαλάντια τῶν Μοναχῶν ὥνπερ κατέλαβον, κατ' ἀρχὰς ἀπεδίωξαν τοὺς παλαιούς ἡγούμενους καὶ προϊσταμένους καὶ οὐκ ὀλίγους τῶν πτωχῶν Πατέρων — οἵτινες στενάζουσι καὶ καταρῶνται τοὺς αἰτίους — καὶ ἐν συνεχείᾳ ἤρπασαν ὄλον τὸ χρῆμα καὶ ἠγόρασαν κτήματα πλοῦσια καὶ κτίσαντες Μονὰς συνεκέντρωσαν, τοῦ ἰδίου φρονήματος, νέας Μοναχὰς, ἃς καὶ οὐ πᾶνυ βραδέως ἐπισκέπτονται, οἱ ἡγούμενοι τὰ πνευματικὰ τέκνα καὶ οἱ ἀδελφοὶ τὰς πνευματικὰς ἀδελφὰς καὶ μένουσιν ἄνδρες Μοναχοὶ εἰς γυναικείας Μονὰς συνεσθίοντες καὶ συνομιλοῦντες ἐλευθέρως καταπατοῦντες τὸν 3ον κανόνα τῆς Πρώτης Οἰκ. Συνόδου.

Περὶ τούτων ἀρκούντως ὠμιλήσαμεν, οἱ αἴτιοι τῷ Θεῷ λόγον δότωσαν.

Προσθέτοντες παραβάσεις ταῖς ἀμετρήτοις παραβάσεσιν ὑμῶν καὶ ἀμαρτήματα ἐπὶ τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ὑμετέρων τὰς ἀκοὰς ἐκκλίνατε εἰς μὴ καλὸν ψίθυρον, μὴ σκεπτόμενοι θάρος καὶ εὐθύνην καὶ τὴν ἀνεξίτηλον ἱστορίαν. Τὸν Βαραβδᾶν ἠλευθερώσατε καλύψαντες διὰ τῆς σιωπῆς, αὐτοῦ τὰς βλασφημίας, τὴν δὲ δικαίαν ἀφορισμῶ καθυπεβάλατε, οἱ κακοφρονοῦντες, τὴν ὀρθοφρονοῦσαν, οἱ ἄδικοι τὴν δικαίαν, οἱ σκληροὶ τὴν ἀνοικτόχειρα καὶ ἐλεήμονα.

Κρατεῖτε τὰς ῥάβδους, προεκτείνοντες τὰς γαστέρας, ἀλλ' ὡς Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ὁρους — ἰσχὺν ἔχουσα τοῖς πᾶσιν — ὅτε ὁ μεγαλύτερος θλάσφημος ὄλων τῶν αἰώνων, Νίκος Καζαντζάκης, ἐβλασφήμει δημοσίως καὶ ἐρρύπα:νε καὶ κατεσπίλου τόσας ἀκοὰς καὶ καρδίας οὐδε-

μίαν διαμαρτυρίαν οὔτε δημοσίαν οὐδὲ ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐποιήσατε. Ὅτε δὲ ἔγραφεν ἡ Καθηγουμένη Μαγδαληνὴ τοὺς «Δημίους» καὶ ἕτερα τινὰ, πλήρη ὀρθοδόξου περιεχομένου τότε ἠνεώξατε τὰς ἀκοὰς τὰς ὁποίας «ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων» συνέκλεισεν, τότε ἐλύθη ἡ μογίλαλος καὶ ἄλαλος ὑμετέρα γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἡ ἀδιαφορία, ὡσπερ σεῖς τὴν τοῦ «Τράγου», τότε ἐκινήθησαν οἱ εἴκοσι δόνακες γράφοντες καὶ ὑπογράφοντες γράμματα ἀσύμφωνα μὲ τὸ Μοναχικὸν ἐπάγγελμα καταπλανήσαντες τοὺς ἄνους ἱεράρχας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀφορισμὸν ἐξαπέλυσαν, οἱ παραβάται κατὰ τῆς ἐννόμου. Ἀλλὰ μὴ εὐρῶν οὗτος ὁ μέλας κόραξ ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἐκείνης κεφαλὴν πάλιν τὴν παράνομον κιβωτὸν τῶν ἐκείνων κεφαλῶν ἐπανέκαμψεν ὡς ἀξίων κατοικητηρίων. Οὐδὲν τὸ κοινὸν μετὰ τῆς Καθηγουμένης ἔχω γράφων καὶ ταύτην ὑποστηρίζω.

Πλὴν, λυπούμενος διὰ τὴν ὑμετέραν βίαν καὶ ἄλογον ἀπερισκεψίαν, ταύτας ἠναγκάσθη τὰς γραμμὰς σημειῶσαι. Ὁ Χριστός, Πατέρες, εἶπεν «εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς» καὶ «εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε». Ταῦτα εἶπεν ὁ Χριστός καὶ σεῖς συνεβουλευσατε ἐπὶ κακῶ, προετρέψατε Ἐκκλησίαν ν' ἀφορίσῃ! καὶ ποίαν; Μοναχὴν ὀρθόδοξον! Καὶ διατί καὶ τίνας ἔνεκεν; ἐπεὶ οὐ κακοφρονεῖ, οὐ φρονεῖ τὰ ὑμέτερα. Ἀλλ' αὕτη ἐστὶν ἡ ἰσχὺς ἢ ὑμέτερα; ἢ ἰσχὺς τῶν ἐν νυκτὶ θαδιούντων, κατάρες, διωγμοὶ καὶ ἀφορισμοί. Ἡὔρατε τὴν λύσιν, ἐλάβετε εἰς χεῖρας τὰ ἀνίσχυρα ὄπλα, ἀφορισμός, διωγμός, ἀπέλασις καὶ ἀποσχηματισμός «δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχηρτος ἡμῖν ἐστὶ» (Ἠσ. 3,10). «ἐνεδρεύσωμεν δὲ τὸν δίκαιόν, ὅτι δύσχηρτος ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καὶ ὀνειδίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα νόμου...» (Σ. Σολωμ. 2, 12). Ἴνα τί διώκητε καὶ ἴνα τί ἀφορίζητε; Καλέσατε εἰς ἀπολογία, ἀναιρέσατε δημοσίως τὰς γεγραμμένας βίβλους, ὑψώσατε τιμίως ἑαυτοῦς ἔμπροσθεν τῶν

ἄλλων. Ἀλλ' ἄρτι αἰσχύνθητε, ἐπειδὴ ἄνδρες ὄντες ὑπὸ γυναικὸς ἐνικήθητε, εἴκοσιν οἱ τὴν παράνομον ἐπιστολὴν ὑπογράψαντες ὑπὸ μιᾶς ἠττήθητε Μοναχῆς. Μία ἀδύνατος χεὶρ εἴκοσι γραφίδας ὡς καλαμίους καὶ τεθλασμένας ῥάβδους συνέτριψεν. «Σκληραὶ χεῖρες καὶ ἄκαμπτοι καὶ πρὸς εὐποιῖαν συνεσταλμένοι τὴν ἐλεήμονα καὶ ἀπλόχευρα Ἠγουμένην ἀφώρισαν! Οἱ τὰ ἀργύρια φιλοῦντες τὴν μισοχρήματον καὶ τῶν ἐνδεῶν μητέρα ἀδίκῳ ἀφορισμῷ κατέκριναν. Ταῦτά εἰσι τὰ τῶν ἀπερισκέπτων ἐνεργήματα καὶ τῆς βίας τ' ἀποκυήματα». Ὑπὸ γυναικὸς ἐταπεινώθητε, ὑπὸ γυναικὸς ἣτις τρέφει δεκάδας πτωχοὺς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, εἰς οὗσπερ σεῖς, τὰ Μοναχικὰ σπλάγγχνα, κατεκλείσατε.

Ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔργῳ «Κεραυνός» κεκαλυμμένως περὶ ἀφορισμοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ κεφαλαίῳ ὠμιλήσαμεν, τὴν καθηγουμένην ἐννοοῦντες, μὴ τότε γνωρίζοντες τίς ὁ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος νοθεύσας καὶ ταύτην πλανήσας. Μαθόντες δὲ ὅτι νήλῳς ἐστὶ καὶ νεοφώτιστος καὶ μὴ τὸ παράπαν δυνάμενον εἰρηνεῦσαι, καλύπτομεν μὲν τοῦτον τοὺς δὲ ἡμετέρους προεξάρχοντας παρακαλοῦμεν μὴ καὶ αὐθις εἰς τὰ αὐτὰ πέσωσι λάθη, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι ἴδιον τῶν Μοναχῶν εἰς κακὸν συμβουλευσαί, οὔτε κατάρας — εἰς ὀρθοφρονούντας — ἐξαπολυσαί, οὔτε ἀπ' ὄθεν εὐλογία καὶ εὐρίνη θὰ ἐστέλλοντο, νὰ στέλλωνται ὀργὴ καὶ κακία.

ΕΤΕΡΟΝ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

«Ἐνὸς κακοῦ γενομένου μύρια ἔπονται».

Οἱ τὰς τοῦ κόσμου χαρὰς ψευδεῖς καὶ ἀπολαύσεις ἀφέντες καὶ τῇ ἐρήμῳ παραγενόμενοι Πατέρες, δι' οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν εἰς τοῦτο προέβημεν πάρεξ διὰ τὰ ἡμέτερα, ὅσαπερ ἀδίκως καὶ ἀλόγως καθ' ἡμῶν εἰργασάμεθα, τῇ ἐρήμῳ ἄρτι ζῶντες ὑστερούμενοι καὶ κακουχούμενοι καὶ τὴν σάρκα διὰ τῆς ἀνεχεῖας καταπιεζόμενοι, ἴνα

οὕτω τὸν Θεὸν εἰς οἶκτον καὶ εὐσπλαγγνίαν φέρωμεν καὶ φίλοι Αὐτοῦ εἰς τὸ μέλλον γενησόμεθα.

Οἱ πολλὰ τῷ κόσμῳ καὶ ποικίλως δουλευσαντες καὶ ὑπερμέτρως τῷ Θεῷ λυπήσαντες ἔδει αὐτοῖς καὶ πολλὴν καὶ τρανὴν τὴν μετάνοιαν ἐνδείξασθαι μὴ τὸ παράπαν ἀνεσιν καὶ ἀνάπαυσιν ἐν ἑαυτοῖς ζητοῦντες, ἀλλ' εἰς ὄσους ἢ ἀμαρτία τὸ πάλαι ἐπλεόνασε, τούτοις ἄρτι διὰ τοῦ κόπου καὶ ταλαιπωρίας ἢ χάρις νὰ ὑπερπερισσεύσῃ. Μικρὸς ἐστὶν ὁ ἀγὼν διὰ τὰς ἐλλείψεις καὶ στερήσεις, ὅσπερ ὑπομένομεν, συγκρινόμενος μὲ ὅσα οἱ ἀσύνετοι ἐν τῷ κόσμῳ ὄντες κατειργασάμεθα, ἀλλ' ἀγὼν ἐστὶ, εἰ καὶ μικρὸς, διὰ τὸν Θεὸν γενόμενος, καὶ δύναται τὰ ἡμέτερα ἀφ' ἡμῶν ῥίψαι καὶ οἰκείους Αὐτοῦ ποιῆσαι. Ἄλλ' οἱ Πανοσιώτατοι Πατέρες, οἱ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἀποτελοῦντες, οἱ τόσας φρικτὰς ἀρὰς καὶ ἐπιτίμια καταπατήσαντες ἄνετον βίον ζηλεύσαντες, ὅλως ἀνοίκειον τῶν Μοναχῶν καὶ ἀσύμφωνον μὲ τοὺς φρικτοὺς ὄρκους, ὅπου τῇ ὥρᾳ ἡμετέρας, εἰς Μοναχόν, χειροτονίας δεδώκαμεν, ὀχήματα καὶ ποικίλιαν εἰδῶν αὐτοκινήτων ταῖς ἐρήμοις ἔφεραν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀσκουμένων Πατέρων ταραξάντες εἰς κοσμικὸν περιβάλλον τὸν τόπον τῆς μετανόιας μετατρέψαντες. Οὐδεμίαν πρόνοιαν διὰ τὴν ψυχὴν τὴν ἡμετέραν μεταχειριζόμεθα, εἰ μὴ τὸ «τί φάγωμεν καὶ τί πίνωμεν». Ταῦτά εἰσι τ' ἀποτελέσματα τοῦ πλοῦτου, «ἔφαγε καὶ ἔπιεν ὁ λαὸς καὶ ἀνέστη παίζειν» (Ἔξ. 32, 6). «Ἐφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἐλιπάνθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἡγαπημένος· ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη, καὶ ἐγκατέλιπε Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτόν» (Δευτ. 32, 15). Οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐπὶ χιλίους καὶ πεντακοσίους χρόνους ἑαυτοὺς ἐξέτριψαν ταῖς ἐρήμοις ποτίσαντες τὸν ἱερὸν τοῦτον τῆς Παναγίας Παράδεισον μὲ ἀσκητικούς ἰδρώτας, κακουχούμενοι καὶ ἐν γνώσει ὑστερούμενοι, οὕτως ἠδυνήθησαν ἑαυτοῖς τὸν Θεὸν οἰκαιοποιῆσαι. Ἡμεῖς δὲ διὰ τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐκόλου ζωῆς τελείως ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ χωρίσαντες πρὸς Αὐ-

τὸν ἑαυτοὺς καταστήσαντες τῆς λιγείας Ἐκείνου φωνῆς μὴ εἰδότες, τῆς λεγούσης: «Δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἐάν, Πατέρες, ἦτο εὐκόλος ὁ Παράδεισος καὶ ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ συνοίκησις οὐκ ἂν εἶχεν ἐμποδοστάτας τὰ ἡμέτερα ἔργα, ἀλλ' ἀκωλύτως πάντας εἰσεδέχετο. Ἐάν ἦτο εὐκόλος ἢ κληρονομία τοῦ παραδείσου, καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ ἄρπαγες, οἱ θεατρικοὶ καὶ οἱ οἰνόφιλοι εἰσέβαινον ἂν εἰς αὐτόν. Ἄλλὰ καιρὸς δακρύων καὶ ἰδρώτων ἐστίν. Ἐνταῦθα οἱ ἀγῶνες καὶ ἐκεῖ τὰ ἔπαθλα. Οὐδεὶς ἐν τῷ παραδείσῳ ἀνῆλθε μετ' ἀνέσεως, ἐπειδὴ καλῶς ἐγνώριζον ποῦ ὁ δρόμος κατανατᾶ τῆς ἀνέσεως. Πάντες οἱ ἅγιοι διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ γεγόνασι κληρονόμοι, καὶ ἡμεῖς ἠθελήσαμεν ἄλλην χαράξαι ὁδόν, ἵνα τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου ἀπολαύσωμεν, ἄνευ κόπου καὶ ἰδρώτων.

Πάντες οἱ πρὸ ἡμῶν ἀσκήσαντες θάδην ἐτελείουν τὰς ἐργασίας αὐτῶν, κοπιᾶζοντες καὶ ἰδρῶντες, τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἐκπληροῦντες· «ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου φογεῖν τὸν ἄρτον σου» (Γέν. 3, 19), καὶ τῇ σήμερον πούλησαν καὶ ἰδιόκτητα αὐτοκίνητα (καὶ τὸ λυπηρὸν καὶ εἰς αὐστηρὰ κοινόβια) εἰς τὴν ἔρημον ἐφέρατε πρὸς σύντομον μετακόμισιν ἰχθύων, σιγαρέττων διὰ τοὺς Μοναχοὺς (!) καὶ ἐφημερίδων, καὶ κρεῶν (!!!) καταπατήσαντες διὰ τῆς κρεοφαγίας 51ον Ἀπ. κανόνα καὶ 34ον Ἀγ. Νικηφόρου. Προϊστάμενοι καὶ Ἠγούμενοι ἀφέντες τὰς κατανυκτικὰς τῶν Πατέρων βίβλους, πρὸς ἐκμάθησιν τῶν τῆς πολιτείας ἐφημερίδας καὶ κοσμικὰ περιοδικὰ ἀναγινώσκουν, τὸν πολῦτιμον αὐτῶν καιρὸν ἀσκόπως παρέρχονται. Ἐκ τῶν γυναικῶν αὐτοὺς ἀπεμάκρυναν καὶ τούτων τὴν φωνὴν εἰς τὰ ῥάδια ἀκούουσι, καὶ ταύτας ἡμῖν γύμνους ἐν ταῖς ἐφημερίσιν θεῶνται.

Καπνοσύριγγες καὶ δακτύλιοι καὶ ἕτερα κοσμικὰ ἀντικείμενα, ὅπερ οὐκ ἔξοστιν, εἰς τὰ καταστήματα τῶν Καρυῶν πωλοῦνται καὶ οὐδεὶς ὁ ἐλέγχων, «πάντες ἐξέκλι-

ναν, ἅμα ἤχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός». (Ψαλμ. 13, 3). Ἐπὶ ἄλλα γε «τὰ ἐγκαταλείμματα τῶν ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσονται» (Ψ. 36, 40). Πολυλάκις εἰς καταστήματα τῶν Καρυῶν εἶδομεν ὑπερμεγέθεις φωτογραφίας γυναικῶν διαφημιζούσας σιγαρέττα καὶ ἄλλα εἶδη ἐμπορευμάτων, καὶ ἡμεῖς ὡς «χύδην ὄχλος καὶ καθυστερημένοι» ἐσιωπήσαμεν μὴ θελήσαντες τὰ ἡμέτερα ὄμματα ἐξοικειῶσαι καὶ κατὰ κόσμον μορφῶσαι, σεῖς δὲ οἱ τὸν Ἱερὸν τῆς Παναγίας περίβολον, χερσῶσαντες, οἱ τὸ ἀπύλωτον στόμα τοῦ «Τράγου», τὸ καὶ κεκλεισμένον κράζει καὶ τὰς ὑμετέρας ἀδικίας ἐλέγχει, κλείσαντες, ἰσχυρὰς κλεῖδας καὶ διπλοῦν τὸ ἔρκος θέσαντες οὐδεμίαν παρατήρησιν τοῖς παραβάταις, καλέσαντες τούτοις, ἐποιήσατε.

Ἐργὴν, κατὰ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀθῶν Πατέρων Ζηλωτῶν, καὶ μῖσος τρέφετε (οἱ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ συντόμως ἀναμεινάτε) καὶ τὸ μόνον μέλημα ὑμῶν τοῦτό ἐστι, πῶς τοὺς ἀθῶους ἐκ μέσου ὑμῶν ἀποβαλεῖν, ἵνα μὴ ἐλέγχῃσθε, οἱ πολλῶν συμφορῶν αἴτιοι. «Κατανοεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν δίκαιον καὶ ζητεῖ τοῦ θανατῶσαι αὐτόν» (Ψαλ. 36, 33).

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ Ἑτέρα τῆς Ἀδρανόυς Ἱεράς Κοινοτήτος

Οἱ τὴν παρακαταθήκην τοῦ Προφήτου Μωϋσέως μὴ φυλάξαντες καὶ τοὺς νόμους καὶ ἐντάλματα τῶν προφητῶν ἀθετήσαντες, Ἑβραῖοι, εἰς πάντα τῆς οἰκουμένης τόπον διεσπάρησαν, ἵνα τὸν τῆς παραβάσεως καὶ παρακοῆς καρπὸν τρυγήσωσιν. Διασπαρέντες, οἱ τὸν Χριστὸν μὴ παραδεχθέντες, μῖσος κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἄσπονδον τρέφουσι τὸ πᾶν μετερχόμενοι, ὅπως τὸν ἡμέτερον Θεὸν σωματικῶς σταυρῶσαντες καὶ τοὺς Ἐκείνου δούλους καὶ μαθητὰς ἐκ πάσης γῆς ἐξοντώσωσι καὶ ἀφανίσωσιν. Βλέ-

ποντες, οἱ παμμίαιοι Ἰουδαῖοι, ὅτι ἐκ τῶν Ἑλλήνων διδασκάλων ἀρχῆθεν τὰ φῶτα πάσης ἐπιστήμης καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἀνὰ τὴν οἰκουμένην διεδόθησαν, ἔτι μᾶλλον πάσης ἄλλης φυλῆς τὴν ἡμετέραν τῶν Ἑλλήνων φθονοῦσι καὶ ἐπιβουλεύονται. Βλέποντες ὅτι ἡ θεολογία τῆς ἡμετέρας ἀληθοῦς πίστεως περισσοτέρως καὶ εὐληπτοτέρως διὰ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς τῶν γραμμάτων ἐρμηνεύεται καὶ διευκρινίζεται, ταύτην τὴν πλοσίαν καὶ γλαφυρὰν γλῶσσαν ἠθέλησαν τελείως ἀλλοιωῶσαι καὶ ἀφανίσαι καὶ οὕτω μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀκατάληπτα καὶ ἀνερμήνευτα γενήσονται τὸ τε Εὐαγγέλιον καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς Ἐκκλησίας βίβλοι. Μὴ τολμήσαντες οὗτοι κατ' εὐθείαν αὐτοὺς ὡς στρεβλωτὰς ἐμφανίσαι καὶ προβάλλεσθαι καὶ αὐθις εἰς τὰ ἐκείνων κυνάρια ἔδραμον, τοὺς Ἑλληνας προδότας, τοὺς ἐπιβούλους τῆς αὐτῶν πατρίδος καὶ θρησκείας, ἵνα μέσῳ τούτων τὸ ἐκείνων πονηρὸν θέλημα ἐφαρμόσαι.

Ἐναλαβὼν σκῆπτρα καὶ ἡγεσίαν τῆς Ἑλλάδος ὁ Γεώργιος Παπανδρέου ἀφήσας τὰς πολλὰς καὶ τρανὰς τοῦ κράτους ὑποθέσεις σθεναρῶς εἰργάσθη, πῶς ἐκ τῶν σχολείων τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἐξαλείψαι, καὶ τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐχον γλῶσσαν τῶν γραμμάτων ἀλλοιωῶσας νέον σύστημα παιδείας εἰς δημῶδη διάλεκτον ἐποίησεν. Ἐπὶ ἄλλα κοπέντος τοῦ νήματος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, κακῶς τὸ ζῆν ἐξεμέτρησεν.

Ἐνάλαβον ἕτεροι, οὐδενὸς διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος καὶ πρόδοτον ἐργασθέντος, καὶ οὐ μετὰ πολλοῦ καὶ ὁ νῦν κυβερνήτης Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς. Ἐλθὼν ἐν Ἑλλάδι λόγους πολλοὺς ἐξεφώνησεν, εἰς ὑψηλοτέραν μοῖραν ἑαυτὸν τοῦ Θεοῦ θέσας, τὴν Ἑλλάδα θελήσας ἄνευ τοῦ Κυρίου σῶσαι μὴ τὸ καθόλου τὸ Ἐκείνου Ὄνομα εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσθεῖς. Ἐνάλαβε τὴν ἐξουσίαν καὶ οὗτος, τῆς πολυβασανισμένης Πατρίδος, ταῦτά, ὡς καὶ οἱ τούτου προκάτοχοι, κατὰ τῆς θρησκείας ἐργάζεται. Μὴ ἔχων σθένος ἐρυτὸν τοῖς ἐπιβούλοις τῆς Πατρίδος ἀντιπαρα-

τάξαι, υπέγραψε και έσφράγισε τὰς τούτων κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀποφάσεις καὶ ταύτας μέσῳ τῶν ὑπουργῶν εἰς τὰ σχολεῖα ἀπέστειλε, τὴν δημῶδη διάλεκτον ἐφαρμόσας, καὶ τὸ αἰσχιστον πάντων, καὶ εἰς ταῦτα τὰ Ἑλληνικὰ πανεπιστήμια! Καὶ οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον τελείως εἰς λήθην θὰ ἔλθῃ ἢ γλαφυρὰ καὶ πλουσία τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα! Ἡθέλησαν οἱ Ἕλληνες ν' ἀποβάλουν τὴν ῥερητορευμένην καὶ πλουσιωτάτην πάσης ἐτέρας γλώσσης, τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποῖαν ἐθαύμασαν ἡμέτεροι καὶ ξένοι διδάσκαλοι, ἀρχαῖοί τε καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων.

Ἡθέλησαν νὰ ὑποτιμήσουν τὴν μόνην γλῶσσαν, ἐν τῇ ὁποῖα τὸ πρῶτον τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἐγράφη, τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἀποστόλων, τὴν γλῶσσαν τῆς Οἰκουμένης, αὐτῆς τῆς Θεολογίας, τὴν γλῶσσαν τῶν Οἰκουμηνικῶν Συνόδων. Ἐπιπολαίως σκεπτόμενοι, οἱ τὴν Ἑλλάδα ἰθύνοντες, οἱ ταύτης τὰ θέμεθλα κατασκάπτοντες, προσεπάθησαν τὴν γλῶσσαν καταστρέφαι, τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἐξήπλωσεν εἰς τὰ βάθη καὶ πέρατα τῆς Ἀνατολῆς ὁ πολὺς Μακεδῶν Ἀλέξανδρος, τὴν πρόξενον τοῦ εὐκόλως καὶ προῶρως ἐξαπλωθέντος χριστιανισμοῦ καὶ ἀσκητισμοῦ, τὴν γλῶσσαν τὴν μελίρρυτον, τὴν ὁποῖαν, πιθανόν, νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ.

Πατέρες Σεβασμιώτατοι τοῦ ὕπνου, ἐγέρθητε καὶ τὴν ἀνεξίτηλον ἱστορίαν φοβήθητε καὶ ἑαυτοὺς ὑψώσατε ἔμπροσθεν τῶν παρανόμων. Ὁ σταυρὸς ἐκ τοῦ κοντοῦ τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας κατήρχετο ἐπὶ Γεωργίου Παπανδρέου, ὁ σταυρὸς ἐκ τῶν στεμμάτων τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν κατῆλθε καὶ τὴν τούτου θέσιν ὁ φοῖνιξ ἐπὶ Γεωργίου Παπαδοπούλου κατέλαβεν, ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἠλλοιωθῆ καὶ ἢ θρησκεία ἐπροδόθη καὶ σεῖς εἰς τὰς τῆς πολιτείας ὑποθέσεις ἑαυτοὺς ἀνεμίξατε, ἐφημερίδας ἀναγνώσκετε. «Διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων κλεῖδα εἰς τὰ ὑμέτερα στόμα- 79

Ἐπερηγάπησε τούτοις καὶ ἐδοθήθησεν ὡς ἐν Αὐτῷ μόνοι οὗτοι ἐμεμενήκεσαν, μὴ τῇ πολυθειᾷ ἐμπλεκόμενοι καὶ αὐθις, ἰδὼν ὁ προγνώστης Θεὸς ὅτι ἡ ἐκείνων καρδιά τῇ κακίᾳ ῥέπει, ἵνα ἀναπολογήτους αὐτοὺς καταστήσῃ δεινούς τὸν νοῦν καὶ πάνυ εὐφρεῖς ἐποίησεν, ἵνα διὰ τῆς συνέσεως κρίσιν ὀρθὴν, ποιείτωσαν καὶ παρ' Αὐτῷ αἰεὶ μείναντωνσαν. Προφήτας δὶς καὶ τρεῖς καὶ πολλάκις τούτοις ἐξπέστειλε, καὶ οἱ μὲν τὴν Ἐκείνου ἐπὶ γῆς ἔλευσιν προανῆγγειλαν, ἄλλοι αἰχμαλωσίας καὶ δεινὰς συμφορὰς τούτοις ἐμήνυσαν καὶ ἕτεροι κόλασιν καὶ πῦρ αἰώνιον αὐτοῖς ἐκφοβοῦντες, ἵνα τὸ ἐκείνων ἐν ἀμαρτίαις καὶ εἰδωλολατρίας ἐπιρρεπὲς ἀναχαιτίσωσιν. Ἄλλ' οἱ τὸ αὐτεξούσιον μὴ καλῶς χρώμενοι Ἰουδαῖοι καὶ εἰς τὴν σύνεσιν μὴ «τὸν θοῦν καὶ ὄνον» ὁμοιωθέντες, τὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν ἐξ αὐτῆς τῆς νηπιακῆς ἡλικίας κατεδίωξαν συκοφαντοῦντες καὶ ὑβρίζοντες, ἕως ὅτου καὶ ἐν σταυρῷ κρεμάσαντες. Καὶ οὕτως οἱ λόγοι τῶν προφητῶν εἰς πέραν ἤλθον, εἰς πάντα τόπον καὶ ἔθνος, λέγοντες, σκορπισθήσεσθε, ἐὰν τοὺς νόμους τοὺς Ἐμοὺς οὐ τηρήσητε.

Καὶ ἐσκορπίσθησαν. Καὶ σκορπισθέντες οὐ παύουσιν ἀκαθέκτως καὶ ἐντατικῶς τὰς μάχας κατὰ παντὸς ἀνθρώπου καὶ δὴ κατὰ τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν ποιοῦντες. Πρώτιστον μέλημα τούτων ἐστὶ τὸ πῶς ἐκ τῆς γῆς ἅπαν τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν ἐξολοθρευσοῦσι καὶ τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν ἀφανίσουσι. Καὶ ἵνα τοὺς ὁμογενεῖς ἰσχυροὺς εἰς τὴν κακίαν καὶ προθυμίαν ποιήσουσι, τὸν Ἰησοῦν συκοφαντοῦντες, ὡς δῆθεν τὸ κράτος τούτων κατέστρεψε καὶ ὥσπερ οἱ ἐκείνων πατέρες τοῦτον ἐσταύρωσαν, οὗτοι ἡμᾶς τοὺς Ἐκείνου μαθητὰς τιμωρήσουσιν. Ἄνὰ τὴν ὑφήλιον διασπαρέντες οἱ πλεῖστοι τὴν Ῥωσίαν κατέλαβον, καὶ, οἱ φθόνῳ πεπληρωμένοι, μὴ τὴν πνευματικὴν καὶ χριστιανικὴν τοῦ ἔθνους ζωὴν ὑποφέροντες ἰδεῖν διαβούλια καὶ πονηρὰ συμβούλια ποιοῦντες, πῶς τὸ κράτος καταστρέψουσιν. Τέλος, εὖρον, ὅπερ ἐπόθουν.

ΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΝ ΕΠΟΙΗΣΑΝ

Ἐξοστρακισθεὶς ὁ διάβολος τοῦ παραδείσου παρακούσας τοῦ Θεοῦ τὸν νοῦν χολωθεὶς τοῦτον πεπόρευται καὶ τὸ ἔλεος, μεθ' ὃ ἦν κεκοσμημένος, σὺν ταῖς λοιπαῖς ἀρεταῖς ἀπώλεσεν. Τὸν ἄνθρωπον ἰδὼν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ τιμηθέντα καὶ τὴν τούτου θέσιν λαθόντα ὑπέρμετρον κατ' αὐτοῦ μῖσος τρέφει, ἐργάζεται ἐναντικῶς καὶ τοῦτον ἐπιβουλεύεται, ἵνα τοῦ παραδείσου ἀποβάλλῃ καὶ σὺν ἐκείνῳ ἀπολέσῃ. Οὐδὲν ἴχνος ἀγάπης καὶ ἐλέους ἐν τῷ ἀπροστάτῃ μεμενήκασιν, ἐπειδὴ τοῦ Θεοῦ τελείως ἐξεκόπη καὶ ἀπεβλήθη.

Οὐκ ἐποίησεν ὁ Θεὸς κακὸν οὐδὲ τὴν ἀμαρτίαν ἐδημιούργησεν, ἀλλὰ διὰ τῆς παρακοῆς καὶ παραβάσεως καὶ τῆς ἡμετέρας ἀπροσέκτου ζωῆς τὰ πάθη συνεσώρευσαν τῷ δυστυχεῖ ἄνθρωπῳ τῇ τοῦ διαβόλου προτροπῇ καὶ τῆς ἡμετέρας ἀμελείας. Ἀφήσαντες ἡμεῖς, ὡς ἐν πελάγει καὶ τῷ ὠκεανῷ ἀκυβέρνητα σκάφη, τὰς ἡμετέρας καρδίας καὶ τὸ αὐτεξούσιον καταχρώμενοι αὐτοί, τὰς πύλας τῷ διαβόλῳ ἠνεώξαμεν καὶ τὰ ἡνία καὶ χαλινούς ἡμῶν τούτῳ ἐνεπιστεύθημεν, μὴ τὸ καθόλου θελήσαντες ἡμᾶς θιάσαι καὶ εἰς πόλεμον ἐναντίον τῶν τούτου ἐπιβουλῶν ῥίψαι.

Μακρόθεν μένων παρατηρεῖ, ἐὰν τινες τὰ ἐκείνου ἔνεδρα ὡς παίγνια καὶ ἀραχνίους ἰστοὺς περιφρονοῦντες καὶ ἐμπαίζοντες τούτους ὡς δυσπροσίτους ἀφίει, τοὺς δὲ τὰ ἐκείνου δηλητήρια φάρμακα ὡς σωτήρια δεχομένους καὶ τῇ ἐκείνου κακίᾳ ἐμπλεκομένους ὡς εὐαλώτους προσπελάζει καὶ τούτοις διδάσκαλον καὶ ἡγέτην πάσης κακίας αὐτὸν ἐγκαθίστησιν.

Ἀπ' ἀρχῆθεν οὐδὲν ἕτερον γένος ὁ Θεὸς ἐνεκολλώθη καὶ πολλαπλῶς εὐηργέτησεν, ὅσονπερ τὸ τῶν Ἰουδαίων ἀχάριστον καὶ ἀπάνθρωπον. 77-80

τα ἐθέσατε καὶ τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύν, ἦνπερ ὡς πανίσχυροι Ἅγιορεῖται εἶχατε, εἰς τοὺς Μασόνους καὶ Ζωϊκούς, τοὺς ἐκθεμελιωτάς τῆς τε θρησκείας καὶ πατρίδος ἐθουσιάσατε. Γῆν, οὐρανὸν καὶ θάλασσαν πρὸς ἐξόντωνσιν τῶν εἰρηνοφίλων καὶ εὐλαβῶν Πατέρων Ζηλωτῶν, πολλάκις μετήλθατε, καὶ ὅτε τὰ πάτρια προδίδονται καὶ ποδοπατοῦνται ἀσάλευτοι καὶ ἀνενέργητοι μένετε. Τὰς ἱστορίας, Πατέρες Σεβάσμιοι, φοβήθητε καὶ τὰς ὀρθὰς κρίσεις τῶν ἐχεφρόνων αἰδέσθητε, ἐπειδὴ οὐκ ἐξέλιπον οἱ ὑγιεῖς τὰς φρένας καὶ νοῦν ἔχοντες. Ἴνα τί τὸν ἡμέτερον προορισμὸν ἐπελάθωμεν καὶ διατὶ δεδέμεθα τὴν Μοναχικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, τὴν προορισμὸν ἔχουσαν τὰ παράνομα ἐλέγχειν καὶ τὰ συντετριμμένα ὀρθῶσαι; Ἐνιψεν ὁ Πιλάτος τὰς χεῖρας, αὐτὸν ἀθῶον, εἶπεν, εἶναι ἀλλὰ τοῖς Ἰουδαίοις χαριζόμενος ἐκείνοις τὸν Ἰησοῦν παρέδωκεν. Ἀπεκεφάλισεν ὁ Ἡρώδης τὸν Πρόδρομον, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἐλέγχῃται, ἀλλὰ καὶ κεκομμένη ἡ κεφαλὴ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας διὰ τὰς παρανομίας τοῦ ἀσεβοῦς κράζει ἐλέγχουσα καὶ βοῶσα. Ἐάν, Πατέρες, μὴ ὑψῶτε ἑαυτοὺς διαμαρτυρόμενοι εἰς πᾶσαν ἐγηγερμένην παρανομίαν ἐν τε τῷ Ἁγίῳ Ὄρει καὶ τῇ Ἑλλάδι εἰς τὸ διηνεκὲς καὶ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἡ ἱστορία ὑμᾶς κατηγορήσει καὶ στιγματίσει, καὶ ὅπερ παράνομον γενόμενον διὰ τῆς ἀμελείας τῆς ὑμετέρας, ἐπὶ τῶν αὐτῶν αὐχένων ἐπιφορτίσει.

Τὸν χριστιανὸν ὑπεκρίνοντο καὶ βαπτισθέντες καὶ χριστιανοὶ ἐξωτερικῶς γενόμενοι μηχανὰς κατὰ τῶν χριστιανῶν συνεχῶς εὐρισκόν, ἵνα τὰ πονηρὰ τούτων σχέδια εἰς πέρας φέρωσιν. Καὶ ἔνιοι τούτων εἰς ὄρη ἀπρόσιτα ὑπογείως ἐργοστάσια πολεμικῶν εἰδῶν, ἄγνωστα τοῖς πᾶσι, κατεσκεύασαν τὴν ἐπανάστασιν ἐτοιμάζοντες. Ἐτεροὶ δὲ τὴν θρησκείαν δῆθεν εὐλαβηθέντες τὸν μονήρη βίον ζηλεύσαντες εἰς Μοναστήρια παραγενόμενοι, ἵνα ταῦτα διαλύσωσιν. Οἱ περισσοτέρως τῇ κακίᾳ διδαχθέντες καὶ τῇ ἀσεβείᾳ ζῶντες τὸν κλῆρον ἐνεκολπώθησαν καὶ ἐν τοῖς ἀδύτοις, οἱ ἀσεβεῖς, εἰσέδυσαν, ἱερεῖς, καὶ ἀρχιερεῖς γεγονότες. Οὐδεὶς παρρησίᾳ τὴν ἑβραϊδα ὠμίλει γλῶσσαν καὶ οὐδεὶς ὄνομα εἶχεν ἑβραϊκόν, ἀλλὰ πάντες φανερῶς, τὰ τῶν Ῥώσων ἔχοντες ἐκ τῶν θεμέθλων τὴν Ῥωσίαν κατέσκαπτον. Ἐβδομήκοντα τὸν ἀριθμὸν τοὺς ἁγίους ὑποκρινθέντες ἀρχιερεῖς γεγόνασι, τῇ Συνόδῳ διέλαθον ποῖον τούτων τὸ γένος καὶ ποῖος ὁ σκοπός. Καὶ τὰ πρῶτα τούτων ἔνεδρα καὶ κρούσματα προώρως ἐνεφανίσθησαν τὸν ἱερὸν ἡμῶν τοῦ Ἁθωνος τόπον καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν Ῥωσίαν ταραξάντες. Ἀπέστειλαν ἐνταῦθα ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πλῆθος ὁμογενῶν Ἑβραίων τὸν Μοναχὸν ὑποκρινόμενοι, ὅτε πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἦνθι ὁ Μοναχισμός, ἵνα τὸ ἔδαφος προεுτρεπίσωσι καὶ προετοιμάσωσιν. Ὅσας ταραχὰς καὶ ἐπαναστάσεις καθ' ἐκάστην ἐποιοῦν, μόνον οἱ γνήσιοι Ῥῶσοι ἐγνώριζον οἱ ἐκείνους ὑπομένοντες.

Εἰς ἱερεὺς καθ' ἐκάστην ἅμα τῷ πέρατι τῆς λειτουργίας χρεῖαν ἔχων, προσεποιεῖτο, παρακολουθῶν δὲ ποτε τοῦτον ὁ συλλειτουργὸς αὐτοῦ ἱεροδιάκων εἶδεν ὅτι ὤθει τοὺς δακτύλους τῷ μιὰρῷ αὐτοῦ στόματι καί, ἅπερ ἀναξίως μετέλαβεν, ἐν τῷ ἀφοδευτηρίῳ ἀπέβαλεν! Μηνυθεὶς τῇ ἱερᾷ συνάξει καὶ ἀνακριθεὶς ἐγνώσθη ὅτι Ἑβραῖος ἦτο καὶ οὐ Ῥῶσος. Ἐτερος λειτουργὸς εἰς πάντα καιρὸν τῆς θείας λειτουργίας ὑπὸ τοὺς ἐπαράτους τούτου πόδας ἔθετε σταυρὸν καὶ αὐτὸν ἐπάτει. Συλληφθεὶς καὶ οὗτος

ὠμολόγησεν ὅτι Ἰουδαῖός ἐστιν. Καὶ ἕτερος, καὶ ἕτερας καὶ οὐκ ὀλίγοι σὺν τούτοις, οὕσπερ διὰ τὸ σύντομον παραιοπῶ. Εἶτα ζήτημα κινήσαντες θεολογικὸν ἐναντίον τοῦ Παναγίου, προσκυνητοῦ καὶ Λατρευτοῦ Ὀνόματος «Ἰησοῦς», ὡς ὅτι οὐ περιέχει σωτηρίαν καὶ ὡς ἀνώφελον δέον τοῦτο νὰ ἐκλάβωσιν. Ἡ ἀίρεσις ἀρξάμενη ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἑβραίων ἀρχιερέων τῆς Ῥωσίας ἐν ἔτει 1912 καὶ ἐντεῦθεν, ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, τετελείωκε τὸ 1913, διαλύσασα πάσας τὰς Ῥωσικὰς Μονὰς καὶ ἐρήμους ἀφήσασα. Χιλίους ὀρθοφρονούντας ἁγίους Ζηλωτὰς ἐντὸς πλοίου Ῥωσικοῦ τοὺς ἀπέβαλον τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ ὄσας κακίας καὶ κολάσεις καθ' ὁδόν, τοὺς ἀειμνήστους ἡμῶν Πατέρας Ζηλωτὰς, τὰ ὄργανα τῶν Ἑβραίων ἐποίησαν, νοῦς ἀνθρώπινος ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ. Ταῦτα ἐνεργούντες, οἱ τὴν θρησκείαν καταλαβόντες προβατόσχημοι λύκοι καὶ ἐν τῇ ἀγίᾳ μάνδρᾳ τοῦ Ἰησοῦ εἰσπηδήσαντες ἐβδομήκοντα τίγρεις, ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ ταῦτά καὶ πλεονα τούτου κατειργάζοντο προεுτρεπίζοντες αὐτοὺς καὶ τοὺς τούτων πλοκάμους ἀπλοῦντες.

Κατ' ἀρχὰς ἐξεχούσας θέσεις καταλαβόντες ἤρξαντο ἀποστρατεύειν τοὺς ἀνωτάτους τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τὰς ἐκείνων θέσεις καταλαβόντες. Καταλαβόντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάσας τὰς τοῦ ὄλου Ῥωσικοῦ στρατοῦ διοικήσεις ἔχαιρον, τὰ ἐκείνων ἔνεδρα κατὰ τῶν Χριστιανῶν βλέποντες τελειούμενα. Ἀναλαβόντες πολλὰ ὑπουργεῖα καὶ πάσας τὰς ἐξεχούσας ἐν τῇ διοικήσει θέσεις ἤρξαντο ἐπιφορτίζειν βαρεῖς φόρους καὶ πιέσεις κατὰ τῶν πτωχῶν ἀγροτῶν, καὶ τὸ ἐμπόριον σκοπίμως ἐμποδίσαντες τοὺς ἐργάτας κατὰ τοῦ Τσάρου παρῶψυνον, ἐκείνον αἰτιώμενοι, καὶ οὕτω κατὰ τοῦ ἀθώου τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἀκάκους ἐβίαζον. Ἐπὶ τῶν ὄπλων τότε, δέκα καὶ τέσσαρα ἑκατομμύρια Ῥωσικὸς στρατός, ἀπεστράτευσαν πάντας τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ὄντας ἑκατοντάδας χιλιάδας, καὶ οἱ τὰς ἐκείνων θέσεις ἀναλαβόντες Ἑβραῖοι ἐδέσμων

καὶ ἔλθον τὸν Χριστιανικὸν στρατὸν βασανίζοντες.

Οὗτοί, οἱ Ἑβραῖοι, τὰς ἀξιωματούχους θέσεις καταλαβόντες ἤσθιον τὰ κάλλιστα, εἰς δὲ τὸν στρατὸν ἀπέστελλον εὐρώδεις καὶ σκωληκοβρώτους ἄρτους, τὸν Τσάρον, καὶ αὐθις, αἰτιώμενοι. Ἀναλαβόντες καὶ πάσας τὰς ἐν τῷ παλατίῳ θέσεις τὸν Βασιλέα σὺν τοῖς ἐκείνου ἀπομονώσαντες καὶ πρὸς ἐξόργησιν τῶν φρουρῶν σιτία ἄριστα καὶ κρέα τῷ βασιλεῖ προσεκόμιζον, ἀπ' ἔμπροσθεν ἐκείνων δαιδαίνοντες καὶ πρὸς ἀγανάκτησιν, οἱ κάκιστοι, τοὺς μὴ τὸ τέχνασμα εἰδότες φρουροὺς, παρώτρυνον, τούτοις δὲ δίδοντες τελείως ἠλλοιωμένας τροφὰς καὶ ξηροὺς ἄρτους. Εἶτα τὸν Τσάρον πανοικί φονεύσαντες καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῖς ἐκείνου συγγενέσι, τὰ δεσμωτήρια καὶ φυλακὰς ἐπλήρωσαν μὲ πάντα πεπαιδευμένον χριστιανόν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν πτωχῶν ἀγροτῶν καὶ ἐργατῶν τῶν μὴ τὸ νέον καθεστῶς ἀσπαζομένων. Πολλάκις ταῦτα ἐκ τῶν ἐμῶν γεννητόρων ἤκουσα, τῶν διαμενοντῶν τὸ πάλαι ἐν τῇ Ῥωσίᾳ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοπτῶν μαρτύρων. Τοὺς ἀποστρατεύσαντας ἀξιωματικούς ἄλλους ἐβασάνιζον πρωτίστως, κόπτοντες χεῖράς τε καὶ πόδας, ἐξορύττοντες τὰ τούτων ὄμματα εἶτα ἐφόνευον, ἐτέρους καθ' ὀμάδας ἐτυφέκιζον, τοὺς πλείστους δέ, δένοντες τὰς τούτων χεῖρας καὶ βαρεῖς λίθους ἐπὶ τῶν λαιμῶν κρεμῶντες κατεπόντιζον ἐν τῷ πελάγει καὶ ὑποβρυχίους ἐποίουν. Ἐξέλεγον δέ, οἱ ἄπληστοι Ἰουδαῖοι, τὰς καλὰς τὸ εἶδος νεαρὰς τῶν ἀξιωματικῶν κυρίας ἐπ' αὐτῶν κατασελοῦντες· ἔλεος δ' αὐταὶ παρὰ τῶν ἐντυγχανόντων χριστιανῶν, ἐζήτουν, φάρμακον λέγουσαι, δηλητήριον δότε ἡμῖν ἵνα ἐκ τῶν βασάνων καὶ ἀσελγειῶν ἀπαλλαγῶμεν. Τὸ δὲ χεῖριστον καὶ σπαραξικάρδιον, ἐλάμβανον διὰ τοῦ μαστιγίου καὶ τῆς θίας ἐκ τῶν μητρικῶν ἀγκαλῶν νέας κορασίδας καὶ ἐν μέθῃ καὶ κραπάλῃ ὄντες ἐβίαζον ταύτας καὶ ἔχοντες εἰδικευμένους κύνας πειναλέους ἄφηνον τούτους κατὰ τῶν θυμάτων καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν κατεσπαράζοντο αἱ

ἀπαλαὶ Ῥωσίδες Χριστιαναί!! Ἐὰν τις ἤθελε γράφει τὰς φρικαλεότητας, τὰς σφαγὰς καὶ βασανισμοὺς τῶν δυστυχῶν χριστιανῶν τῆς πολυπαθοῦς Ῥωσίας, ὀλοκλήρους τόμους βίβλων ἐγεγράφει ἂν. Γενομένης τῆς ἐπαναστάσεως αἱ πλατεῖαι καὶ αἱ φυλακαὶ ἐπορφυρώθησαν αἱμάτων. Οἱ τὰ δικαστήρια ἰθύνοντες Ἑβραῖοι τοὺς δυστυχεῖς Ῥώσους ἐφόνευον ἀναιτίως, τοὺς ἀσθενεῖς χριστιανούς οἱ Ἑβραῖοι ἰατροὶ ἐδηλητηρίαζον, τοὺς θέλοντας παραμυθίαις ἐκκλησίαις εὐρεῖν καθ' ὁδὸν ἐφόνευον καὶ πάντα μέσον μετερχόμενοι, ὅπως τὸν χριστεπώνυμον λαὸν τῆς Ῥωσίας ἐξοντώσωσιν. Γενομένης τῆς ἐπαναστάσεως οἱ ταύτην ἰθύνοντες ἦσαν 447 Ἑβραῖοι, ὀλίγοι ξένοι καὶ μόνον —30— παραπλανηθέντες Ῥῶσοι!! Ἰδού, ποῖοι τὸν κομμουνισμὸν (ἐταιρεία) ἐποίησαν.

Μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τοὺς Μουσουλμάνους, τοὺς προαιωνίους τῶν Χριστιανῶν ἐχθρούς, τοὺς Κινέζους καὶ Λιθουανούς μισθοφόρους, ἠνέφξαν τὰς φυλακὰς τῆς Σιθιρίας, ἔνθαπερ ἐνυπῆρχον ἑκατὸν χιλιάδες ἐγκληματῆαι Ῥῶσοι, τούτους ἀφέντες ἐλευθέρους δώσαντες δικαίωμα, ὅπως πάντα πεπαιδευμένον ἐκ τῆς γῆς ἀφανίσωσιν, ὡς δῆθεν ἀδίκως τούτους κατεδίκασαν.

Ἰδού, ἀδελφοὶ Ἕλληνες, τίνες τὸν κομμουνισμὸν ἐποίησαν καὶ πῶς ἤρξε καὶ ὅποια τὰ ὀλέθρια αὐτοῦ ἀποτελέσματα. Ἐὰν οἱ Ῥῶσοι τὸν κομμουνισμὸν διωργάνωνον, οὐκ ἂν τὰς τούτων ἐκκλησίας κατηδάφιζον καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐφόνευον.

Γενομένης τῆς ἐπαναστάσεως οὐδὲ εἰς Ῥῶσος χριστιανὸς ἀξιωματικὸς ὑπῆρχεν, εἰ μὴ μόνον Ἑβραῖοι μὲ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα Ῥώσων.

Ἀρξαμένου τοῦ κακοῦ ἄνω τῶν πενήτην χιλιάδων ἐκκλησίαι καὶ Μοναὶ κατεστράφησαν μεταβαλλόμεναι εἰς ἀποθήκας καὶ φαρμακεῖα, πλείοται δὲ ἐκ θεμελίων κατηδαφίσθησαν. Δεκάδες χιλιάδες ἱερεῖς ποικιλοτρόπως ἐτελειώθησαν, ἄλλοι τυφεκισθέντες ἀμέσως καὶ ἕτεροι μετὰ φρι-

κτῶν βασάνων. Δεκάδες ἀρχιερεῖς ἄλλοι ἐτάφησαν ζῶν-
τες παρὰ τῶν Ἑβραίων, ἕτεροι κατεκόπτοντο διὰ μαχαι-
ρῶν εἰς μικρὰ κομμάτια, ἐνίων ἐξωρύττοντο τὰ ὄμματα
καὶ ἀφηρεῖτο τὸ δέρμα. Ἐπτακόσιαι ἐκκλησίαι ἐντὸς μό-
νον τῆς Μόσχας ὑπάρχουσαι κατεστράφησαν ἢ μετετρέ-
πησαν εἰς σινεμά καὶ ἀποθήκας καὶ μόνον τέσσαρες σή-
μερον λειτουργοῦσιν. Εἴπερ τὸν κομμουνισμὸν οἱ Ῥῶσοι
ἐποιοῦν, οὐκ ἂν τὰς ἐκείνων ἐκκλησίας κατέστρεφον, οὐ-
δὲ τοὺς ἀνηκούστους φόνους καὶ ἀτιμώσεις ἐνήργουν. Γε-
νομένης τῆς ἐπαναστάσεως οὐδεμία ἐκ τῶν χιλιάδων
Ἑβραϊκῶν Συναγωγῶν ἢ Μουσουλμανικῶν τεμένων ἢ Βου-
διστῶν εἰδωλολατρικοὶ ναοὶ κατεστράφη, πάρεξ ἄνω τῶν
πεντήκοντα χιλιάδων Μοναί καὶ ἐκκλησίαι Χριστιανῶν!!
Οὐδεὶς ῥαβδῖνος ἢ ἄλλου θρησκευματος πνευματικὸς
ἡγέτης ἔπαθέ τι ἢ ἐξωντώθη, πάρεξ μόνον Χριστιανοὶ
ἱερεῖς. Πρόδηλον ὅτι οὐ Ῥῶσοι, ἀλλ' Ἑβραῖοι τὸν κομ-
μουνισμὸν ἐδημιούργησαν.

Ἴνα δὲ ἔτι πιστότερα, τοῖς φίλοις πλανηθεῖσι κομ-
μουνισταῖς, τὰ ἡμέτερα γένωνται, παραλείπω τὰ πλείστα
καὶ μόνον δύο ἰσχυρὰς μαρτυρίας ἀναφέρω ἐξ ὧν τεκμαί-
ρονται οἱ τὴν ἀλήθειαν ποθοῦντες, πάντα τὰ τῶν κομ-
μουνιστῶν ἔργα.

Ἐν τινι Μονῇ σκληρὸν βίον διήρχοντο καὶ αὐστηρῶς
ζῶσαι περὶ τὰς τριάκοντα Μοναστῖραι Ῥωσίδες. Πρὸς
ταύτας ἀπέστειλαν ἔγγραφον μήνυμα οἱ Ἑβραῖοι ταύτας
ἐντελλόμενοι, ὅπως μετὰ πεντεκαίδεκα ἡμέρας τὴν Μο-
νὴν κενώσαι. Αἱ δὲ παρθένοι, τί ταύτας ἀνέμενε καλῶς
εἰδυῖαι προσέθησαν ἀσκητικούς καμάτους ἐπὶ τῶν τούτων
ἀγώνων, νηστεύουσαι καὶ καθ' ἐκάστην κοινωνοῦσαι. Βλέ-
ποντες οἱ Ἑβραῖοι ὅτι αἱ Μοναχαὶ οὐ τὴν Μονὴν ἐξεκέ-
νωσαν, καὶ δευτέραν ἀπεστάλκασιν ἐπιστολὴν, δώσαντες
ἐτέρας δύο ἐβδομάδας διορίαν. Καὶ αἱ Μητέρες ταῦτ' ἐ-
πράττουσαι τὸ τέλος τούτων ἀνέμενον. Καὶ οἱ παράνομοι,
τρίτην ἐπιστολὴν ἀπέστειλαν, παραγγέλλοντες ἐπειγόν-

τῶς τὴν Μονὴν ἐγκαταλείψαι. Ἰδόντες ὅτι αἱ Μοναχαὶ οὐ
πείθονται εἰς τὰ τούτων ἐντάλματα, τῇ Μονῇ ἐπιφοιτή-
σαντες τὰς ἀγίας κεφαλὰς τῶν Μοναστρίων ἀπέτεμον, ἀρ-
ξαμένων ἐκ τῆς Ἡγουμένης. Τίς δὲ διηγῆσεται τὰς ἱερο-
συλίας καὶ καταστροφὴν τῆς περιφήμου Μονῆς Πετσέρ-
σκυ; Βραχέως τινὰ εἶπω, καθὼς ὑπὸ Μοναχῶν, ἐκεῖθεν ὄρ-
μωμένων, ἤκουσα. Δεξάμενοι τὸν Χριστιανισμὸν οἱ Ῥῶ-
σοι καὶ τοῦτον ὑπερβαλλόντως ἀγαπήσαντες οὐκ ἔπαυον
ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ταῖς ἐκκλησίαις φοιτᾶν καὶ σχολά-
ζειν.

Ἰδὼν ἡ Θεοτόκος τὴν ἐκείνων εὐλάβειαν καὶ ἔνθερ-
μον ζῆλον ἠθέλησε τούτοις βοηθῆσαι καὶ τὴν τούτων πί-
στιν πολλαπλασιάσαι. Προσηλθεν εἰς ἔνδεκα εὐλαβεῖς
χριστιανούς, τὴν οἰκοδομικὴν καλῶς κατέχοντας, ἐκ τῆς
τοῦ Κωνσταντίνου πόλεως, εἰποῦσα αὐτοῖς, ὑπάγετε ὄ-
σον τάχιστα ἐν Κιέβῳ τῆς Ῥωσίας καὶ οἰκοδομήσατέ μοι
ναὸν καὶ πολλὰ τ' ἀγαθὰ δώσω ὑμῖν. Δώσασα δὲ Αὐτῇ
τὰς διαστάσεις τῆς τε ἐκκλησίας καὶ τῶν εἰκόνων καὶ αὐ-
τὰ ταῦτα τὰ πρωτότυπα τῆς ἀγιογραφίας. Περαιτωθέντος
τοῦ πανευκλεοῦς ναοῦ προσῆλθεν αὐτοῖς ἡ Πανάχραντος
Δέσποινα καὶ ἠρώτησεν αὐτοῖς χρήματα ἢ Βασιλείαν οὐ-
ρανῶν θέλουσιν. Οἱ δέκα οἰκοδόμοι παράδεισον ζητήσαν-
τες ἔν τινι μικρᾷ κέλλῃ ἐξαπλωθέντες τὴν ψυχὴν, τῷ Θεῷ,
παρέδωσαν. Ὁ δὲ εἰς τὴν συμβίαν αὐτοῦ καὶ τέκνα μὴ θε-
λήσας ὀρφανούς ἀφήσαι χρήματα ἐζήτησε καὶ πρὸς τοὺς
ἑαυτοῦ τὴν ὁδὸν ἐπεποίητο, τὰ διατρέξαντα αὐτοῖς, κα-
θὼς καὶ τὴν ἐμφάνειαν καὶ λόγους τῆς Θεοτόκου, διηγῆ-
σατο. Ἀκούσασα ταῦτα ἡ ἐκείνου ὁμόζυγος καὶ τοῦτον
παρατηρήσασα, ἐπειδὴ ἡ θύρα τοῦ παραδείσου αὐτῷ ἠνέ-
φκτο καὶ οὗτος τὴν εὐκαιρίαν ἐγκαταλείψας οὐκ ἠθέλη-
σεν εἰσελθεῖν. Ὑπάγε, εἶπεν αὐτῷ, καὶ σὺν τοῖς σοῖς φί-
λοις μὲ οὐσπερ κεκοπιάκας σὺν ἐκείνοις διάμενε. Ὁ δέ, τὸ
χρυσίον, ὅπερ αὐτῷ ἡ Παντάνασσα ἐδώρισατο, μεθ' ἑαυ-
τοῦ λαθῶν, τὴν Ῥωσίαν καὶ αὐθις κατέλαθεν καὶ ἀφήσας

τὸ χρῆμα ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου εἰς τοὺς φίλους καὶ συντεχνίτας ἔδραμε καὶ τόπον ἐζήτησεν, ἵνα καὶ οὗτος αὐτὸν ἀπλώσῃ. Ἐκείνων δὲ συσπειρωθέντων πρὸς ἀλλήλους, ὡσπερ ἦσαν ζῶντες, τόπον τούτῳ δώσαντες καὶ αὐτὸς κατακλίνας διὰ τὸ στενὸν οὐκ ἠδυνήθη τὸν ἕνα πόδα ἀπλώσῃ (τοῦτο δὲ ἐπετράπη ἐκ τῆς ἀνωθεν προνοίας, ἵνα τὸ θαῦμα περισσῇ τὴν ἔμφασιν ἔχη). Πλούτου πολλοῦ καὶ ζήσεως πίστεως τοῖς Ῥώσοις ἐνυπαρχούσης ἠγόρασαν ἕκ τε τῶν μερῶν Ἑλλάδος τε, καὶ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Ἱεροσολύμων, πολλοὺς ἀγίους ὁλοσώμους ἀριθμοῦντας, σὺν τοῖς ἐκείνων, εἰς διακοσίους, καὶ τὸν ναὸν ἐγκαινιάσαντες ἔχαιρον διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἀγίων λειψάνων. Ἀναλαβόντες οἱ κομμουνισταὶ τὴν τῆς Ῥωσίας ἐξουσίαν κατέκαυσαν καὶ ἠφάνισαν πάντα τὰ ἀνωτέρω ἅγια λείψανα λέγοντες οἱ ἄνθρωποι (ὡς νὰ μὴ οἶδασι ταῦτα ἕτεροι) ὅτι ἄχυρα εἶχον ἐντὸς σάκκων καὶ ταῦτα προσεκύνουν δι' ἀγίους (!!).

Ταῦτα διέσπειραν καὶ διέδωσαν καὶ εἰς τοὺς ἐκείνων ὁπαδοὺς τῶν ἄλλων ἔθνων, ἵνα οὕτως ἔτι μᾶλλον αὐτοὺς εἰς τὴν ἀσέβειαν στερεώσωσιν. Ὑπάρχοντός μου δὲ ἐν Ἀθήναις ἤκουσα παρά τινος, τὰ τῶν ἀθέων φρονούντος, ὅτι ὄντως ἄχυρα ὑπῆρχον ἐντὸς σάκκων καὶ οὐχ ἅγια λείψανα! Ταῦτα περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀγίων λειψάνων παρά τῶν Ἑβραίων. Γενομένης τῆς ἐπαναστάσεως οὐδεὶς χριστιανὸς ἀξιωματικὸς ἐπὶ τῶν δέκα καὶ τεσσάρων ἑκατομμυρίων Ῥωσικοῦ στρατοῦ, ὑπῆρχεν! Ἄνω τῶν πενήκοντα χιλιάδων, ἐκκλησίαι καὶ Μοναὶ κατεστράφησαν. Ἄνω τῶν εἴκοσιν ἑκατομμυρία Ῥωσικὸς λαὸς ἐθανάτωθη παρά τῶν Ἑβραίων. Παντοῦ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα τῆς Ῥωσίδος γῆς διεσπάρη ὁ πόνος, ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ φόβος. Πᾶσα γῆ μετεβλήθη εἰς νεκροταφεῖον διεσπαρμένον μὲ χριστιανικὰ ὄστα.

Καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἐνηλίκων ἀπαλλαγέντων, συνεσκέφθησαν κατὰ τῆς μαθητιώσεως νεότητος, βουλευ-

σάμενοι κακὰ. Ἐφεῦρον τριάκοντα καὶ τέσσαρας κομμουνιστικὰς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔαν τις τῶν μαθητῶν ἀδυνατῆ πρὸς ἀπάντησιν, τῆς μαθήσεως ἀποβληθῆναι. Καὶ οὕτω ἐκ πάντων τῶν Ῥωσικῶν πανεπιστημίων ἀπεβλήθησαν πάντες οἱ γνήσιοι Ῥῶσοι καὶ ἐναπέμειναν μόνον οἱ Ἑβραῖοι, οἱ δὴθεν Ῥῶσοι, οἵτινες τὴν Ῥωσίαν κυβερνῶντες καὶ εἰς τὸ μέλλον κυβερνήσωσιν. Ἀφήνω τὰς πολλὰς μυριάδας τῶν ἀποβληθέντων φοιτητῶν ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων καὶ λέγω τοῦτο, μόνον, ἐκ τῆς Μόσχας καὶ Πετροπόλεως καὶ δι' ἕνα ἔτος, τὸ 1925, ἀπεβλήθησαν εἴκοσι χιλιάδες φοιτηταὶ ἐκ διαφόρων τάξεων!! Ἐκ δὲ τῶν μικρῶν παίδων τῶν δημοτικῶν σχολείων ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης τάξεως ἄρχονται διδάσκοντες τοὺς μαθητὰς, ἅπερ οὐκ ἔξεστιν ἐγγράφως καὶ παρηρησίᾳ λέγειν!! Καὶ οὕτω διεφθάρη πᾶσα ἡ μαθητιώσα νεολαία δημοτικῶν καὶ γυμνασίων τῶν τούτων γεννητόρων, παρὰ τῶν ἀρχόντων τοῦ καιροῦ, αὐστηρῶς ἐντεταλμένων, μὴ ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοὺς παῖδας ὁμιλῆσαι.

Καὶ δύναται τις εὐκόλως ἐνοῆσαι τῆς τοιαύτης νεότητος τὰ ἔργα, κλοπαί, φόνοι, ἀτιμώσεις καὶ πᾶσα ἄλλη ἀκαθαρσία ἐν τῷ κρυπτῷ γενομένη. Καὶ διὰ τὴν προωθήσασιν τὰς μικρὰς μαθητριάς τῶν δημοτικῶν καὶ γυμνασίων, εἰς τὰς ἀσελγείας, ἐπέτρεψαν δωρεὰν τὰς ἐκτρώσεις (!). Ὡσαύτως καὶ τὰ διαζύγια. Καὶ οὕτω θερίζουν καθ' ἑκάστην τὰ ἀφροδίσια ἀρρωστήματα τὴν δυστυχῆ Ῥωσίαν καὶ ἐπῆλθεν ἐλάττωσις τοῦ ὄλου Ῥωσικοῦ πληθυσμοῦ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἀναμιμνησκόμενος δὲ τις τὰς παιδεῖας καὶ βασανισμοὺς τῶν ἀρχαίων εἰδωλοπατρῶν εὐρίσκει ἐκεῖνας ἀσυγκρίτως μικροτέρας μὲ ὅσας μετεχειρίζοντο οἱ Ἑβραῖοι ἐναντίον τῶν Ῥώσων Χριστιανῶν. Συνήθριζον καθ' ὁμάδας τοὺς χριστιανοὺς Ῥώσους εἰς ὑπόγεια καὶ μόνον τούτους, εἰ ἐθεώρουν ὑπόπτους καὶ τὸ νέον καθεστῶς μὴ δεχομένους, ἢ χρήματα ἔχοντας, ἢ τούτους πεπαιδευμέ-

νους εἶναι, ὑπεχρέωνον τούτους ἐπὶ τῆς γῆς ἀπλωθῆναι καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκάρφωνον τῶν θυμάτων αὐτῶν χεῖράς τε καὶ πόδας, τὰς μὲν χεῖρας ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς δὲ πόδας ὑψηλά ἐπὶ τὸν τοῖχον. Εἶτα ἐνέχωνον βιαίως διὰ σφυροῦ (!) ῥάβδον αἰχμηρὰν ἐν τῷ στήθει τοῦ θύματος καὶ ὑπὸ τῆς σιαγόνα ἐτέραν οὕτως ὥστε εἰς πᾶσαν κίνησιν τοῦ σώματος, ὁ πάσχων, νὰ αἰσθάνεται δριμεῖς πόνους. Καὶ οὕτως ἤρχιζον τὰ φρικτὰ τῶν Χριστιανῶν, παρὰ τῶν Ἑβραίων κομμουνιστῶν, μαρτύρια. Ἐξ ἄλλων ἐζήτον πληροφορίας, παντοιοτρόπως βασανίζοντες, ἄλλων ἐξώρυστον διὰ μαχαιρῶν τὰ ὄμματα, ἄλλους ἤλειπον μὲ εὐφλέκτους ὕλας καὶ ζώντας ἐξέκαιον, ἄλλους μὲ κοχλάζον ὕδωρ πολλακίς ἐρράντιζον ἕως ὅτου τὸν βίον ἐτελεύτων, καὶ εἰς πάντα Χριστιανόν, οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι, νέα ἐφεῦρον μαρτύρια. Καὶ ὁ λόγος; Ἀπλῶς ὅτι ἦσαν Χριστιανοί. Ταῦτα καὶ πλείονα τούτων τοῖς Χριστιανοῖς Ῥώσοις ἐπραττον, τὴν δὲ Ἑλλάδα ἐπωφθαλμίων καὶ ὡς ῥίζαν καὶ αἰτίαν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ πάντα λίθον κινουῦντες, ὅπως ταύτην τελείως ἐξαφανίσωσιν. Τὴν τῆς Ῥωσίας ἤδη ἐξουσίαν εἰς χεῖρας ἔχοντες ἐν τῷ ἄμα τὴν Τουρκίαν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπέκίνησαν, ὕλικὴν ταύτην βοήθειαν ὑποσχεθέντες εἰ πάντας τοὺς ὑπηκόους Χριστιανούς ἐξολοθρεύσουσιν. Καὶ τὸν Κεμάλ πρόθυμον εἰς τοῦτο εὐρόντες ἤρξατο οὗτος τέλειον τῶν Χριστιανῶν ἀφανισμόν. Ἀπ' ἐντεῦθεν ὁ Κεμάλ ἐπορφύρωνε πᾶσαν τὴν γῆν τῆς χώρας τῶν φωστήρων καὶ Ἀγίων μὲ τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἀπ' ἐκεῖθεν τὸν Ὀσμαν Ἀγᾶν ὑποδαυλίζοντες κατέστρεφε καὶ ἠφάνιζε πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ὑπόλειμμα ἐκ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Καρὶν συντομίας μόνον δύο τινὰ θὰ εἴπω τῶν δύο τούτων ὑπασπιστῶν τοῦ σατανᾶ Κεμάλ καὶ Ὀσμαν Ἀγᾶ. Ὁ μὲν Κεμάλ, τῇ βοήθειᾳ τῶν κομμουνιστῶν Ἑβραίων τῆς Ῥωσίας, μόνον εἰς μίαν μάχην πολιορκήσας τοὺς Ἕλληνας τῇ τέχνῃ τῶν Ἑβραίων, ἐφόνευσε δεκάδας χιλιάδας

Ἕλληνας στρατιώτας, ἐξ ὧν χίλιοι ἀξιωματικοί. Ὁ δὲ Ὀσμαν Ἀγᾶς μόνον ἐκ μιᾶς πόλεως, τῆς Κερασσοῦντος, μόνον ἐξ αὐτῆς ἐκ θεμελίων κατέστρεψεν ἑβδομήκοντα χωρία, τοὺς δ' ἐνήλικας, ὅσοι μὴ δυνηθέντες τοῖς ὄρεσι κρυβῆναι, ἔσφαξε, τὰ δὲ θρέφῃ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ ξηρῶν ξύλων θέσας πῦρ ἄψας κατέκαυσεν. Ταῦτα καὶ ἐν ἄλλαις, τῆς πεφιλημένης ἡμετέρας πατρίδος, πόλεσιν ἐργασθεὶς τετρακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας Ποντίους ἀπώλεσε διαφόροις θανάτοις. Τὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐκείνων πατριωτῶν οἱ ἐν τῇ Ῥωσίᾳ ἐνυπάρχοντες Ἕλληνες Πόντιοι μαθόντες, τῇ βοήθειᾳ τῶν πάντα φιλελλήνων Γεωργιανῶν καλῶς ἐξοπλισθέντες, πολλαὶ ἑκατοντάδες νέων ἐπὶ δύο ἑλληνικῶν πλοίων ἐπιβίβασθέντες καὶ κατὰ τοῦ βασιλείου τῶν Κομνηνῶν καὶ ἡμετέρας πατρίδος ἔδραμον. Τοῦτο οἱ τῆς ὀρθοδόξου Ῥωσίας καταστροφεῖς Ἑβραῖοι, μαθόντες, τὴν ἐκείνων φίλην Τουρκίαν πληροφρήσαντες ταύτην ὑποδαυλίσαντες καὶ πολλὰ ὑποσχεθέντες κατὰ τῶν Ποντίων πατριωτῶν καὶ αὐθις ἐξηγρίωσαν. Ἡ δὲ μὴ τὸ καθόλου τὰ πλοῖα τὴν παράλιον γῆν ἀφήσασα ἐλθεῖν διὰ κανονιοβολισμοῦ ἀμφοτέρα ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης ἐθύθισεν ἀπολέσασα ἑκατοντάδας νέων Ποντίων πατριωτῶν. Καὶ ὁ συνολικὸς ἀφανισμὸς ὑπὸ τῶν Τούρκων, τῇ βοήθειᾳ τῶν Ἑβραίων τῆς Ῥωσίας κομμουνιστῶν, ἀνῆλθεν εἰς μὲν τὸν Πόντον εἰς τετρακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας, εἰς τὴν λοιπὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἄνευ τῶν δεκάδων χιλιάδων Ἑλλήνων στρατιωτῶν, εἰς πεντακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας καὶ ἕνα ἡμισυ ἑκατομμύριον οἱ καέντες καὶ σφαγιασθέντες Ἀρμένιοι Χριστιανοί!!

Ταῦτα μικρῶς συνοψίζοντες ἐσκιαγραφήσαμεν τὰ ἔργα τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τεκμαίρεσθε καὶ τὰ περισσά. Αὐτοί, οἱ Ἑβραῖοι, διαβαίνοντες ἔξωθεν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἴστανται βλασφημοῦντες!! Ἐπὶ δὲ λησμονήσωσι παρερχόμενοι, εἰ καὶ τρία χιλιόμετρα διήνυσαν, ἴστανται καὶ ἐκεῖθεν βλασφημοῦντες.

Οὗτοι, οἱ Ἑβραῖοι, τὴν Ἑλλάδα συγκεχυμένην ἰδόντες ἅμα τῇ ἐπαναστάσει τοῦ 1821 τῇ τούτων προτροπῇ ὁ τότε μασόνος ὑπουργὸς Σχοινᾶς 450 Μονὰς μόνον ἐκ τῆς Πελοποννήσου κατέστρεψεν. Οὗτοι, οἱ Ἑβραῖοι μασόνιοι, ἐν Βαυαρία μυστικά συμβούλια ποιήσαντες, ἐν ἔτει 1776, πρῶτον τούτων μέλημα ἦτο ἡ κατάργησις πάσης ἐξουσίας ἱεραρχῶν τε καὶ βασιλέων ὀρθοδόξων καὶ μὴ, καὶ οἱ τούτων ἐπικράτησις εἰς πάντα κόσμον. Οἱ Ἑβραϊομασόνιοι τὸ 1789 ἐσκηνοθέτησαν τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τῆς Γαλλίας φονεύσαντες τὸν βασιλέα Λουδοβίκον Ἰόνον τὸ 1793 καὶ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν Ἀντουανέτταν.

Νεᾶνις Ἑβραία φοιτήτρια πρό τινων ἐτῶν ἠράσθη Αἰγύπτιον φοιτητὴν, ὃν καὶ ἔλαβεν ὁμόζυγον, πρὸς τὸν ὁποῖον πάντα τὰ τοῦ ἐκείνης ἔθνους μυστικά καὶ ἀπόκρυφα ἐξεμυστηρέυθη, ὃς καὶ τῇ δημοσιότητι δέδωκεν. Εἶπεν ἡ Ἑβραία: «Πάντα τὸν κόσμον ἡμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι ταράσσομεν καὶ συγχέομεν. Ἡμεῖς τὸν κομμουνισμὸν ἐποιήσαμεν. Ἡμεῖς τὸν μασόνισμὸν ἐφεύρομεν. Ἐξ ἡμῶν ἐφευρέθησαν καὶ ὑποστηρίζονται, ἡ Ζωή, ὁ χιλιασμός, ὁ προσκοπισμός, ὁ κομμουνισμός, ἡ Χ.Ε.Ν., ἡ Χ.Α.Ν. καὶ πᾶσα ἄλλη μυστικὴ καὶ φανερά ὀργάνωσις, σκοπὸν ἔχοντες ὅπως τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἐν γένει πάντα τὸν χριστιανισμὸν καταστρέψωμεν, καθὼς καὶ πᾶν ἔθνος ἐκ τῆς γῆς ν' ἀφανίσωμεν καὶ μόνον ἡμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἐπικρατήσωμεν».

Ταῦτα τῆς Ἑβραίας λεγούσης, τὸ ἐκείνης παράνομον ἔθνος τῶν Ἑβραίων διὰ μυστικῶν αὐτοῦ πρακτῶρων ἀφειδῶς διασκορπίζει πολλὰ δισεκατομμύρια κατ' ἔτος εἰς πάντα τόπον, ὅπως τὰ ἄνομα τούτων σχέδια ἐπικρατήσωσιν. Καὶ οἱ τὸ χρυσίον προσκυνοῦντες καὶ τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν καταπατοῦντες, χρῆμα λαμβάνουσι καὶ τὴν ἑαυτῶν πατρίδα τοῖς ξένοις προδιδόασιν. Καὶ πείθεται ὁ ἄνους καὶ ἀμαθὴς λαὸς τοῖς σπερμολόγοις, καὶ νομίζων, ὅτι τὰ ἑαυτοῦ δίκαια ζητεῖ καὶ ὅτι φίλοι τοῦ ἐργάτου καὶ

τῆς πτωχῆς τάξεως ὑποστηρικταὶ εἰσὶν οἱ κομμουνισταὶ, πίπτουσιν θύματα τῶν σταυρωτῶν καὶ δικτῶν. Καὶ ἀδίκως καὶ ἀσκοπῶς φανατισθέντες οἱ δυστυχεῖς τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ σύνεσιν ἀποβαλόντες οὐ παρατηροῦσι τὰ ἔθνη, εἰς ὄσαπερ ὁ κομμουνισμὸς ἐπεκράτησεν, ὑπὸ τὸ πέλημα τοῦ ὁποίου στενάζει πᾶς ἄνθρωπος.

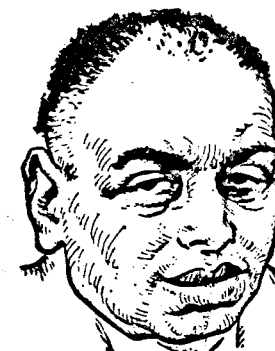
Ἐπὶ 22 μελῶν τῶν Λαϊκῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Πρώτης Κομμουνιστικῆς Κυβερνήσεως τῆς Ῥωσίας 17 ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἐπὶ 554 ἀνωτέρων διοικητικῶν ἐκπροσώπων τῆς μετεπαναστατικῆς Ῥωσίας ἦσαν Πολωνοὶ 2, Τσέχοι 1, Λιθουανοὶ 43, Φινλανδοὶ 3, Ῥῶσοι 30, Ἀρμένιοι 13, Γεωργιανοὶ 2, Οὐγγροὶ 1, Γερμανοὶ 12, ΕΒΡΑΙΟΙ 447.



Ὁ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 (Ἑβραῖος Μπρονστεῖν) Λ. Τρότσκι. Ἐδολοφονήθη εἰς Ἀμερικὴν ἀπὸ πράκτορες τοῦ Στάλιν.



Ὁ (Ἑβραῖος Γκίμερ) ΣΟΥΧΑΝΩΦ. Κορυφαῖος Ἰμπολισεβίκος, Μέλος τοῦ Πανρωσικοῦ Συνεδρίου τῶν Σοβιέτ.



ΜΠΕΛΛΑ ΚΟΥΝ
Ὁ Ἑβραῖος Πρόεδρος τῶν Κομισσαρίων τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἀργότερον Πρόεδρος τῆς Τσεκά εἰς τὴν Οὐκρανίαν.



Ὁ (Ἑβραῖος Κάτε)
ΚΑΜΚΩΦ μέλος τῆς Κέν-
τρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐ-
πιτροπῆς τῶν Σοβιέτ.



Ὁ Ἑβραῖος κομισσάριος
τῆς Δικαιοσύνης
ΣΤΑΓ'ΝΜΠΕΡΓΚ.



Ὁ Ἑβραῖος ΑΒΑΝΕΣΩΦ
Γραμματεὺς τοῦ Πολιτι-
κοῦ Γραφείου.



Ὁ (Ἑβραῖος Τσιδεμπά-
ουμ) ΜΑΡΤΩΦ, μέλος τοῦ
Κεντρικοῦ Ἐκτελεστικοῦ
Κομιτάτου.

Τέλος καὶ ὁ Θεὸς ἐλεησάτω πάντα ἄνθρωπον.